

Biblioteka

ANTOLOGIJA

ZBORNIK POEZIJE ZA DECU

Grupa autora

Izdavač:

Kreativna radionica Balkan

Za izdavača:

Stevan Krstec

Redakcijski kolegijum:

Marina Đenadić, Dragana Popović, Tijana Krstec,

Snežana Samčević, Cvetkoski, Stevan Krstec

Lektor:

Tanja Janković

Dizajn korice:

Zvonimir Stanković

Dizajn teksta:

Vesna Petrinović

Marketing:

www.krbalkan.rs

Štampa:

SZGR Jovan

ISBN 978-86-6403-030-4

Tiraž:

300

*Zbornik
poezije za decu*

Beograd

2016

Zbornik
poezije za decu

OBRAĆANJE PESNIČKOM PARLAMENTU ZBORNIKA POEZIJE ZA DECU

Pesmotvorci,

vaše pesme su pred sudom javnosti i vreme pred nama pokazaće kako su prihvaćene, koliko će ih deca zavoleti, učiti napamet, recitovati... Njihov sud je najvažniji i jedino merodavan, jer su ona bolji kritičari od onih od čijih ocena strepe i najpoznatija pesnička imena.

Šta reći o oko 200 pesama preko sto pesnika, čije su pesme zastupljene u Zborniku?

Iz ugla nekog, koji se preko 45 godina družio sa decom, pripremajući i vodeći brojne programe namenjene vašim potencijalnim čitaocima, a mojim slušaocima, nameće se stav da ni pohvale, ni kritike neće učiniti Zbornik manje ili više prihvaćenim. Pa ipak, mora se odati priznanje svim učesnicima ovog lepog poduhvata, počev od pesnika, koji su svoje stvaralaštvo izložili sudu javnosti, do izdavača.

Raduju različitost tema, igrarije reči, pokušaji da se prisustvom životinja, dečjih drugara, koje čak i “pozajmljuju” njihova imena, obogati eventualni “dramski” zaplet, da se “bon-tonovski”, i to u stihu, naglasi da u tramvaju treba ustupiti mesto starijima... Ima tu i hrabrih pokušaja da se u pesmi “ogoli” istina da decu ne donose rode, već da se rađaju iz jajne ćelije... Ono što će čitaocima privući pažnju je da je Zbornik ustvari mali zoološki vrt u čijim su kavezima – pesmama i meda, i zec, i ćuran..., ali je istovremeno i “pesmodrom” za kosmonaute i vanzemaljce, pa čak i oda iz srca i duše detinjstvu pesnika provedenom u Ivanjici na njenoj Moravici...

Gospođice (mislim da ih ima) i gospođe pesnikinje, gospodo pesnici, usuđujem se, sa strahom da ne budem pogrešno shvaćen, da primetim da ima nezavršenih pesama, da se ponegde nepotrebno upotrebljavaju strane reči, da pojedine strofe u nekim ostvarenjima imaju silom konstruisane rime, da su pesnička poređenja previše jednostavna...

Možda ćete se grohotom nasmejati kad vam, iako nekompetentan, uputim savet kako da sami, bez mudrovanja drugih, “izbrusite” ono što ste u dahu “prosuli” na papir... Stanite pred ogledalo i glasno odrecitujte svoju pesmu, potražite i melodiju koja bi po vašem mišljenju bila pogodna i zamislite da ste Rade Šerbedžija... Bez “patosa”, bez “dramljenja”..., po mogućstvu bez zastajkivanja i “gutanja” slova... Ako vam se reči opiru, ako čitanje nije tačno, ako se reči svađaju sa melodijom..., krenite u popravku onog što rogobatno zvuči...

Znam unapred da ćete biti zadovoljni i ponosni kada dovršite svog duha delo. I ne zaboravite savet onih koji su prevladali slatke pesničke muke: “Stvarajte, igrajući se, igrajte se, stvarajući!”

S poštovanjem, vaš (v je malo jer se obraćam svima), nadam se, budući FCB prijatelj,

Peca Petrović Marš,
poznatiji kao *Čika Peca.*

KRALJEVSKI MASKENBAL

Car careva Lavatije
priređuje žurku pravu,
pa poziva brojne goste
na najluđu tu zabavu.

Svako na dvor neka dođe
s maskom lika koji voli,
ko se želi zabaviti
na maskenbal nek izvoli.

A za kostim najbolji
tu nagrada vrijedna ima,
zato nek ga dobro smisle,
na znanje se daje svima.

Došao je dan zabave,
stigli gosti sa svih strana
čak i preko okeana,
svita stvarno odabrana.

Zec ZEKIĆ se obukao
kao šargarepa prava,
medo MEDIĆ kô pčelica,
s dekolteom došla krava.

Maca nosi kostim miša,
pjetao je kô budilnik,
konj je džokej s brojem jedan,
majmun ima ljudski lik.

Vuk je VUKAN preobučen
u prelijepu ovčicu
a lisica LUKAVICA
izigrava baš kokicu.

Glupavo je magarence
sad pametni lijepi konjić,
patak PATKIĆ je učitelj,
gusjenice su kô vozić.

A u lješnik maskirana
kotrlja se vjeverica,
u kostimu vatrogasca
tu je došla i slonica.

U žiriju sjedili su
ćurka, vrana i papiga,
koju masku izabrali
bila im je strašna briga.

Na kraju su zaključili
da je svaka izvanredna,
zato nije mogla biti
nagrađena samo jedna.

KRALJEVSTVO ŠIGI MIGI

U kraljevstvu ŠIGI MIGI
svako radi to što želi,
a ljubav je glavna stavka
i zato su svi veseli.

Tu je sasvim drugačije,
čudo pravo se dešava,
pas odgaja malog lava,
miš sa macom lijepo spava.

Slonić svojom dugom surlom
sve ulice polijeva,
a pjetao u operi
sa pticama važan pjeva.

Kao neka prava dama
krava sjedi na balkonu,
kokoška je cijeli dan na
mobilnom telefonu.

Pas i maca igraju se
kô drugari dobri stari,
sam se majmun šeta gradom
i ni za kog on ne mari.

Pčela leti avionom,
limuzinom konj se vozi
a magarac pravi dasa
na visokoj živi nozi.

Sve mame u školu idu,
tate u vrtiće daju,
a bake su male bebe
pa se djeca sve pitaju.

Tu igračke kolo vode
i zabava stalno traje,
zato svako veseo je
igra nikad ne prestaje.

Gdje pronaći to kraljevstvo
to bi htjeli svi da znaju,
ono samo tad postoji
dok dječica san sanjaju.

ЦРНО-БЕЛИ САН

Послушај само какав сам сан снила,
као да сам заиста тамо била!

У радионици је друштво било,
али се није јело, нити пило!
Док виле затежу снопове жица,
други у нацртима крију лица.
Од дрвета fine чекиће дељу
облажу их чојом – све у весељу!
Ређају домине црне и беле
затим их у неке октаве деле.
А ти кутију са поклопцем вајаш
да механизам и то тело спајаш.
Притиснух од слонове кости дирку,
чекић удари жицу и чух свирку!
Зачух као неке цркве звона звон
до сад не чух такав јасан, звонак тон.

Ти ми рече: „Клавир је ово!
То је нешто сасвим, сасвим ново“.

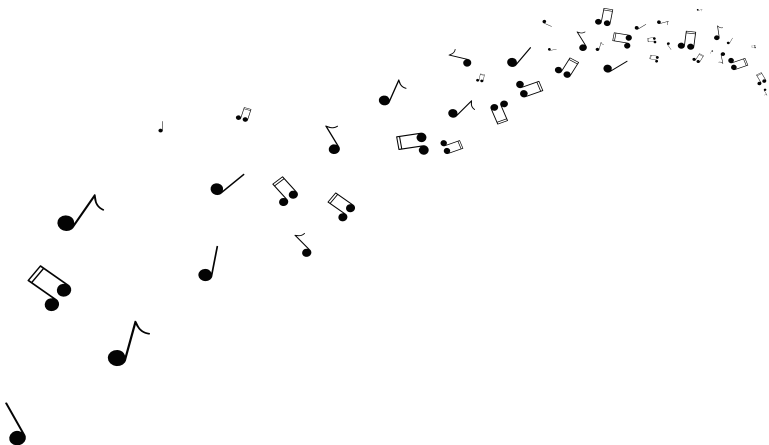
Тад усправисте са жицама крило,
као да у кутији није ни било.
Песму анђела из дивне харфе чух
сетна мелодија опчини мој слух.

Ето какав сам то чудан сан снила,
као да сам заиста тамо била!
То је зато што сам јела три пута
а вечера је била јако љута.

Ах, да!
Клавир три педале и ноге има,
па не може да се љуља и клима.
Те педале су за јачину звука –
тако сања онај који се кљука.

МУЗИКА

Каква је божанска музика!
И када нема речи, све разумеш.
Може бити тиха и нежна,
Да најгрубље црте лица смири и омекша,
а онда те одједном, из све снаге шчепа
Као да ти душу раздире мука нека.
Некада, слушајући је, готово да не дишеш
А срце трепери, као да њим музику пишеш.
Толико те својом магијом опчини
Да дуго после остајеш будан, као по месечини.
Она је око тебе,
а препознаје путеве у теби.

ВИЛИНСКА ПЕСМА

Дошло је за царство врло тешко време
тишина је за народ туга и бремене.
Зато вам у снове долазимо често
да музика у вашој души нађе место.
У њој ћете наћи од те тишине спас
једину наду за вашу душу и све вас.

Нек народ увек вилинске песме пева
нек у томе не чека и не оклева.
Зато смо вам у снове и долазили
и песмама кроз њих стално пролазили.
Песме ваше ће тишину покорити,
а душе окрепити и отворити.
А ти инструменте од дрвета стварај
и њихов звук и тон у снове претварај.
Они ће крушколиког облика бити
четири жице се никад неће крити.
Гудала струне ће их дирати нежно
а оне ће певати звонко и снажно.
Први од њих ће бити женског рода
да на добро музици донесе плода.
Биће обла и танка, крхка и лака
нек је изрезбари твоја рука јака.
Име ћеш јој такво из љубави дати
које ће твоју љубав увек да прати.
Доносиће радост и царству и теби,
а како да таква лепота и не би!

Које то име моју љубав прати?
Моја Виолина љубав узврати!
Она је жена за углед и дику
уvek је фина и не диже вику.
Биће стварно поносна на избор мој
и лепоту инструмента налик њој.
Даћу његовом тону бисерни сјај
да наша љубав никад не види крај.
Звук ће бити као баршун и свила
баш као Виолинина душа мила.

KOFER

Da postoji kofer
takav da u njega spakujemo
svoje želje, snove, htenja...
Koliko bi bio težak?

Što je teži, kroz život
se lakše ide, dok koračaš
ka svom cilju...
svakog dana možeš preći
bar po jednu milju.

Ali ako se u kofer ušunjaju
nestrpljenje, sumnja, bes...
neće biti mnogo mesta
za tvoje želje, snove, htenja...
i onda se sve, baš sve
iz korena menja.

Onda kofer postaje težak,
baš težak... toliko težak
da sa njim nećeš moći
putovati... i onda ćeš
zastati, posustati...
i stajaćeš dugo tako
uplašen, usamljen i tužan...

i pitaćeš se zašto je život
tako sumoran, okrutan i ružan.
I nećeš primećivati
ni Sunce, ni Mesec, ni zvezde...
niti ćeš čuti cvrkut ptica,
i nećeš se pitati kako i gde se gnezde.

Ali ako otvoriš kofer,
pa iz njega izlete
i nestrpljenje, i sumnja, i bes
shvatićeš da život nije
ni sumoran, ni okrutan, ni ružan...
i više nećeš biti
ni uplašen, ni usamljen, ni tužan...
Ponovo ćeš primetiti
i Sunce, i Mesec, i zvezde...
slušaćeš cvrkut ptica
i pitaćeš se kako i gde se gnezde.

Onda nastavljaš
da u susret hrliš sreći,
da koračaš ka svom cilju
i znaš, dobro znaš...
da svakog dana možeš preći
bar po jednu milju.

ZAMISLI...

Probaj, samo probaj
da zamisliš
da su sve devojčice iste...
svi dečaci isti... svi ljudi isti...
da svi mislimo isto,
da svi imamo iste vrline...
iste mane...
Zamisli da svako drvo
ima iste grane.

Kakav bi bio ovaj svet
da je isti svaki cvet?!

Zamisli da na svetu
postoji samo jedna boja,
koja bi omiljena bila tvoja?!

ПЛАЖА – ШАРЕНА ЛАЖА

Обећали ми мама и тата
да ће да ме воде на плажу,
а ја мислила да ми само
продају шарену лажу.

Кад оно, после вожње целе ноћи,
стигли ми у Грчку,
где сам мислила да никад нећу доћи.

Сваког дана сам се купала, ронила и
ретко се сунца клонила.

Увече сам гирос пробала,
у шетњу ишла,
ноћном мору сасвим близу пришла.

Нове другаре упознала, грчки слушала,
куле од песка правила...

Ал' као сан све прође
и дан повратка брзо дође.

И тако, много сам патила
што кући сам се вратила.
Сада знам да плажа и
јесте једна велика шарена лажа.

Кратко траје и једном годишње нам се даје.

КОЛАЧИЋ

Расти, расти, колачићу мој,
знаш да волим супер укус твој,
сав си од неке слатке пене
и као створен си за мене.

Још кад мама чоколаду смрви,
ја сам ту да пробам први
какав фил у тепсију иде,
па онда и други могу да га виде.

Врућа рерна оно је што волим,
да гледам дуго својим оком голим,
док се колач румени и пече,
„Немој тако близу“, мама ми рече.

А кад мама тепсију из рерне извуче,
мене тек тада почињу да муче
слатки, врели колачићи моји,
и још да су одмах хладни,
ми не бисмо били толико гладни.

РОЛЕРИ

Моја мала Тића,
још у нижој групи вртића,
решила да учи ролере да вози,
ал' научила само на једној нози.

Хтела би она на обе знати
и за руку је хвата њена мати.
Ал' за час је бетон близу
и она зна да је упала у кризу.

Тешка гуза тресну доле,
а она би сада да је моле,
поново на оба ролера да стане,
ал' сви кажу ролера да се мане.

Тврдоглава Тића мала,
не мари више што је пала.
Диже се сама и поново крену
са оба ролера по глатком терену.

Возила се тако пар корака,
кад опет тресну гузом својом о бетон сиви,
заплаче јако и глатку стазу окриви.

Суза сузу стиже,
ал' на ролере се Тића опет диже.
И пре него поново паде
мати је за руку зграби и она стаде.

Рече јој: „Још си, Тићо, мала
да би ролере возити знала“.

А Тића виче: „Нисам, нисам!
Већ би знала, да због овог
брзог бетона нисам пала!“

СИРЕНА

Шта има у тим сиренама?
Допадају се и мушкарцима и женама.
Како може да се воли
оно што чак и не постоји?

Коме ради тол'ко машта,
па о њима измишља свашта?
Те живе срећно у мору,
а пате за копном у хору...

Те пливају слободне свуда где нема тла,
а хтеле би да им помогне вештица зла,
да љубав међ' људима нађу,
тамо где се и сами људи слабо снађу...

Па што би напуштале подводни рај,
кад то вечном животу значи крај?
Ко би још хтео бити човек,
када може бити прелепа сирена довек'?

HITRO

Sakupi suze natrag u oči
kao igračke u korpu i skoči
veselo i čilo, hitro, dete milo,
do svoje majke koja se brine
nek je tvoj osmeh najslađe uštine
veselo i čilo, hitro, dete milo!
Otkloni joj zagrljajem tugu,
ponesi u svojim očima dugu,
veselo i čilo, hitro, dete milo,
do stene što odoleva svemu,
a najmekša svom je čedu,
samo njemu.
Veselo i čilo, hitro, dete milo!
Sakupi sanje i vesele ganje
pa joj ih predoči, maštom optoči,
veselo i čilo, hitro, dete milo!
Nek tvoja radoznala glavica
oslušne šta kaže na to majčica.
Veselo i čilo, hitro, dete milo!

LJUTI OBLAČAK

Narogušio se oblačak,
ljuti se na drugare
što je svaki nejačak
pa cmizdri, pravi bare.

A, on ne da svoju suzu,
pa se mršti još više.
Neće da kvasi novu bluzu
zbog dosadne kiše.

Vetar duva, pa ga gura:
“Biće ti lakše, isplači se!”
“Neću, nisam plačljiva cura.
Sa mnom, vetre, ne kači se!”

PROLEĆE

Ko se smeška
iza sneška,
dečje krevelji
sledećoj nedelji?
Šta te to tišti,
nečujno vrišti,
slaže ti domine,
na šta opominje?
Ko se to skriva,
u šarenilu pliva,
stalno menja boje
da ne saznaš ko je?
Ko budi osećaje duboke,
pevuši stihove zvonke?
Ko je otopio snegove?
Misterija – proleće se zove.

KOSMONAUT

Mali Miša sanja
Da ga voli Tanja.
Pade Miši na um:
Biće kosmonaut!

Sinoć je na nebu
Poljubio zvezdu.
Sa crvenog Marsa
Spazi vanzemaljca.

Zamislite, deco,
Mesec je upećo!
A lepu Veneru
Nosi na reveru.

Mali Miša sanja
Da ga voli Tanja.
Pade Miši na um:
Biće kosmonaut!

ZBOG JEDNE MALE DEVOJČICE

Jedan dečak mali
zbog svoje ljubavi,
nije jeo nekoliko dana,
stomak mu je prazan
i boli ga glava.

I sve se to dešava
zbog jedne male devojčice,
on sve bi dao
za njene slatke okice.

Više od svega
on voli radije
divan anđeoski osmeh
jedne male Slađe.

Sunce se na istoku rađa,
a na zapadu zalazi.
Milošu se sviđa jedna Slađa,
kad je vidi on se postidi,
a od stida mu pocrvene obrazi.

DRUGARSTVO OD PERA

Draga deco, hoću da znate
kako je jednom izbila svađa
jer zec ćuranu pero krade.

Naljutio se ćuran stari
što mu zeka kaput kvari:
– Slušaj ti, zeko, vrati meni
– moje pero crno.

Podigla se graja
kaže koka – biće belaja.

Oglasila se ovca Gaja
jer je muči tolika graja,
ne želi da dođe do tuče,
jer ćuran zeca za uši vuče.

Umešala se guska bela:
– Šta će tebi pero, zeko, i to
još od ćurana?

– Želim napisati zečici Beti pismo
u dalekom nekom gradu.

Zanemela graja pa svi mudruju jako
kako pomoći zeki da pošalje
pismo zečici Beti.

Ostavi ćuranovo pero
tvrdo i staro jer pisati neće,
evo ti moje guščije je pravo,
belo i meko pa sad piši, zeko,
i nas u pesmu stavi da deca znaju
kako se od pera drugarstvo pravi.

BEZAZLENA LAŽ

Osmeh velik uputila Hana
za svog omiljenog, bolesnog drugara,
poslala ga preko društvene mreže,
jer tako se danas prijateljstvo veže.

Naučila ju je tome savremena nana
što njenog drva najvažnija je grana
i taj crtež joj visi iznad glave
da ublaži junake užasa i strave.

Izmislili ih neki veeeeeliki ljudi
koje strah olako ne može da zaludi,
a za glavice male, i mrak je mora
bez jasnog odgovora.

Osmeh širi Hanina naivna dušica,
nadimanjem grudi narasta šarena bluzica,
sva se u uzbuđenje pretvorila
čekajući od drugara povoljnog odgovora.

Ne može da dočeka da im se pogledi ukrste
kad slučajno dotaknu jedno drugom prste
dok lego kocke slažu, da im je svejedno,
jedno drugo pomalo lažu.

ORAN ZA IGRU

Stalno nešto prebrojavam,
neprestano da slušam moram,
ama, ceo dan mi je sporan.

Hoću na igralište,
hoću na klizalište,
duša mi to, razumete li, ište.

Proći će raspust, a nemam drugi,
dan mi je smoran, a ja za igru oran,
talenat za to imam neosporan.

VITLANJE ČAROBNIM ŠTAPOM

Usnila sam veseli, oštro zaoštren štapić dobre vile
i zamolila da mi pokloni ekstra dane
jer u moja nedra još onoliko
pesama može da stane
i iz srca odleprša,
shvataju to i bucka i mrša,
mališa iz prvoga reda,
novajlija poznat po neredu,
rašćupana dugokosa trša
i svi ostali iz drvenih klupa po sledu
kojima do ušiju dopire melodija reči
skockana u lavirint osnovnoškolske pameti
u mojoj usnuloj svesti,
odakle neće ni buđenjem pobeći.

PRIZNANJE

Zguren, gologlav starčić
u tramvaju kad ti priđe,
podigni se brzo na te hitre noge,
nek se smesti na stolicu
njegovo umorno telo
jer za razliku,
njegovo je usporeno,
a tvoje malo, sveže vrelo.

Školarac u tebi
i van školske zgrade uči,
pobrini se: gledaj,
da ćeš biti bolji obećaj,
za pozitivnu misao i dobro delo
valja da se pomuči,
zasluženo će neko, ako istraješ u tome,
i priznanje da ti uruči.

Okosnica tvoga odgovornog ponašanja,
podstrekivana od malena,
neka bude na vreme dizajnirana
tako da i muško i žensko,
bez razlike, obara s nogu,
samo ti takav savet,
iz perspektive odraslog,
za budućnost dati mogu.

DJEČAK SA KOSIM OČIMA

Moj dječak ima kose oči
Koje svijet iskrivljeni
Ispravljaju.
Mome dječaku sve je nekako ravnije,
Prepreke su njemu
Tek malene sitnice za život nebitne.
Dječak ih ovaj obilazi i preskače
Lakoćom koja nadahnjuje
Leptire i cvjetove.

Moj dječak ima osmijeh
Zagonetan
Poput osmijeha junaka
Sa slika starih majstora.

I kada plače,
Svijet iskrivljeni
Ispravlja lakoćom svojih suza.

Taj dječak
Čini čuda svaki dan.
Moj dječak,
Boji ga se tama.
Taj dječak svjetla,
Što svima
Kaže *Mama*.

MRAV

U travi se mravić šeta
Ma ne jedan – cela četa.
A u travi Mika sedi
I u mrave čudno gleda.

Vidi, mama, buba ide
Noge joj se i ne vide.
Zašto tako brzo jure
Da l' u školu možda žure?

Svašta pita mala Mika,
Baš je lepa mravlja slika.
Mama ne zna šta da kaže
već se s malom Mikom slaže.

MILICA I MEDA

Milica i Meda,
Dva bića su mi draga,
I njihovu privrženost
Spazila je Nada.

Prvim svojim koracima
Krenula je Medi,
Čim ga je ugledala
Kraj ograde da sedi.

Svoje male ručice
Pružila puna sreće,
On ih samo liže
Ugristi je neće.

Na sve druge prolaznike
Meda uvek laje,
A malenoj Milici
Svu pažnju daje.

S druge strane ograde
Meda na nju čeka,
A Milica proverava
Da li mu je njuška meka.

Kraj ograde oni se
Vrlo često maze,
I sa puno ljubavi
Jedno drugo paze.

PAMETNA GLAVICA

Svom prvencu sinu
Saopštava tata:
“Doneće ti roda
sestru ili brata”.

Kakva crna roda
To istina nije!
Mama će roditi bebu
iz jajne ćelije.

Tata samo razvuče
osmeh na svom licu.
Sa divljenjem posmatra
Tu pametnu glavicu.

PISMO UČITELJU

Zagrli, učo, svoje prvake,
ne daj da se plaše i stide,
nježno otključaj njihovu dušu,
i u snu da te veselog vide!

Neka ti sunce na licu sija,
sklanjaj sa čela munje i kiše,
u duši prvaka nek radost klija,
da se u školi slobodno diše!

Zalivaj dobrotom dječiju dušu,
igraj se s njima čak i žmurke,
da im izraste znanje i sreća,
kao poslije kiše pečurke!

Ne mjeri strogo dječija slova,
nek ti je đaćka greška i draga,
ispuni školu radošću do krova,
strogost i ljutnja nek idu dovraga!

Ponudi porciju igre i sporta,
jer taj zanat svi dobro znaju,
neka je škola slatka ko torta
a đaci sretni kô u zagrljaju.

Donesi djeci najljepši cvijet,
stvaraj u školi veselu bajku,
da knjigu zavoli dječiji svijet,
kao što voli svoju majku.

MAČAK SE VRATIO IZ HAJDUKA

U starom mlinu čiča Triše,
veselu bajku točak pjeva,
strah od gladi brašnom se briše,
a lijenom mačku sviraju crijeva.

Debelog mačka spopali jadi,
svoj posô više neće da radi,
pa poče zvati: – Čuj me, Triša,
ulovi meni jednog miša!

Deda od čuda stao, ne diše:
– Zar starac mačku da lovi miše?
Miše da lovim, to me je sram,
mačoru lijeni, lovi ih sam!

Mačak je smislio želju još jaču:
– Starino sijeda, peci pogaču!
Hoću da spavam i da žmurim,
mrzi me mnogo miše da jurim!

Dok točak bruji i žito melje,
deda ne sluša mačkove želje,
već se oštro od mačka brani,
neće ljenjivca vječno da hrani.

Uvrijeđen mačak Trišinim slovom,
uzvрати оштро из прве руке:
– Неćемо, Триšo, под истим кровом,
одох ја право у hajduке!

U toku hajdučke blic-operacije,
naletje mačak на zubate horde,
opečen vatrom pseće racije,
u bjekstvu obori атлетске рекорде!

Mačak bjegunac, sa dušom u nosu,
carstvo bi dao за leteću spravu.
Tu skupu mudrost Triši проsu:
– Za dlaku, Триšo, izgubih glavu!

Za mnom su noću grmjеле пуške,
pred nosom režale zubate njuške,
kô doktor snimih pseće zube,
pa mi se poroci brišu i gube!

Baš su bez veze hajdučke teze,
neću psima da budem meze!
Kunem se, Триšo, to nisu fraze,
brišem из glave hajdučke staze!

Zauvijek napuštam hajdučku braću,
srediću miše kô u crtaću!
Pristajem da mi se duša snimi!
Pobogu, Триšo, под кров me primi!

MANEKENKA IZ DJEČIJEG VRTIČA

(unuci Rialdi Šaćirović)

Ako tražiš u gradu cvjetice,
odmah obiđi dječije vrtiće!
Tu dječaci imaju dara
da odglume i ponosnog cara!
A djevojčice stižu iz sjenke
i vješto glume manekenke!

Radosni dani lete u nizu –
već je Rini rođendan blizu.
Stižu joj pokloni sa svih strana
povodom petog rođendana!

Njeni obrazi često se družu
sa laticama crvene ruže!
Žuborom svima priča Morača –
kô manekenka Rina korača!

Rina obukla nove pantalone –
“izgore” soba od boje roze!
Maštom montira modne salone
pa izvodi manekenske poze!

BOLESNE CIPELE

Nose djecu u snove
njihove cipele nove –
iz njih bajka izvire!
A moje cipele stare,
ponos mi ošamare –
iz njih mi prsti vire!

Često bježim iz škole,
tamo me cipele bole
i desna i lijeva!
Pjevaju djeca hladna:
– Cipela ti je gladna,
krokodilski zijeva!

Kad vidim dječije kolone,
preklinjem avione:
– Grmite po bontonu!
Nek pažnja ka nebu ide,
samo da djeca ne vide
moju cipelu bonu!

Jure me i kamere
da mi boljku izmjere –
i filmom da me truju!
Na mojoj cipeli rana
zije sa ekrana –
Bože, isključi struju!

U snu me pogledi satru,
bježaću i kroz vatru –
da ne gorim od stida!
Makar me nosila štaka
daleko od vršnjaka –
iza Kineskog zida!

AJLANOVA USPAVANKA

– Put je dug, maši, sine.
Vidi, mesec pozdravlja hrabrog mornara.

Ali, mama, ja se bojim?

– Zatvori oči,
seti se svoje barke od papira,
Eno je... stiže.

Mama, hladno je!

– Nije sine, to te vetrić golica.

Mama, vetrić se čudno obukao, plaši me.

– Ma to je samo vetrić u plavom vodenom kostimu.
Ne plači. U Koralovu suzice ruše kuće od ananasa.

Mama, smežurili mi se prstići!

– To mali čarobnjaci grickaju tvoje jabučice.

Mama, mislim da sam progutao vetrića?!

– To se vetrić sapleo o tvoje zubiće.

Zatvori oči, spavaj...

Zamisli svog prijatelja od peska,
kako zrno po zrno... ma nije važno,
samo spavaj...

Vidi, mama, luna park?!
– To dobrim vilama sijaju oči, sine.
Skinij cipelice, čeka te pamučni oblak.

Mama, naljutio se!
Mama, oteraj ga!
Mama, mamice!!!

Dok “mama” guta huk poludelog mora,
u talas urezan oblik malih obraza,
smežurani prstići hvataju se ni za šta,
rukama pokušava zagrliti vetrića,
vetrić ga spusti u pamučni oblak,
parkiran na peščanoj obali Sredozemnog mora...
i zajedno nastavljaju putovanje.

– Ti letiš!
Vidi, mama, ja letim!

СРПСКО ДЕТЕ ИЗ ТРШИЋА

Из Тршића српско дете
задатку је посвећено
да од слова сан исплете
и Српству најлепши вео.

Сваком гласу једно слово,
једна слика свакој песми.
Кад год читаш, дух наново
на Вуковој снажиш чесми.

Ђирилицу, красотицу,
чистом мишљу је умио.
Кад год пишеш, ти лепотом
везеш шта је твој Вук снио.

Док је лета српског јата
и цвркута српских птића,
полазник са сваких врата –
наш великан из Тршића.

РОЂЕНДАНСКА ПЕСМА

Ситан снег је јутрос пао,
још је низак, сличан ткању,
од дана је светлост крао
за Игора и за Мању.

За рођендан пожелели
сипки снежак пасти мора.
Нека веје, нек' забели
за Мањицу и Игора.

Снег је позван на рођендан
кад се седмо лето жање,
па нек' сипа бар сат један
рад' Игора и рад' Мање.

Још сањају слављеници
беле звезде на прозору
и на зимској разгледници:
СРЕЋНО МАЊИ И ИГОРУ!

ДУГА

Модно ти небо за сан спрема
букет да ставиш га под главу,
кад помислиш да добра нема
и иње покрије косу кудраву.

Под росним луком башта расте,
цвете јоргован, сладе јабуке,
роје се пчеле, сена се пласте,
зри купина, румене булке.

Разнобојно се нада врело
да ћеш опет доћи по воду,
кад се борама оспе чело
и пријатељи варљиви оду.

Плавет ти чува успомену
на осећања дечја, чиста,
отуђеном за опомену –
тај лук је дуга твог детињства.

ИВАЊИЦА

Још се сећам милог места
с обе стране Моравице.
Детињство у трену преста,
кад пођох из Ивањице.

Српски језик, ћирилица,
нагласак и екавица –
богатство за цео живот
дарова ми Ивањица.

Стизали су месецима
слике, писма, дописнице.
Сто цурица жалило је
што одох из Ивањице.

Више нисам се дружила
с дечацима из улице.
Трон бетоном заменила
принцеза из Ивањице.

Време свему смирај носи.
Одморише и поштари.
Моравица још пркоси,
пенећи кроз леп парк стари.

И све чешће у сну чујем
жубор реке у Србији,
док висећим мостом идем
ка Јавору и Голији.

Не видех јој више лица
да не кварим успомене.
Ал' остаде Ивањица,
док ме има, део мене.

MALI SNOVI

Razigrano kô leptir nad cvetom,
nasmejano i srećno, igralo se dete,
umorno od igre, usnulo pod dekom,
odluči da poseti decu sa druge planete.

Sretoše se na oblačku pokraj duge,
izgrliše radosno i zaigraše od sreće,
no pred svitanje zaplakaše od tuge,
kad čuše roditelje svoje da ih bude.

Razdragano i tiho, majka ga budi,
a ono srećno i pomalo tužno je gleda,
pa umilno upita, naslonjeno joj na grudi,
zašto mu još malo spavati ne da.

Milo moje, sad ćeš polako u školu poći,
pa kad se domu svome natrag vratiš,
čekaće te tvoji mali snovi i ove noći,
a šta je roditelj, jednog ćeš dana da shvatiš.

KRALJ LAV

Kralj lav je odlučan
radit' danas čitav dan.

Puno posla lava čeka
tu za sada nema lijeka.

Pečat dati nosorogu
da popravi vrh na rogu.

Pa zabranu jednoj maci
da ne grebe ruku braci.

I majmunu dozvolu
da popije jednu kolu.

Onda nalog dabrovima
da naprave brane svima.

Žirafa treba punomoć
da bi mogla kući doć.

I još mnogo toga ima
udovoljit treba svima.

Kralj ne može biti svako,
eto to je uvijek tako.

PAČE

Jutros vidjeh preko puta
malo pače kako luta.

Klupko žuto skače, gače,
traži mamu, glasno plače.

Širi krila, al' ne leti,
još je malo da se sjeti.

Izgubilo mamu svoju,
djeca nisu sva na broju.

Iz daljine mama gače,
traži svoje žuto pače.

Nestašno je pače ovo,
sad će ono čuti slovo.

Slušati se mora mama,
ne pravi se od tog drama.

PUTOVANJA

Putovati uopšte nije teško,
treba samo globus zavrtiti vješto.

U svaku zemlju brzo ćeš doći,
pustinju, more, lako ćeš proći.

Karta ti ne treba već mašta samo,
gdje god poželiš, odmah si tamo.

Kod Indijanaca, pingvina, u lijepoj oazi,
od strašnih pirata dobro se pazi.

Posjeti kengure i koale male,
sve tvoje posjete u minut bi stale.

Kad vremena imaš, maštu uključi,
ništa ti ne treba, to baš dobro zvuči.

ZIMA

Zima je bijela kô šlaga zdjela.
Smrzne trepavice i štipa ti lice.

Nos ti zacrveni, ruka odrveni,
pa onda kišeš i nos brišeš.

Gledaš u nebo, pahulje bijele,
već su na ulice i krovove sjele.

Snješka napravi, mrkvu mu stavi,
nek ima šal i lonac na glavi.

Za djecu snijeg je blago vrijedno,
i kad ga nema nije im svejedno.

Драгана Младеновић

ВАШКЕ У ВРТИЋУ?

Седим, седим,
вашке требим.
Једна вашка
другу носи.
Чија коса то је?
Моја коса жање,
моја коса треби
једну вашку
што другу носи
што их моја коса
откоси.

ЗРАЧАК

Цврчак, мачак,
један зрачак
воли мене, воли тебе
ручице му испружене.

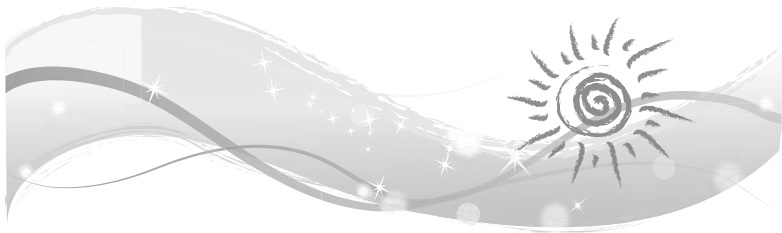
Цврчак, мачак,
један зрачак,
осмех свуда
он затура
осмехне се
као лахор
лети осмех,
лете звезде
све му смешке
гегуцаво
иду пешке.

Драгана Младеновић

КОТРЉАЛО СЕ СУНЦЕ

У мирису крофне
котрљало се сунце,
хулахоп је стао
и кроз обруч свој
нагоре погледао.

Све што је било
више није,
а опет све ту је.

LENINA PJESMA

(unućici)

Ljubavlju
Božjim providenjem
Svjetlošću sedamnaestog februarskog dana,
Ruke naše pošle slavluku duge
I dlanovi topli u gnijezdo se svili
Sad u njemu stanuje goluždravi ptić.

Zvončićima visibaba u mirisu ljubičica
Navijestila proljeće, obojila dan
Dlanovi nam mirisali...

I pupčić da otpadne
Pa, široko povijanje – „Pampersi 1, 2, 3, ...
Prvi zubići – dvije jedinice dole
Ručice nam u zagrljaj pruža
Osmijehom nas miluje
Prvi poljubac –
gnjurenje nosića u Mamine i Tatine obraze...

I znak – Mamin gornji kapak, Tatin donji,
a u oku zvjezdica!

Koračići, koračići, svijet sve veći i veći
Crtani, slikovnice, koraci, koraci...
Škola, pa prvi lak na noktima
I, ljubavi prve – zagrlji svijet, da zagrlji Tebe!
Učitelji poštovani – spremili te za veliki svijet

Brodovi, avioni, zvijezde...

Negdje daleko, ko zna gdje i ko zna kad
Iza nekih mora, u sutonu nekom
Da se ogledaš, podignućeš glavu, otvorićeš oko –
Mamin gornji, Tatin donji kapak
I vidjećeš zvijezdu –
bljeskom svojim jedno gnijezdo obasjala
A u njemu stanuje goluždravi ptić,
vijesnik novog proljeća
Dok šum toplog vjetra s juga u granama trne

Ne daj suzi da poteče!

Ka nebu pogledaj, ispruži ruke, gnijezdo takni!
Osjetićeš – nisi sama, ima neko, eto tu je, u tebi
Zauvijek samo Tvoj.

(PS: ... i lijepo je da kroz svoj život pronosiš
toplinu, duh i dobrotu svojih roditelja!)

MAČAK ŽUĆKO I MIŠIĆ MIŠA

Jednog dana, jedne srijede
gledam Žuću kako prede.
Malo gleda, malo kunja,
a miš mu se sa strane šunja.
Bilo je to prije podne,
miš se sili bez potrebe.
Počeo je da se bori
da što veću buku stvori.
Bližilo se rano večer,
a mačak mu prijetnju reče.
Jedna šapa sve utiša,
pobježe tad hrabri Miša.

Drugog dana, poslije srijede
stari mačak gleda s grede.
Sad se i on pravi važan,
Suče brke, sav je snažan.
Mišić Miša iz rupe viri,
I ne može da se smiri.
Dosta mu je dnevne trke,
Treba mačku čupat brke.

I tako, igra ide svakog dana,
vrebaju se dva „jarana“,
Mačak Žućko i Mišić Miša,
Sve dok ne padne prva kiša!

ГОРОЛИСТ

Расплети ми трњем одар
Па да легнем ако лажем
Нека будем и у души модар
За све оно што не кажем.

Горолист ми у сан дође
Поведе ме преко гора
Да му дан што брже прође
Да би заспò изнад мора.

Водио ме до извора
Где из стења расте цвеће
И до неког старог двора
Где је живот препун среће.

Горолист је био хитар
Обишли смо пола света
И попили воде литар
Са латице једног цвета.

Видели смо вила девет
И шумара како спава
Док му срна пасе кревет
Од гранчица и од трава.

Срели смо и ловца љута
Са медведом, како једу крушке
С маховином уместо капута
И са торбом без ловачке пушке.

Горолист је много хтео
На све стране да ме води
И за сваки образ бео
Певао је о слободи.

Дан је вече дозивао
Свици су на гозбу пошли
Док се месец умивао
до сињег смо мора дошли.

Тамо рибе пију вина
И на мрежи рупе праве
С рибарима крај камина
И уз песме морске траве.

Горолист ми из сна пође
Расани ме рана зора
Волео бих опет да ми дође
Да летимо изнад мора.

ВУК

Мој Вук је најбољи унук.
И кад у торби пуној несташлука
донесе кући чисте петице,
које насмејано излећу као птице
из његове разигране зенице.
И, кад у школи добије тројку
и родитеље оптужи да су криви
што га нису добро научили.

И, кад нацрта белог зеца
који својим ушима, ногама и репом
више подсећа – на сивог магарца.
Или миша и мачку – без разлике,
што се бркато смеше са слике.
И, кад је љут као промрзли зимски лук –
и тада је мој Вук најбољи унук.

Кад лопту, обучену у црвено-бели дрес,
удари немирном својом левицом,
јаче него снажном мушком песницом,
а она добије небеска крила и полети
кроз травњак дечјих жеља – до испуњења,
изазивајући у врту цветни стрес –
и тада је Вук мој најбољи унук.

И, кад нежни плавичасти облаци,
трагом његове граје, крену да уздишу,
а азбучна слова у шкрабописној свесци
почну сама себе да пишу.

И, кад погледом имитира шумског вука
у соби пуној компјутерског звука.

И кад узвикује као сунђер Боб Коцкалоне:
„Лигњосаве, нећу да обучем те панталоне!“

И, кад по климавом стакленом столу
помера своје неустрашиве скајлендере,
и кад се на њих из петних жила дере –
што не пуцају из направе пушколике,
дуж сваке пружене прилике.

И, кад га мучи у глави – „чуперак плави“,
јер му слатка Јана стално нешто цвркуће
док он нејасне појмове о љубави преврће –
и тада је мој Вук најбољи унук.

Мој Вук никада не добија батине
јер његови родитељи поштују дечја права
и законе.

ХАЈДЕ

Хајде, маштокрилци и слаткогрисци!
Хајде – да на дремљивим крошњама јутра
ластовито летимо,
да излазеће сунце небу и разнедрено небо сунцу
усхићеношћу крадемо,
да у хладу миришљаве липе невиност цветова
невиношћу додирујемо,
да у набујалој трави парка лепетом граје и игре
тишину сечемо,
да у чаробном замку од песка са тимочког корита
безбрижно господаримо,
да време маште плавих сводова и зелених откуцаја
срцем заузимамо;

разгоревајући сунце и чупајући му здраве млечњаке
низ зраке развезане,
сакупљајући са неба извирујуће звезде и кријући их
као снове разлистане,
клијајући из сваког семена, сваког камена и жубора
реке распеване,
сливајући се слаповима низ одсјајно лишће грмова
у капи дугине,
бућкајући вреле сунчеве пегице хладним осмесима
воде разбашкарене,
хватајући разнобојним жељама птичје цвркоте
у лету испуштене;

док нас компјутерске игрице шареним садржајима
 безмерно забављају,
док нас постројени скајлендери у своје наручје
 грубо намамљују,
док нас разигране лопте, чипс и млечне чоколаде
 примамљиво посматрају,
док нас једноочне жмурке са коре погнутог кестена
 нестрпљиво дозивају,
док нас црвене бубамаре на стомама жутог маслачка
 туфнама узнемиравају,
док раширеним крилима на накићене биљке живота
 свевремено слећемо –

да сласт детињства са расцветаних круница чаролије
 сласно исрчемо,
да змајеве од шареног папира низ облаке несташне
 ветровито померимо,
да капљице ромињаве кише у увојке рашчешљане
 раздрагано уплетемо,
да развигорне мирисе из пупољка душе разнежене
 даховито простремо,
да камени мост галопом српа из пуног белог месеца
 попречно-уздужно претрчимо,
да цео свет својом благородном љубављу загрлимо
 и повежемо!

MALA DARA

Kad sam bio dječak mali,
u vremena divna, stara,
često smo se sastajali
ja i Dara iz Drvara.

Svako jutro, svakog dana,
čim zabijeli zora rana,
začuo bih tiho zvonce:
ide Dara, goni ovce.

Prema gaju kad se krene,
blizu hrasta, kod ljeskara,
viđao sam kike njene:
čekala je mene Dara.

Još i danas, često puta,
moje srce čuda stvara
u misli mi kad doluta
mala Dara iz Drvara.

PAČIĆ PRVAČIĆ

Uči patka svog pačića
prvih par koračića.

Naprijed, nazad, korak pun,
sad na guzu, sad na kljun!

Sad na lijevo, sad na desno,
put je širok, al' je tijesno.

Nakon malih avantura
do rijeke se dotetura,

pa zapliva preporođen
mališan za vodu rođen!

ZIMSKI PROBLEMI

Snijeg pada po drveću
Ne razmišlja: hoću-neću!

Bijeli jorgan polja skriva,
Ispod njega trava sniva!

Put pao u nevidicu,
Sanja kola i ralicu.

Bez srca si, sniježe, sniježe!
Gdje li sada zvijeri leže?

Gdje su mravi, gdje su ptice
Skrivene od smrzavice?

VAŠAR U STANU

Kad nema mame i tate
osobe šašave nepoznate
nepozvane u kuću banu
i nered naprave u našem stanu.

Kad kod kuće nema tate i mame
po stanu kô ptice lete pidžame,
padnu po podu oko stolova
da su im krila od olova.

Padnu po podu, mirne, šarene,
sa svoga mjesta nijedna da krene,
nijedna ruka da ih dignu
sve dok majka sa posla ne stigne.

Cipele, stolice, knjige po podu!
Stan izgleda kao tužna luka
kroz koju je prošao u pohodu
Alibaba sa sto hajduka!

SIMO I PAČE

Hoće majka Simu da okupa,
on se brčka, vrišti, po koritu lupa,
malo pače pliva i krivine hvata,
ljuti mu se Simo, ljuti se i tata:
„Pazi malo, sine, baruštinu praviš
bojim se da ćeš pače da udaviš“.

ЉУБАВНА ФАНТОМСКА ПЕСМА

Волим те
Као жабицу
Као птичицу
Над небом
Као хуј
Прохујали
Као вихоре
Са пегом
Волим те
Као трнчицу
Као пијане
Мареле
Волим те
Као барицу
Са одапете
Стреле
Волим те
Као шумицу
Као зрчак
Што се хвата
Волим те
Као ватрицу
Док гуди
Баба Марта.

*О ТРНЧИЦИ ИЗ ПЕСМЕ

Драга децо!

Од досаде, дрвени коњић обавезно подивља. Одрасла особа у стању заљубљености, обавезно подетињи. Коњић стане испод Месеца и пева ђиха, ђиха... Заљубљена особа стане испод прозора... Изавија. И урла. И мјауче... "Љубавну фантомску песму". Ову песмицу и деца и одрасли лако уче напамет, јер се вешто пентра по мозгићу а тешко са мозга силази. Рецитује се искључиво у будном стању, ширином отворених очију и при лепушкастом времену.

Драга децо и одрасли!

Кад загуди Баба Марта (мартовска фантомска бака), песмицу више пута унесите у кућу и грејте је на ватрици. Ако песмицу сипате у термос, вољена особа ће је радо попити, уместо чаја.

Важна напомена!

Трнчица може да буде трн, трнова ружица и трунчица. Трнчица је трунчица трна која нас боцка из љубави.

ФАНТОМГРАДСКИ СЛАТКИ СНИ

Сањам те
Као сламчицу
Као пчелицу
У меду
Сањам те
Као сузицу
Што клиза се
На леду
Сањам те
Као зврнчицу
Као мирисне
Штапиће
Сањам те
Као звездицу
Што заврће
Шрафиће
Сањам те
Као шналицу
Што пала је
У траву
Сањам те
Као овчицу
Што једе
Чоко-банану.

*О ЗВРНЧИЦИ ИЗ ПЕСМЕ

Драга децо!

Одмах сте схватили! “Фантомградски слатки снi” се рецитују у успаваном стању... Када сте се ушушкали у креветац и сами себи пожелели лаку ноћ. Ваша машта се све спорије котрља. Кликери се упаркиравају. Звездице шрафе своје зраке. У мраку, трептаји светлуцају све јаче!

Драга децо!

После зевања, снови надиру као најслађи облаци. Цветићи миришу на чоколаду. Овчице се беласају, као сладолед. Са ваших усана, бујица речи се претвара у песму. Чудесну песму о љубави. И баш зато, само у сновима можете да једете чоко-банане без престанка... Да волите неког, до миле воље. Да тражите шналице у трави. Да извадите пчелицу, када се заглави у меду.

Спавајте и сањајте... Када сте будни, будите храбри и разиграни, као у сну. Све што не стигнете да урадите у сновима, урадите на јави.

Драга децо!

Зврнчица може да буде Звончица. Може да буде трунчица која звони. Зврнчица је љубав која се врти као зврк.

ЧАС ЕКОНОМИЈЕ

Реци ми, реци ми, тата,
а шта је то плата?
Плата је када напорно радим
и када се уморим, сине,
да ти бољи живот градим,
да се ти безбрижно играш
и да те ништа, ништа не брине.

Реци ми, реци ми, тата,
а шта је то рата?
Рата је, сине,
када ти пуно љубави дам,
а ти ми полако враћаш,
љубав љубављу плаћаш,
када будем стар, болестан и сам.

Реци ми, реци ми, тата,
а шта је то камата?
Камата је, сине,
када добро чиниш
па добијеш двоструко више.
Знај, свако учињено недело,
са каматом дупло се пише.

А када порастеш, сине,
тада ћеш да схватиш,
колико те тата воли.
И све твоје боли,
ја бих судбини,
са каматом да платим.
А сву твоју љубав,
ја ћу теби,
са каматом да вратим.

ĆILIM MOJE NANE

Dugo gledam i divim se
Kako cijeli svijet stane
Na ćilim moje nane

A opet kad gledaš
Nigdje nema slike
Na ćilimu moje bake

Vidim nekad jelene
Ručno tkane
Na ćilimu moje nane

Nekad vidim golubove
Nekad samo vrane
Na ćilimu moje nane

Nema ih kad pravo gledaš
Moraš gledati sa strane
Ručno tkani ćilim moje nane

Nekad vidim borove
Nekad i jablane
Na ćilimu moje nane

Cijeli svijet tamo
Kako šta ti pa'ne
Na ćilimu moje nane.

ПИСМО ДЕЦИ СВЕТА

Пишем писмо деци света
жутој, црној, белој:
„Молим, будите као деца
у животу целом!“

То вас молим из разлога
да и даље влада слога,
не губите, децо, срећу
и осмех са лица.
Најлепше је бити дете,
слободно кó птица.

Кад одрастеш нећеш имат'
дечје снове, срце топло,
 нежне руке,
тад ћеш желет' много лове,
мучиће те тешке муке.

Ни времена нећеш имат'
за свог друга и јарана,
ил' себичност, ил' похлепа
свакодневна духу храна.

Зато се не дај, друже с југа,
ни ти са севера леденог,
не расти, друже, у срцу и души,
већ буди срца дечачкога.

ПЕСНИКУ

Јовану Јовановићу Змају

Као што у мају запупи цвет,
као што се лице шири у осмех,
као што река гласно хучи
тако и песма весело звучи.

На разне препреке на путу ка срећи
човек наиђе и мора их прећи,
и за време рата треба маштати о миру,
сунцу, цвету, пчели и лептиру.

А када осване јутро мира
сети се да на згаришту неком плаче дете,
напиши стих, поклони делић свемира,
отерај му мисли са те тужне мете.

Не говори тихо, већ с гордошћу и вером.
Развесели људе штилом и пером.
Ући ћеш у срца све деце света,
постаћеш шарена песничка комета.

TO I JA HOĆU

Svitac izlazi noću –
mama, to i ja hoću.

Pod prozorom
jorgovan miriše noću –
mama, to i ja hoću.

Vjetar se igra
brezama noću –
mama, to i ja hoću.

Na tamnome nebu
zvijezda treperi noću –
mama, to i ja hoću.

ПОРОДИЦА

Шта је породица права?
Када се зна ко је глава?
Када смо троје, четворо
или двоје?

Питање је твоје.
Неважно то је
тамо где се причају приче,
где се прва реч сриче,
где станује пољубац за лаку ноћ
а загрљај не измиче,
када ти са лица сузу обришу
и честитку за рођендан напишу.
Када знају крила да ти дају,
када знају да слушају,
ако си крив и попреко погледају.
Када знају да праштају.

Тамо спава породица права.

Неважно је
ко је глава а ко није
да л' смо двоје или троје ...

Важно јесте,
да их волиш као своје
да узвикнеш „види моје“
и да схватиш

Срећа то је.

Одговор је на питање твоје.

ШИШАЊЕ ЈЕДНОГ ЛАВА

Шишао сам једног лава.
Да невоља буде већа
Нервозан је био тада
Болела га нешто глава.

О какве ли дивне гриве,
Рекох храбро.
Сигурно се многи диве.
Каква длака, па тек сјај,
Када додам још и лака
Фризура ће бити змај.

Погледò ме љуто лав,
Трзнуо је главом снажно
Па зинуо баш одважно.
Ја се сетих,
Да нервозан је био тада.
Напусти ме свака нада
Паника ме скроз савлада.

Велим онда себи самом,
Ма замисли да си с ламом.
Штрицкао сам маказама,
Штрицкао сам брже, брже
Кад се лав,
А нервозан је био тада,
Изненада нагло трже.

Па завапи из свег гласа,
„Куку леле, мени просто нема спаса,
Немам гриву, нисам леп,
Остаде ми само реп“.

Тада храбро огласих се опет ја,
О каквог ли дивног репа,
Каква длака, па тек сјај
Када додам још и лака.....

ЛЕЛА

И све док је дана бела
весела је наша Лела.

Лела плете плетенице,
Лела шара шаренице,
Лела пита питалице,
Лела слаже слагалице.

И све тако док дан траје,
вредна Лела па не стаје.
А, кад дође месец жути
Лела ћути, само ћути.

И не плете плетенице
и не шара шаренице
и не пита питалице
и не слаже слагалице.

Лела ћути, само ћути;
успава је месец жути.

МАЈСКА ПЕСМА

Расте дрво, расте трава,
поточић и река плава.
Расту патке, врапци, роде
и све расте кô из воде.

Расту уши, нос и коса,
расте нога кад је боса.
Сасвим лако, кô из воде,
расту деца чим се роде.

Расту снови, бујна машта
и уз машту расте свашта.
Расту куће, солитери
по замисли и по мери.

Расту речи, разна слова
и порасла песма ова,
усред једног дивног маја
кад све расте кô из раја.

ЗАШТО

*Зашто птице лете,
зашто плаче дете?
Зашто сунце сија
зашто семе клија?
Зашто мама виче,
зашто трава ниче?
Зашто тата спава,
боли ли га глава?
Зашто ветар дува,
зашто зуји мува?
Зашто киша пада
изнад нашег града?
ЗАШТО?
ЗАШТО?
ЗАШТО?*

ЦВЕТНА ПЛАНЕТА

Направила сам
земљу од цвећа,
лоптасту, праву.
цветну и плаву.

Жуте ми хризантеме
планине стрме и снене,
плаве се цветови мора
баш као плаветна зора.

Далеко острво неко
два, три цветића преко,
а ледени део планета
пожутео од сунцокрета.
Сасвим, сасвим на крају
бели се цвет у мају.

Шуме од лишћа зелене,
шуморе док снег не крене.

Мирише моја планета
мирисом, цвет до цвета.

А онда, тако ми Бога
буди ме облак смога!
Моја цветна планета
нестварни део света,
ни у сну, ни на јави
дим је засуо прави.

Ех, мој рођени друже,
што сан не потраја дуже?

РАВНОДНЕВНИЦА

Скочи петô преко прага
и дан одмах доби крила,
тек толико, тек мрвичак
ноћ је краћа ноћас била.

Прхну врабац испод стрехе,
шта ли га је уплашило,
радује се дужем дану,
ил' је нешто друго било?

У пећини медвед брунда,
једно око отворио,
ноћ већ краћа, а ја поспан,
још се нисам одморио.

Царица се Зима смешка,
зимско доба још је дуго
и ноћ моја подугачка.
Дан нек дрема, шта би друго?

МАЧЈА ПОСЛА

Усред лишћа мачка чучи,
где се само тога сети?
Нити мрда, нити шушка,
чека врапца да прелети.

Заклела се јуче мишу
мачјим репом и брцима
да од данас птице лови.
Јао ли је сада њима!

И сад вреба тако помно
само нос из шушња вири,
некад трепне ил' уздахне
жутим оком кад зажмири.

„Иди, мачко, с милим Богом,“
смеју јој се врапци с гране.
„И ми мудрост покуписмо
с ове или с оне стране.

Не би врапца ухватила
и да имаш крила лака
док год може сиво птиче
да се вине пут облака.“

DETE

Detetu treba
ljubavi i hleba,
igre i pesama
i otac i mama.

To ga čini večnim
i zdravim i srećnim,
zato sa njim budite
čim se probudite.

Pravite mu društvo,
to je ono sušto,
i sve tako uvek
dok postane čovek.

A kad dete čovek bude
tad će ono volet ljude,
zahvalno će vama biti
i svima se odužiti.

POČETAK ŠKOLE

Prolazi leto,
jesen je na pragu,
septembar otvara
deci školu dragu.

Srećan početak
i cela školska godina,
nek vam je uspešno
sve što škola ima.

Rastite sa školom
i sa znanjem,
tim posle zdravlja
najvećim imanjem.

Negujte prijateljstvo,
ljubav i drugarstvo,
to je još jedno
veliko bogatstvo.

I budite oprezni
na ulici i putu,
poštujte propise
jer su za vas tu.

MEDOVA LJUBAV

Zagleda se mladi Meda
u prvu Mecu što ugleda,
pa mu draži njeni znaci
nego što su Sunca zraci.

I slatka mu njena njuška
isto kao med i kruška,
još miliji njen izgled
više nego celi svet.

I ona mu srce dala
pa je ljubav procvetala,
od livade sve do šume
samo o tom pčele zuje.

Voli Medo svoju Mecu,
brunda Suncu i Mesecu,
ljubav ga je osvojila,
s njim je srećna i planina.

СУНЦЕ ЈЕ ЉУБАВ СВАЧИЈЕ СРЕЋЕ

Не могу без сунца да се снађу
Ни птице, травке, планинска река...
Не могу ни људи да се нађу,
Без сунца – вечите среће човека!

А шта се дешава у космосу,
То није наше да све знамо –
Наше је да будемо у заносу
И да се весело, весело играмо!

Јер, сунце је љубав свачије среће;
Без њега ништа и не цвета!
С њим нам слеће и пролеће;
С њим је и срећа у детета!

Деца су круна сунчевог сјаја;
Вечитог играча светлих ногу;
Без њега нема ни завичаја,
Јер оно је ватрено створење Бога!

Сунце је свуда где нас има;
Најдубља тачка у памети!
Сунцем се у нама топи зима!
Сунце је светли домаћин лети!

СУНЦЕ

Кад погледаш јабуку или жуту дуњу,
То је тако просто, као папир бео,
Али се сети: ко се то у њу
Из своје светлости у сочност обрео?

Ко је то летос око јабуке,
Босо или голо – све му је то једно,
Додавао себе из светлосне руке,
У лист, у гране, или у цвет – медно?

Без њега нема ни пролећа,
Ни лета, јесени, па ни зиме;
Без њега не би бивала столећа,
А звезде су му посестриме.

Без њега нема нигде живота;
Јабукe су му светла дело,
И пчеле певају с његових нота,
А оно игра вечито врело.

Њега свуд има, па и у снове,
Кад спавамо – у сновно рунце,
Оно нас рођењем светлу зове,
А зове се, зове: СУНЦЕ!

DEČJA SREĆA

Mala Juca kao kuca,
skače, peva, puno sneva.
Igra se u svojoj bašti
i živi u bujnoj mašti.

Mala Juca neće sama
da se igra sa lutkama.
Zove Cecu, društvo traži,
da prošeta s njom po plaži.

A na moru, kô na dvoru.
Sve se blista, voda čista.
Sunce sija, njima prija.
Dečja sreća, nikad veća.

NAŠE ŠTENE

Jednog dana došlo je u dvorište naše,
Štene jedno belo, umiljato kô mače,
Pametno nas gleda i repom nam maše,
Halapljivo guta i povazdan skače.

Stalno nešto njuška, proviri iz trave
Pa u trku jurne da rastera mačke.
Eh, što ste visoko, što ste na krov stale?
Gleda ih kô male, izgubljene tačke.

Decu mnogo voli, da se igra s njima,
Poleđuške legne, da se mazi traži
Valja se u blatu, to je baš milina,
I papuče nosi, tamo im je mesto,
Na kraj bašte, međ' kokoške rasne.

Kome je po volji, nek prošeta često,
Pronašao cveće, u saksiji što drema,
Prokopao zemlju, neko blago ima.
Oplevio vrt, od početka do kraja,
E takve vrednice, nigde vala nema.

Zima kad je došla, i pahulje bele,
Čudio se on kako s neba lete,
Liznu a sneg hladan, upadaju šape,
Vetar ga kovitla, kao da ga mete.

Poraslo je štene, odmakla je zima,
A on srećan laje na kerove druge,
Voli nas sve redom, dok nam odmahiva
I radostan trči da odanost iskaže.

IDEMO SE IGRATI

Nije igra samo dječja igra
Ona se događa između
Pomiješanih generacija.

Djeca se igraju s djedovima,
Bakama, a roditelji su
Njihova spona.

Idemo se igrati svi,
Djeca, mladi, stari,
Pa neka se tko je tko
Ne zna
I neka bude igre, pjesme,
Plesa.

Budimo kolo, vlakić, most,
Pokažimo ozarenost
Što zajedno smo svi
Jedni drugima potrebni.

BOŽIĆNO DRVCE

Jedna jela mala
Plakati je stala
Zašto ste me brali
Kontejneru dali.

Krasna sam vam bila
Kô nebeska vila
Dok je Božić bio
Tko me nije htio.

A kad prošlo sve je
Ljubav vaša gdje je
Nitko me ne treba
Plačem ispod neba.

Moj život je kratak
Iako je sladak
Nemojte me brati
Kontejneru dati.

UNUK NECA

Ja sam dedin unuk Neca,
brži sam od pravog zeca.
U parku sam pravi dasa
deda tvrdi, da sam klasa.

Još uvek sam dečak mali
ja ću biti momak pravi.
Baka mi je dobra vila
oko mene sva se svila.

Nemanja je moje ime
ponosi se otac time.
Pažljivo me majka nosi
i ljubi me tad po kosi.

Nožice su moje male
u čarapu jednu stale.
Plačem glasno, kao beba
to se čuje čak do neba.

Ne budim se nikad noću
uvek tražim šta ja hoću.
Neću cuclu, hoću mleka
uspavaće mene deka.

MOJA BEKA, STAŠA

Zato što sam seka,
mene voli Deko
i zove me: Beka.
Kupio je meni medu
zato volim svoga dedu.

Još uvek sam mala,
u kolica ja sam stala.
Ime mi je pravo Staša,
a kad me vode sve do Taša
kažu: „Najlepša je unuka vaša“.

Sve mi boje lepo stoje
kao da meni haljinice kroje
u kolica kad me stave
okice se vide plave
nema lepših, sve do Save.

Deko brine uvek više,
ako spavam, kaže: Tiše!
Ja sam mnogo lepa seka
zovite me i vi Beka
ja sam dete novog veka.

PORUKA

Ostavljena u rukama života
Gdje prsti znaju da golicaju i bodu
Gdje dlanovi ponekad pruže mulj,
a ponekad vodu.

Ostavljena, bez oca i mati
Tražim svoju sreću
Da kroz život me prati.

Zato ja govorim glasno
Snažnija od uragana i najvećih okeana
Neka moj glas, vjetrom nošen
Stigne do srca svih roditelja svijeta
Jer bez djeteta se ne okreće planeta.

Ostavljena u rukama života
Gdje prsti znaju da golicaju i bodu
Gdje dlanovi ponekad pruže mulj,
a ponekad vodu.

ПУК'О ФУДБАЛ

У мом сокаку постоји дућан...
У њему ради стари трговац...
Сви кажу да је тол'ко имућан
да у цакове оставља новац...

Игр'о сам фудбал, лопту сам шутнуо,
разбио прозор и туговао,
јер се трговац стари љутнуо,
па ме је потом страшно псовао...

Претио бесно... Зграбио шило...
Избушио лопту... Ах, срам га било!

Пук'о фудбал!

Нема дечака којег не боли
кад га профани од лопте раставе...
Зато окренух леђа школи,
побегох с оне глупе наставе...

Одрасли мисле да добра деца
треба да иду на све часове!
Мени су профе давале кеца,
јер немају слуха за спортске асове!

А зар да најбоље лево крило
добије укор? Ах, срам их било!

Пук'о фудбал!

Ал' једну малу цурицу плаву,
која ми често мисли омета,
волим и због ње изгубим главу,
кад год мојим сокаком прошета...

Те крупне очи, те дивне локне,
због којих титра сваки мој дамар,
натераше ме да је цмокнем
и да због тога добијем шамар...

Сад се кò крушка осећам гњило...
Зашто ме неће? Ах, срам је било!...

Пук'о фудбал!

БУБАМАРА

У шумици насред пута,
бубамара стоји љута.
Питали је мрави мали:
„Бубамаро, шта ти фали?
Можда ниси доручковала,
ил` те можда тукла мама.
Да те није бумбар Јоца
боцнô посред црног носа.
Бумбар Јоци несташлуци
добро стоје,
драга, реци бриге своје.“

Бубамара стоји
и прстиће своје броји.
У школици није знала
рачун израдити сама.
Јер је јуче ливадицом
летјела са пчелом Мицом.
Прече јој је цвијеће било,
него неко школско штиво.

ZAVOĐENJE REDA

Vladar nad vladarima
i od svih kraljeva
najveći kralj,
ne onaj što od dosade
skače u dalj,
već kralj što vlada
kao do sada
što ih je vladalo mnogo
naredi strogo:
U celom mome kraljevstvu,
čak i dalje ako može,
sačuvaj Bože,
ako se ko drzne
da okrzne
makar i mrava dok spava!
Biće prognan iz kraljevstva moga
da njegova noga
ni koraka više po našoj travi ne napravi!
Ne samo travu,
ni kamen neće da nagazi,
ni pesak da spazi,
pa ni drvo, ni žbun
niti ptičiji kljun!
Uopšte,
hoću reći:

u mojoj zemlji neće moći
ni u jedan krevet leći
niti sedeti kraj peći.
Neće ništa jest,
ni pit!
Biće prognan i kvit!
Ja hoću mir u kraljevstvu mom!
Jer, kakav je dom
gde čini ko šta hoće!
Gde se od zloće neke grupe
moraju slati na ulicu trupe
Da čovek ima mir!?
Tooo, ne dozvoljavam ja!!

Da!
Kod ovog kralja
bilo je sve kako valja.
Na njegovom dvoru
bilo je sve u koloru
i svako je znao za foru:
Da može da plovi po moru,
da se penje do svakog planinskog vrha
ma kakva bila tome svrha,
da radi,
da sadi,
da peca,
samo ne sme nikoga da štreca!

DECA I PTICE

Tata vrabac i mama vrabica
prvi su od svih drugih ptica
jednoga dana ozbiljno seli
i, dok su jeli, odluku doneli.

Mi i naše troje dece
ostaćemo ovde i kad nestane cveće
i kada sve druge ptice:
šljuke, rode i lastavice
na jug polete sa svih strana,
pobegnu od hladnih zimskih dana.

Ja sam, kaže mama vrabica,
videla da deca ne mogu bez ptica.
Biće im zima strašno duga
Dok se vratimo s juga.

Mi već imamo svoga dečaka,
kažu tri mala vrapca đaka.
Viktor će nam sigurno hrane dati
i nećemo gladovati.

Mama će sigurno i tata njegov
brinuti da živimo kao begovi,
javi se tata vrabac s krova,
da bude čvršća odluka ova.

Sve ovo čuše i druge ptice
češljugari, slavuji i prepelice,
vrane i svrake i tetrebovi,
ševe i zebe i golubovi.

Za tili tren nasto pometnja
jer let na jug nije obična šetnja.
Ptice ne lete da bi uživale
i na žarkom suncu slatke snove snivale.

U moćnom letu preko svih brana,
planina, mora i okeana,
preko svega što može i ne može da nabroji,
jedna velika poruka stoji:

Volite slobodu kao i mi ptice,
gradite sebi letilice!
Ako vi ljudi krila nemate
na drugi način na put se spremajte!
Sve je moguće na ovome svetu,
kao i nama u našem letu!

Zadatak je složen, ne smemo grešiti!
Mi ga sigurno možemo rešiti,
rekoše složno prisutne ptice.
Rešićemo ga pre zimske vejavice!

Mislile, mislile i pametno smislile.

Čim leto prođe i jesen stiže,
počeše kiše i vetar se diže,
na put se spremi pola ptica
a ostade druga polovica.

Jedna odlete preko svih brana
planina, mora i okeana,
a druga ostade kao sneg beli
da decu voli i veseli.

I tako se podeliše ptice na:
s t a n a r i c e i s e l i c e.

DJEČJI VOZ

Kupio bih jedan voz,
da ga vozim, vozim skroz,
polagano da se kreće,
pun radosti, prepun sreće.

A u njemu djeca mala,
to bi svaka staza znala,
vozeći se sve do mora,
kraj livada šuma, gora.

Pjevali bi kao hor,
mirisali Jelu, Bor,
pričali bi priče djeci,
prelazili most na rijeci.

Učili bi šta su šume,
i pjevali ko šta ume,
o Javoru, starom Hrastu,
vozeći se dok porastu.

MAČAK ŽUČKO

Ima jedan mačak žut,
kad naiđem pređe put,
prišô bih mu, al' se ne da,
pokraj kante, ćuti, gleda.

Ja ga zovem čudan soj,
dođi meni, žučo moj,
što si takav i još sâm,
imam nešto da ti dam.

Ne vjeruje u taj mah,
valjda ima neki strah,
ili možda neku manu,
dođi, mačak, imam hranu.

I na kraju riješi on,
zamjauka, diže ton,
dobio je obrok svoj,
sad je žućan mačak moj.

ŠKOLSKA LJUBAV

Iz škole se vraća Pera,
a napolju sunce prži,
pored njega ide Vera,
za prstić ga nježno drži.

Zaljubljen je u nju gleda,
rumeni se on u licu,
ne pušta je, nikom ne dâ
svoju malu devojčicu.

To je ljubav školskih dana,
mladalačka manje boli,
možda Vera jednog dana,
kaže Peri da ga voli.

U školi se i zaljubi,
pa to valjda nisu gresi,
tu se stiče, nekad gubi,
đačka ljubav kad se desi.

Volite se, deco draga,
nek ljubavni plamen plamti,
od nje nema većeg blaga,
i ta školska nek se pamti.

ZEMLJA ČUDA

Ima jedna zemlja čuda
svijet za djecu iz tog raja,
u njoj ima dvorskih luda,
tamo živi patak Paja.

Slušali smo razne bajke,
pisane su sve za djecu,
čitale ih bake, majke,
i pjesmu o plavom zecu.

Čitala je meni baka,
držala je moju ruku,
strah me bješe gustog mraka,
i priče o strašnom vuku.

I dok baka priča priču,
spavao sam tihim snom,
svako veče nove niču,
da unuku čita svom.

ВИШЊА

Честитамо, свете,
Од данас си богатији за још једно дете.
Иако је стигло усред зиме,
Родитељи му наденуше летње име.
Кажу, желе да њиховом кућом срећа блиста,
Иако је зима, окупише гостију триста.
Славило се све до зоре,
Цепале се кошуље и старе и нове,
Певале се песме драге и лепе,
Стигло је у породицу мило дете.
Гости се именом Вишња одушевише,
При помисли на летње, румене вишње,
одмах се насмешише.
Нека је фина, здрава и румена,
Да једнога дана неком принцу буде жена,
Јер она је сва кô принцеза,
Добро нам дошла, малена Вишња-клинцеза.

КУЋНИ РЕД

Правилник нашег дома,
Осмислио је још деда Тома.
Он је тада говорио,
После десет, немој да је неко проговорио!
И дан-данас, то је за поштовање,
Али је и тата додао неке његове попованије.
Тако, на пример, ко од деце одбије послушност мами,
Уместо уз телевизор, успављиваће се у тами.
Но мами та придодата ставка не беше доста,
него је морала и она додати још штошта.
Тако, на пример, ко ручак не поједе,
Неће добити ни десерт од јагоде,
А ко се за ручком посвађа,
Не гине му ни прање посуђа...
Када је мама са набрајањем коначно завршила,
Јавила се моја сестра, како би списак довршила.
Каже желела би она као најстарије дете,
Да јој се допусти да у тај списак ставку једну уплете,
Ако неко (у праву сте, мисли на мене)
заборави да нахрани мачке,
идућег дана не може добити ни играчке.
Родитељи ову ставку подржаше,
А онда и мене за реч упиташе.
Ја бих додао само ставку једну,
Али зарад моје среће изузетно вредну,
Може ли све ово да важи,
Само током летњих дана док смо на плажи?

ДЕДА МРАЗ

Деда Мразе, Деда Мразе,
ти што газиш беле стазе,
теби хладно зими није.
Што ти брада осмех крије?

Деда Мразе, деко бели
и ми бисмо поклон хтели,
сврати мало и до нас
да нам нешто слатко даш.

Ја сам мали, сека мала
знамо да ти ниси шала
да играчке деци носиш
увек журиш, брзо возиш.

Хуји ветар, снег разноси
на санкама тебе носи
преко брда и равница
преко река и улица.

Деда Мразе, Деда Мразе
завејане су ти стазе
под јелку ти поклон стави
са „хо-хо-хо“ нам се јави.

РОДИХ СЕ ЦАРСКИ

Уплаших се спољног света,
све ми страно, па ми смета
плачем јако, сви се смеше
присећам се како беше.
Они срећни а ја тужан,
тражим назад, руке пружам
одвајање од постеље
за ме туга, за њих боље.
Спустише ме нежно, лако
на подлогу чудну неку
ухватих је чврсто, јако
а пожелех стару, меку.
Примирих се, слушам вешто
у дубини куца нешто,
по ритму препознах сат,
био ми је као брат.
А тај сат ми носи мајка
све ми личи као бајка,
све што кажу звучи шпански.
Да ли што се родих царски?

ХЕЈ, ДРУГАРИ

Хеј, другари, хеј, другари,
моја сека опет драми;
плаче, тражи лутку неку
видела је на реклами.

Хеј, другари, хеј, другари,
како да ја кажем тати,
да ми купи нову лопту,
неће сека да ми врати.

Хеј, другари моји мили,
сека мала стално плаче.
Можда су је размазили
па не знају сада шта ће.
Хеј, другари!

MOJ ANĐEO

Moj anđeo mali
rasô je na travi.
Kiša ga zalivala,
rosa ga umivala
Sunce mu je osmeh dalo,
a ptičice glas.
Moj anđeo mali, ima divan stas.
Svaka majka svoje dete voli,
za njega se svim silama bori.
Zato tebi majka sve ovo govori.

ANA SE LJUTI

Kada se Ana ljuti
naš grad usnuli
ulice kô uši načuli
da spozna šta Ana sluti.

Mene od sebe goni
u hladni sobni kut
i vetrom gromkim zvoni:
Briga me da l' si ljut!

Kada je Ana ljuta
sve oko mene staje.
I lajava usta graje:
Šta ti je? Kaži, šta je?

A Ana sedi snena,
čita svoj roman i ćuti...
Pitam slegnutih ramena:
Šta ovog trena sluti?

ЂАК

Некада је школа
била нам далека,
морало се шумом
било је ту и река.

Препрека је разних
на путу имало,
али ипак знање
добро се стицало.

Сада свима школа
скоро испред носа,
али мало знања
после ње им оста.

Због чега је тако
одговор је лак,
коме данас треба
одговоран ђак.

СЛАДОЛЕД

„Сладолед бих јео
само када бих смео,
превише је хладан
а ја њега гладан“.

Каже дечак Сима
много је врућина,
грло њега боли
једва још и збори.

Претходнога дана
била је њему храна,
сладолед с укусом ваниле
две порције миле.

Сада паузу прави
да грло оздрави,
па по једну меру
јешће у весељу.

ЛЕПА МИЦА

Жалио се мали Миша
да не воли да се шиша.
Чула њега лепа Ката
па му каже: немој, Мишо,
да те чује тата.
Тврдоглав је мали Миша,
каже нека пада киша.
Може само да ме згазе,
страшно мрзим те маказе.
Ма, у ствари, бићу даса,
пуштам косу до појаса.
Али једног лепог дана
у друштво им стигла Мица,
нека нова другарица.
Она тражи малог Мићу,
каже има очи плаве,
и фризуру наврх главе.
Зачуди се мали Миша
и дође му да се шиша...
а где су му очи плаве,
да погледе њој измаме.
Ништа друго није битно
ал' фризуру хоћу хитно.
Сада Миша моли тату
да га води он код брице

све због лепе Мице.
Чуди се сад Мишин тата,
каже није стигла плата,
али Миша прави буру,
хоћу најкраћу фризуру.
Успео је мали Миша,
од фризера сада жури
и у друштву се шепури.
Кад га виде лепа Мица
свиди јој се фризурица.
Нова прича сада кружи
хоће с Мишом да се дружи.
Баш је срећан мали Миша
често иде да се шиша.
И увек му каже Мица
баш ти је лепа фризурица.

КАЛЕНДАР

ЈАНУАР је ко санта леда,
ФЕБРУАР нас кратко гледа,
у МАРТУ ће зима штафету
пролећу да преда.
У АПРИЛУ час снег веје,
час зубато сунце греје.
У МАЈУ су трешње рујне,
а ливаде цветне бујне.
У ЈУНУ је сунце ближе
па нам топло лето стиже,
учењу се ближи крај,
започиње ђачки рај.
У ЈУЛУ се презнојава,
од врућине боли глава,
У АВГУСТУ суша мори,
сунце пече, земља гори.
СЕПТЕМБАР поново
окупља све ђаке,
учитељи насмејани
примају прваке.
У ОКТОБРУ ветар дува
па све лишће са дрвећа
стресе и одува.
НОВЕМБАР је кишовит

наговештај зиме,
студени је њему
баш прикладно име.
ДЕЦЕМБАР је тек на крају,
бели се од снега,
а година нова стиже
одмах после њега.

МУЛА И МАЗГА

Мула мазги рече
мама ти је магарица
а коњ ти је тата,
буди ми другарица
јер ја немам брата.

Мазга шапну мули
ал' сви су је чули:
тата ти је магарац,
а кобила мама,
сматрај ме за сестру,
јер и ја сам сама.

Родитељи наши
блиски су рођаци
ал' су неком грешком
укрстили гене,
па се збуне ђаци
кад се наше име
у књизи помене.

Често нам се ругају
и имена наша
за шегу им служе,
а ми нисмо криве
што смо другачије,
па нам није јасно
зашто неки неће
с нама да се друже.

СЛОВО О

Ово је
оно округло
слово,
као точак,
као лопта,
као балон,
као сат,
нема ни
ноге
ни руке
ни врат.

Може да се
окреће,
обрће
котрља,
ротира,
жонглира,
надува,
издува,
али нек
се зна и ово
увек је
округло,
јер је то
слово О.

КАКО БИ БИЛО

Како би било
када би Кости
казао тата:
„У кљуну ти рода
донела брата“.

Коста би,
кладим се,
тати рекао:
„Чуди ме, тата,
да ниси знао,
Бата се крио
мами у стомаку.

Ако мени не верујеш
увери се сам,
окрени телефон,
питај моју баку.”

LOLA

Fina je to curica,
mamina devojčica.
Plava kosica,
puna loknica.
Vesele okice,
te malene curice,
neumorno šetaju,
sve oko sebe gledaju.
Pa te male ručice
I nemirne nogice.
Sve bi Lola videla,
do zvezda se popela.
Nestašica malena,
radost mi je donela.
Pa, nek sruši ona sve,
ne mogu joj reći "ne".
Kad je tako umiljata,
na osmeh me hvata,
zatreperi okicama,
zamlatara loknicama.
Ne mogu joj odoleti.
Slatko moje luče.
Kada ona zaguguče,
u zagrljaj mi poleti,
moram je voleti.

BABAROGA

Ako sam ponekad stroga,
to nije zato,
što sam babaroga.
Možda i jesam neka rogata,
na primer, zverka bogata.
Al' baba sigurno nisam.
Ja sam tako lepa i mlada.
Ponekad sam veštica
a ponekad vila.
Sve zavisi od toga,
kakovog sam raspoloženja bila.
Al' nisam babaroga,
života mi moga!
Ako sam nešto šila
i neko me tada dira,
to jest, ne da mi mira.
Naljutim se kô ris.

Tada dobro neće proći
ni najlepša mis.
Vrištim,
režim,
ma, sva se naježim.
Postajem opasna kao lav,
ne prolazi ni kriv,

ni prav.
Nek hvata krivinu ko može,
Inače....
Može svašta da se desi.
Sačuvaj, Bože,
od mene takve,
sve svetske nevaljalke.
Jer ako ih ja tako ljuta,
dohvatim,
mogu u besu
I šiške da im skratim.
Čokoladu da uskratim.
Svašta mogu da im radim,
Samo da hoću.
A nema razloga
da neću.
I nema posle,
pojedeš keću*,
i ava-ava nisam krava.
I šta ti ja znam
šta još.
Kada se ja naljutim,
sve pada u koš.
Nema dobar-loš.
On je, nisam ja.
I ostali izgovori.
Opasna sam ja,
samo nek se zna.
Al' nisam babaroga
Života mi moga.

**keću – dečja izmišljena reč u igri da bi se rimovala sa neću*

MACA

Mace vole skoro svi.
Pa eto i mi.
Imamo mace maze
i one prave kamikaze.
Bilo tigraste, crne il' bele
život nam vesele.
Kada si tužan ili sam
maca ti ulepša dan.
Zna ona da bude prgava,
Strašno tvrdoglava.
Al' takvi smo ljudi svi
Nemojmo se lagati.
Mace moramo voleti
Inače ću se naljutiti.

GLISTA

Kada kiša pada
Glista ima svuda
tada.
Lola ih se plaši
Mnogo ih se straši
- Jao, jao mamaaaa...!
Koliko ih ima.
Poješće me one,
ima ih na tone.
Ja joj kažem,
ništa je ne lažem.
- Gliste su male.
nisu neke ale.
Jeste da ih svuda ima,
Al' pojesti te neće.
Eto tvoje sreće.
Ne brini, mila.
Ne može da te proguta
I da je veća trista puta.
Ne da te majka tvoja,
Najdraža moja!

DEČJA SREĆA

Kao dete sam volela senku lipa,
šuškanje lišća u vihoru,
gde sam jela hrskavu koricu hleba.
Volela sam džinove u svetu bajke,
visoko hvaljenog princa,
šareno cveće na zelenoj livadi
i da mislima putujem u daljinu
pod usamljenim fenjerom,
sa mesecom i zvezdama u rancu.
Volela sam toplu kišu i sneg,
ples vila pod vrbama,
a nikada nisam našla detelinu sa četiri lista.
Volela sam bezbrižno buđenje,
pod suncem ranoga jutra
i taj bezbedni osećaj roditeljskog doma.
Svakim danom mi je davao podršku
taj veseli osmeh koji odjekuje,
iako sam nekoliko godina starija.
Još uvek volim jastuk od damasta,
na kome sanjam bez žurbe,
iako je nekada teret težak.
Nekada se umorno naslonim,
u stihu težim za ljubav,
gde kujem gvozdene planove.
Danas opisujem ono što mi se sviđa,

mojim očima i široki svet
koje Sunce svaki dan razvedri,
takođe planine, jezera i reke
i neke poljupce vrele,
sve dok me noge nose.
Zadržala sam čisto srce deteta,
jer sve pesme iz duše su moje,
kao nežno cveće rasprši mermer i kamen,
ubrane, nezaboravljene,
danas u knjizi bez mirisa,
krasiće jednoga dana moj grob,
ali još leti nasmejani zmaj visoko u vazduhu.
Moram li jednoga dana da odem,
povratka nema,
crkvena zvona ludo zvone za mnom,
čitaćete uspon stihova iz srca,
ono što je nekad bila moja dečja sreća
i što pesnika koji stari privlači i oduševljava.

NOVI DAN

Tik-tak, tik-tak,
u sobi nikog nema samo crni mrak.

Din-don, din-don,
u daljini čuje se crkveni zvon.

Ciju-ciju, ciju-ciju
miševi se u mraku kriju.

Tika-tak, din-don, ciju-ciju
pjesmu ja pjevam čiju.

Pjevam o satu, zvonu i mišu
pjevam pjesmu sve tišu i tišu.

U mraku u sobi jedva se čuje
disanje nekog što, eto, tu je
pokušava zaspati al' budi ga sat
i eto, od jutra, s novim danom vodi rat.

PASJI ŽIVOT

Vau-vau, vau-vau
u dvorištu laje pas.
Koko-daak, koko-daak
od ljute lije koke traže spas.

U dvorištu nastaja
lija pokupila sva jaja.
Pa sad brka masna i žuta
ganja koke, sva je ljuta.

Mijaau, mijaau
lijena mačka iz sna se prene.
Skoči brzo sve do koka
ljutu liju da ogrebe.

Ranjena lija bolnog nosa
vraća se u šumu bosa.
Nit je sretna, nit je sita
ta lukava lija vita.

Ispred psa se mačka šeta,
obavila velik' posô
A na lancu tužnom psu je
pasji život samo ostô.

U ZOOLOŠKOM VRTU

Došô dječak prvi put
U zagrebački zoološki vrt.
Sav ushićen lijevo, desno gleda
Da ga vodi majci ne da.

Trči lijevo, desno hoda
Svoj nježni osmijeh svakom doda.
Maše zebri, risu, lavu
Hrani konja, kozu, kravu.

Već umoran, al' duha vedra
Približi se bazenu punom vidra.
No, u nespretnome svome hodu
Spotakne se, a mobitel mu padne u vodu.

Sav skamenjen, tužna lica
Gleda sad bitku malih vidrica.
Majka vidra pobjedu odnese
i njegov mobitel u svoju nastambu ponese.

Majci svojoj reče dječak tužno:
„To od vidre baš je ružno!
Ma, neka samo uživa u svom desertu,
Ja sam sretan jer bio sam u zoološkom vrtu!“

ALA JE LEP NOVI SVET

Ala je lep
ovaj svet...
Onde TV
ovde NET.
Mogu li deca
generacije ove
volet' i razumet'
stihove čika Jove?
Oni imaju drugačiji,
virtualni svet.
Njima na ekranu
ne miriše cvet.
Ne znaju za njivu.
Ne znaju što je sad.
Ne žeže ih sunce,
ne znaju što je hlad.
Ne čuju slavuja.
Daleko su od luga.
A imaju samo
virtualnog druga.
Njima je lep
ovaj svet
jer ima TV
i internet.

ILUZIJE IZ DETINJSTVA

Znam da postoji mesto
gde se ljudi dive svemu.
Jednog se setim često.
Odrastao sam u njemu.

Znam da postoje ljudi
koji misle dobro svima.
Neka vas to ne čudi.
Odrastao sam sa njima.

Znam da postoje vremena
bez briga i problema.
Sad je sve to uspomena.
Detinjstva više nema.

ZAKON PRIRODE

Zelene se livade.
Na njima pasu krave.
One vredno rade.
Za nas mleko prave.

Zna li neko
kako krave prave
belo mleko
od zelene trave?

Ako to ne znamo,
imamo li prava
da mleko uzimamo
od dobrih krava?

Pravda je varljiva
na ovoj planeti.
Tu svako uživa
na nečijoj šteti.

KLIMA

Zar nikome u svetu
ne odgovara klima?
Zimi se mašta o letu.
A leti se sanja zima.

Kada Sunce grije
svi žele kišu.
A kad kiša lije
za Suncem uzdišu.

Zimi griju kuće
da je kao leti vruće.
Leti obratno rade,
prave led i kuće hlade.

Leti treba da je vruće.
Hladno mora biti zimi.
I jedino je moguće
prilagoditi se klimi.

BUBAMARA

Bila jedna bubamara,
sva šarena kao šara,
kao šara sva šarena,
a malena, a malena.
Niti manja, niti veća,
kao sreća!
Doletela mi iz cveća.

Jednom mi je na dlan stala,
kao da je s neba pala,
baš ta mala bubamara,
sva šarena kao šara,
kao šara sva šarena,
a malena, a malena,
niti manja, niti veća,
kao sreća!
Doletela mi iz cveća.

Sad po mome dlanu šeta,
kao preko belog sveta.
Baš ta mala bubamara,
sva šarena kao šara,
kao šara sva šarena,
a malena, a malena,
niti manja, niti veća,
kao sreća!
Doletela mi iz cveća!

NUNA NUŠKE

Nuna nuške, nuna nuške,
bere medo kruške.
Nuna nuške, nuna nuške,
bere medo kruške,
pa doneo Teici
da ih ona proba,
male lepe kruške
slatke kao med.

Nuna nuške, nuna nuške,
jede Tea kruške.
Nuna nuške, nuna nuške,
jede Tea kruške.
Doneo ih medo
da ih ona proba,
lepe male kruške,
slatke kao med.

Nuna nuške, nuna nuške
niko nema kruške,
lepe male kruške,
slatke kao med.
Samo medo znade
gde se one kriju,
pa doneo Teici
da ih ona proba,
male lepe kruške,
slatke kao med.

СИМПАТИЈА

Кажу стари да је књига
за ђаке свих генерација
у животу важна брига
и главна преокупација.

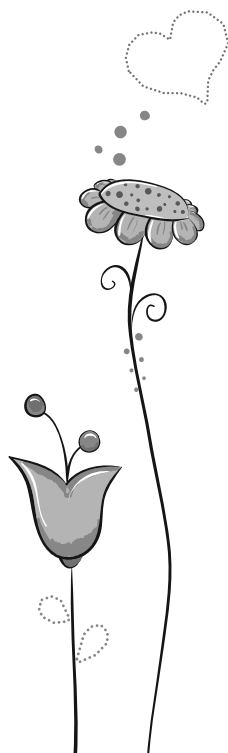
Што су они давно рекли,
за Ану то не важи више,
јер у срцу њеном младом
другачије мало пише.

У њеним се сад мислима,
ту у малој глави,
међ' бројкама и словима,
уселио дечак плави.

Гргураве косе плаве,
са очима боје меда
и качкетом насред главе,
стидљиво је увек гледа.

Ана дуге косе риђе,
све му тајне шаље знаке,
види не сме да јој приђе,
љубав није за прваке.

Зашто не сме да се воли
кад и деци љубав прија,
зато неће да га моли,
постаће јој симпатија.

MILINA BAJKA

Sunašce, zastani malo,
ne ruši joj detinji san,
zar ne vidiš da je malenu zvezdu,
kao željicu skrila u dlan,
pusti je neka je ostvari,
pre nego što je jutro
u zrake tvoje rumene pretvori.
Pusti je, sunašce, neka niti stvara,
bajka je svaki njen san
čaroban, čist i beskrajan,
kao ta zvezdica koju joj skriva dlan.
Zastani, sunašce, još malo.
zar nije ti drago što tako mirno spava
pusti je neka dosanja bajku u zlatu,
onu koju srdašcem piše,
za svog malenog, voljenog batu.

** Mojjoj devojčici, u mome oku najljepšoj zvezdici, Mili*

ЧАБАР

Меду ових дана нешто мучи
дабар поново по шуми шенлучи,
због њега боли га глава
сматра, не поштује довољно лава.
Неки капитени су дошли до чабра
штитећи беспоговорно свог дабра.

Објашњава му: Овако стоји ствар
лав је изборима бирани цар,
морамо да слушамо овог часа
док већина за њега гласа.
Мојом харизмом се коцкаш
када околу бедеме глоцкаш.

Дабар признаје фактичко стање,
обећава, правиће штету мање,
али буну се и остала дружина
зашто меда само са лавом ужина?

С времена на време се сети,
кобајаги им оштро припрети
својих поступака треба да се стиде,
у супротном, он у пећину иде.

РЕКЛИ БИ, ЕТО, ОВО НИЈЕ ЛЕТО

Стави на папир бруто и нето
банкротирало је ово лето,
може, ако се потруди бар
просек да извади септембар.

Када се подвуче црта у равни
несумњиво иде на поправни,
није успело да га спасе ни море,
није учило, заслужило је да га оборе.

Баш је постало прави бедник
из владања кеца у дневник,
не побољша ли понашање до недеље
на састанак позваћемо родитеље.

Укор пред искључење добија
прети му вишегодишња робија,
не личи на себе, није такво било,
шта му је, да се није заљубило?

Набаци на дане осмех ведар
или ћеш целе године бити редар,
још десетак степени мора прићи
иначе, на екскурзије нећеш ићи.

Ниси у циркусу играч на жици
расправљаће се о твојој књижици,
размисли добро о томе
оцене се уписују у дипломе.

DA NAM BALŠA STASA

Draga naša Miro, postala si baka
Uloga je lepa al' nimalo laka.
Moraš da se trudiš i nema ti spasa
Da bi mali Balša mogao da stasa.

Ti obrati pažnju kad unuka čuvaš
Kad ga vodom pojiš i kada mu kuvaš,
Voda uvek mora prokuvana biti
Da od bakterija malog Balšu štiti.

Poparicu često treba da mu praviš
U jogurt il' mleko malo hleba staviš,
Skuvaj šargarepu pa je ispasiraj
I svome mezimcu u zdravlje serviraj.

Bananu oljušti, viljuškom izgnječi
Ona ti je zdrava hranljivošću leči,
Supicu sa mesom ponekad mu spravi
Pa će da poraste kao detić pravi.

A da bi počeo Balša da se kreće
To od sebe samo baš nikako neće,
Povij malo leđa i pomoć mu pruži
Dobra baka uvek i toj svrsi služi.

ПЕСМА О ЛАСИЦИ

Застаде ласица у житу пред гнездом јаребица.
На топлом летњем сунцу спаваше пет малих птица.
На врху те гомиле перја најмање птиче је било
остали загрљени спаваше крило уз крило.

Са златним бојама жита стапаше се птичија пера...
Тад креја је завриштала у крошњи јасена скрита:
– Овамо пријатељи, ласица нешто смера!

Близу не би никог, сем жутог зулумћара
бљештала је опасно, на грудима му бијела шара.
Не пробудише се птићи, сањаше они и даље,
не чуше повик у помоћ који им креја шаље.
Надви се над њима сјена, облака чета стаде
латица крхке булке на ласичију шапу паде.

И промешкољи се у сну оно најмање птиче
помисли ласица како птићи на њену децу личе.
Зањихале су се булке одевјене у зелене хаље
и нарогушио се до сржи ситни мали споменак
најежиле су се злаћаного маслачка чупаве маље
дотрчаше буба чибор и трунтави јеленак,
дохвати креја кљуном камен са ливаде
оштри бијели стијенак...
Дотакну ласица шапом оно најмање птиче
па полако крену даље...

ЈА КАД САЊАМ...

Ја кад сањам, е то су снови...
Великом лађом морем се плови...
Ја кад маштам, е то је машта.
На моме броду има свашта!
Ту је принцеза, кô вила бајна.
Ковчег са благом, то није тајна.
И гусара разних, бар један рој.
Такав је ето сан мој.
Не лете гусари у роју, знам.
Ал', знаш ти ваљда, шта ти је сан.
Ту се све може и све се сме.
Зато су снови за сањање.
Ја кад сањам, то ти је прича.
Није то прича ко „чича-мича“
То ти је прича кô филм прави.
Морам сад овде, тачку да ставим.
Аааааааааа!!!

НИКО СЕ НИЈЕ РОДИО САМ

Можда знам, а можда и слутим
ал' о томе више нећу да ћутим.
Није ме рода донела теби,
већ љубав коју ником дала не бих.

О томе се прича, о томе се шушка,
ма какве роде и купусишта?
Татине очи, а осмех твој,
где је ту сада родин сој?

Не лупај главу, ја добро знам,
нико се није родио сам!
Свакога је на свет донела мама
па био он лептир, птица или лама.

ГДЕ СУНЦЕ СПАВА

Једно ме питање мучи
од њега ме боли глава,
некако ћу морати да сазнам
где сунце иде да спава.

Пратио сам га једнога дана
шуњао се до врха брда,
таман сам га сустигао,
оно побеже, гледај чуда!

Јер иза тога брда
преко долине, брдо је друго,
да јурим даље за њим,
морао бих да пешачим дуго.

Онда сам сео на траву,
док зној чело ми кваси,
мрак поче да пада,
сунце се полако гаси.

Сигурно ће тамо где зађе,
иза планина и мора,
кревет неки да нађе
јер и сунце спавати мора.

КАД ПОРАСТЕМ БИЋУ МАЛИ

Кад порастем, бићу мали
то баш желим из све снаге!
Замислите, ја два метра;
а играчке још ми драге.

Кад порастем, бићу мали
мислим да је тако боље.
Без икаквих обавеза,
широко ти свако поље.

Кад порастем, бићу мали
шта ћу јести, извољевам
све ће бити баш по моме
будућност ја такву сневам.

Ал' се нешто сада сетих
нешто битно, главно што је,
пре него што будем мали,
батине да не постоје!

СЛАТКА ПЕСМА

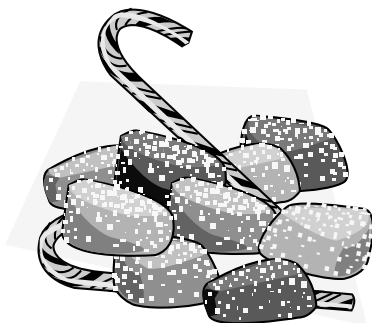
Ово Вам могу испричати
и нашироко
и надугачко
а могу и врло кратко,
поента је, у ствари, у томе
да ја невероватно волим
да једем слатко.

Кад моја мама палачинке спреми
и поспе их шећером белим,
ка тањиру као стрела
ја се устремим
и просто задрхтим телом целим.

Ролат са маком
пита са вишњом
касато торта, или од банана,
ма није важно како се зове
само ако је слатка храна.

И сви ми кажу
„остаћеш без зуба
не једи више,
доста је било“,
ма нек се они брину о себи,
све што је слатко
мени је мило.

И најзад,
могао сам ја све ово
рећи и врло кратко,
али да дуго причам
о оваквим стварима
баш ми је некако слатко.

ТАТА

Кад уморан с посла
кући тата дође,
и кад свуче старо
радничко одело
у загрљај њему
девојчица пође,
па му љуби образ,
и око и чело.

Целог, дугог дана
од јутра до мрака,
радио је пуно,
све послове тешке
Ал' због ових слатких,
пољубаца нежних,
са Месеца хитро
сишао би пешке.

ЖУТИ СВЕТ

У жутој соби
код жутог стола
мирише жута дуња.

У жутој соби
код жутог стола
жута мачка куња.

Кроз жуту светлост
иде жуто Сунце жарко,
код жутог Сунца
смеје се жутокоси дечак Марко.

У жутој трави мирише жути цвет,
тај жути цвет покреће цео жути свет.

Крај жутог жбуна жута и крошња,
на жутој грани жута и ношња.

Пуно жутих ствари има у жутом свету,
све то жута птица види у свом жутом лету.

UVELIKO JESEN

Zora rudi
dan se budi
ptica pjeva
selo sneva.

Ptica prhnu
zvjezde trnu
pokraj puta
trava žuta.

U šumici tužan glas
vjeverica traži spas
jesenji joj čvrsti sni
u šupljini ona spi.

Pune sjete
ptice lete
u letu im vidim tugu
spremaju se na put jugu.

Gledam sve to
ali eto
stiže jesen
prođe leto.

I zima će
da se sjati
snjeg će pokrit'
trave vlati.

SNIJEG

Po poljani trava bila
pa se izgubila
gdje je šuma, gdje je brijeg
napadao snijeg.

Snijeg vije, vjetar puše,
pahulje se roje,
sva su djeca na sankama
studi se ne boje.

Na drveću list je bio
pa se izgubio,
sa planine na nj' ga trpa
s njim se zakitio.

Pod strehama ptice male
kao da se žale
ne čuju se pjesme, rime
strahuju od zime.

Snijeg vije na sve strane
zima steže, prži
po poljani vjetar šiba
sve brži i brži.

RAZDRAGANO JUTRO

Jutros sa istoka
pojavi se zračak
na mojoj livadi
sinu cvjet maslačak.

Kada prvi odsjaj
najavi nam zrak
sa poljane snene
tad pobježe mrak.

U mojoj baščici
pjeva zelen-kada
a pokraj nje gorda
divna bjela rada.

Tu su razni cvjetići
kao zvjezda roj
pa ptice počeše
svoj veseli poj.

I oblak se spusti
da vidi to čudo
pjesmu, smijeh, kikut
čak i kolo ludo.

Tako cijelog dana
ori se veselje
od miline travki
miriše naselje.

ĐAČKE MUKE

Pogledajte...
Tek sričem prva slova
i pišem kose tanke,
uspravne, debele...
a iz čitanke
pojma nemam!

Jedino gledam slike
i pitam amidžu, strinu,
il' stariju djecu njinu,
šta znači ta šara iz bukvara
što se smješi meni
čas poplavi
čas pocrveni.

A sunce na nebu
puno zraka
mami me cio dan do mraka.

Pogledajte!
Pertle na patikama
da vežem ne umijem,
brojke u matematici ne razumijem,
da brojim... znam
da čitam... kô bajagi
o, Bože dragi!

Pogledajte!
Mala sam kô mraka,
a htjela bih prije mraka
da odrastem
i da pokažem svima
da i u mojoj knjižici
jedino petica ima.

Željela bih da završim školu
za dan... dva
pa kao djeca sva
da otidem na po jednu
limunadu ili sok
al' jok!

Ne daju stariji
nego ispočetka
kô moja tetka
prvi, drugi, peti pa... osmi
Eee... koliko to dana treba?
Ja više nisam beba!
A dani neće stati,
dok moju školu ne ispratim
a htjela bih da svratim
među odrasle drugarice
da se vratim.

ПРОЛЕЋЕ

Када зима прође
пролеће нам дође.
Нема више зимских игара,
биће пуно нових другара.

Ласта каже,
неће да лаже:
„Извин’те што сам спора,
враћам се са мора.“

ЈЕЖ

Мали јеж устао
на ножице своје,
подигао бодље
сви га се сад боје.

Ал' сам велик,
ал' сам јак,
од мене ће побећи
чак и храбар ђак.

ВРАБАЦ И МРАВИ

Шетао се врабац
по зеленој трави,
а у трави
играли се мрави.

„Врапче, врапче,
газиш нам по глави“,
викали су
уплашени мрави.

„Јао, јао,
извините, мрави,
тражио сам мрвице
а ви сте премали.“

ЧАРОБНО СЕЛО

Били смо у селу чаробном,
сањали смо будним сном.
Да причам о вили Сунчици
и о њеној жутој кућици.

Вила било је четири,
биле су лепе као лептири.
Сунчица из скупа брише се
у скуп три нове виле пишу се.

Божица кô лед је лепа,
пахуље зимске она цепа.
Ђурђица лепа је кô цвет,
даће ти крила један лет.

Босиљчица биљке воли,
она се брине кад биљке нешто боли.
До сунчевог сата били смо,
нешто ново научили смо.

У чаробној смо били башти
веома бујној машти.
Сјајне виле, сјајне куће,
не знам да ли је ово могуће.

RAZMIŠLJANJA JEDNE MACE

O čemu razmišlja maca
dok na prozoru leži
i vrapce na drvetu vreba?

O čemu razmišlja maca
dok ispred kaveza sedi
i papagaje kroz žice gleda?

Brine li da li su gladni
ili im hladnoća smeta,
brine li da li su umorni
i ima li na granama reda?

Ili je to briga mnogo veća
kako pojesti te cvrkatane
kad su daleko sve te grane?
A to bi bila velika sreća!

KAKO ŽIVI PAPAGAJ BOŽA

Od zore rane
do prvog mraka
papagaj Boža
vredno radi
semenje kljuca
salatu čupka
perje čisti
u pojilici se kupa.

Skakuće sa grane
na granu
pokatkad stoji
na žicama kaveza
cvrkut radostan
iz njega izvire
pesma vesela
daleko se čuje.

Ponekad samo
Boža se rastuži
što nema nikog
da mu pomogne
radne zadatke
da mu olakša
pesmu cvrkutavu
da mu ulepša.

DVANAEST GODINA

Jedva sam čekala da napunim dvanaest godina.
Ako me pitate zašto
Reći ću vam:
Nikako nisam mogla da saznam
šta se to na ekranu krije kad piše:
“Nije za one ispod dvanaest godina”.
Otkrila sam
prvoga dana poslije dvanaestog rođendana.
Ništa posebno,
malo strašnijih scena i neki poljubac više.
Shvatila sam da to uopšte i nije moralo da piše.

Sa mojih dvanaest godina
ništa se posebno promijenilo nije.
Malo se kasnije na spavanje ide,
ponešto se više krije,
malo se drugačije stvari vide,
malo se više djevojčice stide.

Pomalo mi misli bježe...
Nekakva se imena u glavi nižu,
ponešto u grlu steže,
pogledi čudni stižu...

...a smetaju proteze
i ponekad mi se čini
da me niko ne razumije
i da je sve bezveze.

Samo što nosim godinu novu.

Dvanaesta ostavlja za sobom
devetu, desetu, jedanaestu,
kao što mama slaže
odjeću staru u nekom ormaru,
i kratko, sa smiješkom, kaže:
“Prerasla si sve ovo, moramo kupiti novo”.

Šta li mi to kroje
buduće godine moje?
Da mi je znati
kako će to meni stajati.
Hoće li sve biti moj broj,
model i kroj?

Šta će se to na ekranu i oko mene kriti?
Hoću li dovoljno velika za sve to biti?

FREDI

Ne volim kada me budilnik budi,
kada mi prekida san.
Hoću drugačije u novi dan!

Neka me lavež mog psa probudi
jer kad Fredi laje znam da me čeka
da ponesem komad hljeba i šolju mlijeka,
pa tu dobro dođe
i još neka riječ topla, mehka...

To je sve što njemu treba
da me voli
do neba.

Kada me budilnik budi
vjerujte mi ljudi
uopće ne znam šta me čeka:
Da li mama sa četkom za kosu,
da li četkica sa pastom za zube,
domaći iz hemije,
lekcija iz historije,
imenice i glagoli...
Ne znam šta više boli.

A nigde Fredija da me voli,
prste da mi liže,
na zadnjim nogama, zadihan, da se podiže,
da juri oko mene
to čupavo, žuto, medeno štene.

On ne zna ni engleski ni njemački,
ni pridjeve niti glagole,
samo zna jezik pseći
ali šta još reći?
Meni je taj jezik pseći
dovoljan da mi bude najbolji drug,
da sa njim provodim vrijeme,
tako sam slobodna
od svih strepnji, strahova i treme.

Neka zauvijek juri oko mene
to čupavo, žuto medeno štene.

MOJA KUĆA

Moja je kuća veelika,
toliko velika da i nije kuća – to je palata,
i nije od cigle – sva je od zlata.

Toliko je velika da u nju mogu da stanu
sve moje radosti i igre,
smijeh, lutke i knjige,
Očevi savjeti i majčine brige.

U njoj ima mjesta za sve moje drugare,
pisma i spomenare, crteže nove i stare,
za moje ljubimce, želje i snove,
mirise kolača i haljine nove...

U mojoj kući ima puno boja
i kad u nju uđeš
osjećaš da je to kuća tvoja.

Ona umije da prigrliti,
da zagrije
i u njoj nikada dosadno nije.

Moj babo je na plafonu,
od stare lampe,
napravio mjesec i zvijezde,
pa uveče kad hoću da zaspim
meni se čini da, na oblacima,
plovim po mjesečini,
i tako ušuškana kao u gnijezdu
mogu da dohvatim svaku zvijezdu.

U njoj ima mjesta
za hiljadu i jednu priču
i još bajki dvjesta.

A priče kô priče
sve jedna na drugu liče:
Nekada davno u nekom dvorcu
živjeli kralj i kraljica
i njihova ćerka jedihnica...

Nastavak nikada nisam
uspjela da čujem
jer na samom početku ja, na oblacima,
ka svojim snovima putujem.

Kako rastem sve više shvatam
da moja kuća liči na dvorac u priči,
a da kralj i kraljica imaju poznata lica.

Zato je moja kuća tako velika
da to i nije kuća već palata,
da nije od cigle već od samoga zlata.

Da može i ovako da počinje bajka:

U kući sa tri sobe
živjela jedna vesela djevojčica,
njen dobri otac i divna majka.

ЂАЧКА ТОРБА

Иде, жури ђачка торба.
Симпатично кад се гледа.
Иде торба, пуно жури,
хоће некуд преко реда.

Једна торба напунила
поширока школска врата,
испод ње се силно гура
симпатични првак бата.

Треба овдје да се дода
да је чудна школска мода:
што су ђаку мања плећа,
на њима је торба већа.

Али када ђак порасте,
па кад стекне пуно знања,
а плећа му буду већа,
торба ће ми бити мања.

СРЕБРНЕ СЈЕНЕ

Када је Јасна осмијех ми дала,
очи њене погледом су рекле
да она неће више да буде мала.

Док сам је пратио до куће њене,
вјетар је њихао на дрвећу гране,
а Јасну су красиле сребрне сјене.

Моја машта је високо лутала,
а Јасна је тихо шапутала:
– Стисни ми руку, макар у шали,
да будемо срећни и велики,
јер доста смо и ми били мали.

ШОФЕР

Волио бих, кад порастем
да камион тешки возим,
и да имам силну снагу
у тој својој десној нози.

Немам биче ко кочијаш,
па да коње њиме фиснем,
али имам гас под ногом
могу јако да га стиснем.

– Опасно је – каже Мико –
кад ти пукне нека гума
не може ти помоћ' нико,
како ћеш се држат' друма?

Не треба то да нас мучи.
Тај ко хоће шофер бити
мора прво да порасте,
и све лијепо да научи.

ЏОКЕЈ ДАША

На огради чика Пере,
гле јахача врсног Даше,
панталоне своје дере.

Није лијепо да се клацка
на огради, баш на стубу,
као џокеј у коњичком клубу.

Још патику да пробуши,
па да неко каже тати,
тај ће имат' дуже уши
чим се својој кући врати.

ЋИРИЛИЦА СЕ МОРА НАУЧИТИ

Има једна књига за свако српско дете
Обично се чита од године пете
Може и раније њоме да се бави
Ћирилична слова да се памте
у маленој глави.

Књига се зове Српски дечији буквар
Тридесет слова описује, права је то ствар
Мама ми га чита скоро сваки дан
Због тога сам весео и радостан.

Пун је загонетки и слика шарених
Слова тридесет великих и малених
Ту су и песмице дугачке и кратке
А тек причице поучне, за дечицу слатке.

Буквар ми помаже да научим слова
За мене непозната, занимљива и нова
Трудићу се да научим и прелепу азбуку
Хвала теби, Караџићу Вуку.

MOJ MILISAV, MOJE BLAGO

Na svetu nema lepšeg čupiša
od mog cakanog bucka od pliša.
Najbolji drugar u tuzi, zna se,
moje je pufnasto morsko prase.

Krzneni cimer, dražesno biće
gricka od šargarepe i celera štapiće;
cvrkuće, skakuće od sreće često
ne okuša sir, meso, slatko, testo...

Vegan je pravi moj morski prasac.
Od čega li se deblja i raste kao kvasac?
Žitarice voli, možda tu leži tajna
zašto mu je čupa raskošna, bajna?

Kad gricka i glocka voljeno prase
Deda uzdiše: Pacov je, zna se.
Zar pacovi jabuke i salate jedu? –
skoro ljutito pitam dedu.

Smireno kaže da ne tupim i
brzo za štetočinom piljevinu sakupim.
Tražim mu postojbinu preko okeana
tamo ćemo pobeći jednoga dana...

Ali ovo morsko prasence ni more videlo nije
samo traži sklonište, od svetlosti se krije.
Čujem, guinea-pig mu je pravo ime
i ne želim da išta ima sa time!

Milisav mi se nekako više sviđa
i dlaka mu je onako slovenska, smeđe-riđa...
Deda priča kako prošlost prepravljaju nešto ovih dana,
pa zašto i morsko prase ne bi izronilo
iz Panonskog mora, sa Balkana?

POHVALA MARI

Kad Marija dođe, tad nastaje slavlje
i sokići kruže za sreću, za zdravlje.
Sa dalekog puta pune torbe stižu
zagrljaji snažni, darovi se nižu.
Godinama tako svakoga se seti
mnoštvo poklona kroz ruke proleti.
Od jutra do noći, u kujni dan celi
strina Mara hranu deci non-stop deli.
Jednom rukom mazi, očima se smeje
dok govori glasno, drugom rernu greje.
Đakonije razne vrlo vešto sprema:
“Da se jede mora, izgovora nema”!
Pomalo strepeći od njenoga glasa,
probaju sve redom jer im nema spasa.
Kad se lonca lati tad nastaje bajka
čorba, sarma, pasulj – kao da kuva majka.
Iz radnje se vraća vazda punih kesa
na trpezi torte, povrća i mesa:
“Sva su deca naša, nema deca tuđa” –
priča i bori se sa gomilom suđa,
“Ima da gutate kao lala bela,
gledaj samo koliko je pripremljenih jela”.
Mari odmor prođe kao dlanom o dlan
spremajuci i gosteći iz dana u dan.
Leto kratko traje, kada Mara pođe

kuhinjice sećaju se, čekaju da dođe.
Sva kisela testa, podvarci, ajvari
od srca su nastala, hvala našoj Mari.
Svaka nam je njena đakonija mila
dugo živa i vesela, sitoj deci bila!

TRI CVETA

U osvit vedrog jutra
Ljupko povijenih glava
Jutarnjom rosom umiveni
Mirnim snom spavaju cveta tri.

Svežinom blažene kapi
Blešte na snenom licu
Tek pozlaćen zračak sunca
golica malenu laticu.

Cvetovi boje plave
Lepote neba i mora
Slavoluk razbuđenih nebesa
I suncem razorana zora.

Budeći se, prozračne lati
Nežnu magiju života slave
Oko njih trepere rojevi vrednih
Pčelica i leptira kao bez glave.

U polju pokraj reke
Gde pšenica u rukoveti zri
I cvrčak divnu pesmu peva
Smeše se cvetića tri.

JECA SE BOJI ZUBARA

Jesi l' čula, Jeco,
Znate li vi, djeco?
Da postoji jedan zubar,
Koji nije nimalo hrabar?

Strašno je strašljiv,
Mnogo je plašljiv!

Najviše se boji djece,
Baš poput Jece,
Lijepe i nježne,
Kô pahulje sniježne!

Priča se da je
Sve to počelo
Kad ga je takvo
dijete ujelo!

Sad on djecu moli
Da ga ne boli!

OTKUD SAD KIŠA?

Proljeće žurno, sa cijelom svitom,
silazi na Zemlju niz sunčev zračak,
nebo je skoro bistro pritom,
vidi se samo jedan oblačak.

Otkud sad kiše, kada ni najmanje
nije ličilo da će padati?
Zar onaj oblačić, pa ovo padanje?
Ko bi se tome mogao nadati?!

Ko zna, možda je maleni oblak
ploveći nebom za majkom izostao,
pa se, onako malen i nejak
preplašio i rasplakao?

Možda samo uči i ništa više
kao što i pjetlići čine,
pa sada, srećan zbog prve kiše,
ponosno gleda sa visine.

A možda je samo nestašan bio,
kao što to i djeca znaju,
pa je odjednom zakišio
da zbuni zrake sunca što sijaju!

PLETILJA

Pletem mreže od molitvi
kad mi čedo zaspi.

Ja razbrojim na “očice”
i započnem sa pletivom
čim san padne na okice
anđelčiću sanjivom.

Lice mu je oličenje
tihe sreće i spokoja!
Kolika je ljubav moja
Ti jedini znaš,

Sačuvaj ga i sakloni,
Oče naš!

Sanja sanak,
lagan kô oblačak,
na mlijeko
miriše mu dašak,

Strepim da zlo vreba
negdje iz prikrajka!
Ja, zemaljska, grešna majka,
za sreću se svog djeteta

Tebi molim,
Majko sveta!

Mreže fine poput paučine,
isto fine al' veće jačine,
noću tiho razapete
zaštićuju svako moje dijete!

U njih biće uhvaćeno
Zlo svako ustreljeno!

HRANILICA

Zimi je težak život ptica
kada snijeg prekrije njihovu hranu,
dobro im dođe drvena kućica
u jednom studenom zimskom danu.

Kad u nju sleti izgladnjela ptica
da ugrije svoje maleno tijelo
nek' tamo bude malo mrvica
neka djeca pripreme to ptičije jelo!

Jedna šačica mrvica sa stola
poslije dječijeg ručka ili večerice
uštedit će pticama mnogo patnje, bola,
a vedrije bit će i mamino lice.

Pa kad zima pokupi krpice od snijega,
posvađana s proljećem, ljuta, užurbana,
iz svake šumice, voćnjaka, sa brijega,
začut' će se pjesma, zimus sačuvana!

MENI SE NE SMJEŠKA

Opet mi mama
otišla do bake
moj stomačić
nešto se ne slaže.

Tata ležinja
nešto se smješka
teta neka
samo se šetka.

Nema ni bate
otišao do Ljube
mama kaže
dve, tri da svuče.

Čuo sam mamu
kako tati šapuće
kada se vrati
da će se igrati žmurke.

Meni se ne igra,
meni se ne smješka,
moj stomačić
sa mnom se slaže.

Meni druge nema
obrve svoje da navučem,
dreku da dignem,
večeru da dobijem.

NEMOJ DA ZANOVETAŠ, MIŠO

Nemoj da zanovetaš, Mišo,
budi dobar kad ti kažem.
Zar ne vidiš novine da čitam?
Zašto naglas predeš?
Zašto zapomažeš?
Budi dobar ili će biti frke
ako tata čuje naše jauke.
Pusti me da novine pročitam.
Kažu da će mlijeko da poskupi
kao divlje će da skače,
preglasno će da zapomaže
ja ću prestati da pijem mlijeko.
Hoću da ti kažem
ionako sam nemiran.
Što će bit kad od mlijeka podivljam.
Ako se to desi, Mišo,
mama će bez prestanka da plače,
a ja volim kad se ona smeje.
Zato ću prestati da pijem mlijeko
to i tebi, Mišo, predlažem.

NEMOJTE REĆI MAMI

Nemojte reći mami
da sam zgazio cvijeće u bašti.
Bila je mnogo tužna
kada je vidjela
da više nema cvijetnog luka.
Cvijet je bio ljut
paprčica čista
evo i sad gori vatra
na mojim obrazima.
Pojeo sam par komada
mama sad misli
da je to bio zeka.
Eno ga još trči oko bašte
dok mama galami i šibom maše.
Sakrio sam flašicu od mlijeka
nisam gladan al' ne smem da kažem
sačekaću da smrači,
da se zeka kući vrati,
mlijeka da mu dam
dobar je bio,
nije htio da me oda.

APRILSKA

Jutros je Pero našao zeleno pero
kažu od rode ispalo cijelo.
Došla je roda da ukrade
glavicu zelene salate
nestalo joj pelena
baš kraj Jozinih leđa
kad je sa Mišom
letjela iznad Srema.
Mišo je konino luče
donijela ga roda juče
ali kažu greškom
umalo da ga zamjene sa večerom.
Da se nije probudio deda Luka,
Miško bi završio kraj zelenog luga
pokraj pruge što svako jutro štuca.
Kažu, pruga krade mlijeko
od dječice što slušaju rijetko.
Jeste, jeste istina je to
sve sam ovo zapisao
na listu salate
perom što ga Pero pronade.

STRAH

Meni ništa ne može pas,
ne može jer ga se ne bojim...
Dok drugi u begu traže spas,
ja se osmehnem i mirno stojim.

Gledamo se, ponekad dugo,
bez reči se razumemo...
Ja mu priđem, šta bih drugo
i sve na maženje okrenemo.

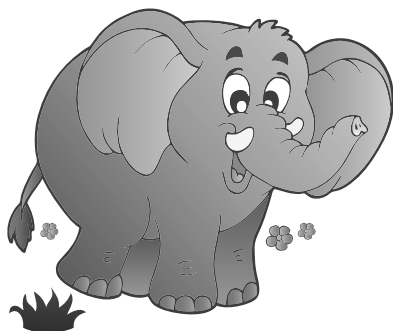
A s nekim ljudima nije baš tako,
plaše me njihove ozbiljne priče...
Pa kako se ne bi plašio onog
ko se ne smeje i stalno više.

Baš bih volela da desi se isto,
da se razumemo bez puno reči,
jer srce deteta je nevino i čisto,
a osmeh, jedino, strah mu leči.

SLON U STAKLARSKOJ RADNJI

U staklarsku radnju
ušao je slon
trapav, koliko je težak
napravio lom...
Graja se digla
na noge sve podigla
panika i bijes
zanjiše se ogledalo
začuje se
treeesss...
O, sloniću, Slonko moj,
pa ne može sve po tvom
o, sloniću, surlu skrati
da me nesreća, još i veća
sedam godina ne prati...
Dosta mi je i ovako
moga jada, tuge
protrči ti kroz staklarnu
'ajde negdje drugdje...
...na prstiće ti se propni
muko moja ljuta
kad ćeš više izlaz naći
miči mi se s puta...
Ne zna slonić
gdje bi prije

lijevo ili desno
od te gužve oko sebe
postade mu tijesno
rado on bi izašao
ali ne zna kako...
...Snaći se pred ljudima
nije tako lako!

TAJNE

Što šapuću jablanovi
koji nebu streme?
Koji tajnu skriva
u zelenoj krošnji
golubica siva?
Što je sova mudra
vidjela te noći
je l' se lija stigla
nečega domoći?
Je li ježić Ježo
bodlje svoje naoštrio
kome li je magarac
svu noć ljuto prkosio?
Kome, kada, gdje i zašto
što jest a što nije
pitanje je svakodnevno
i svu tajnu krije.

KAKO JE NE VOLJETI

Samo u prirodi naći ćeš mira
Ona te voli i nježno doziva
Proljeće te budi
novi život nudi
pozdravlja te svaka travka
ljubičice vitka stapka
pjevica ptica divan poj
kao pčela bučni roj...
Ljeto te grije
sunce ti se smije
more te snažno grli
svaki valić tebi hrli...
A jesen ti eto
tople boje dariva
plodove nudi, ništa ne skriva
Svestrani joj kist
boji žutom svaki list...
Zima hladna... jeste
snijega pune ceste
ali pruža krepak san
kad je dug i kišan dan...
Kako Prirodu tu ne voljeti?
Kako joj mijene ne razumjeti
kad ti pružaju tolike draži
baš onakve kakve srce traži!

SNJEŠKO

Na vrhu brijega stoji bijeli snješko
baš ništa mu nije teško...
...lonac na glavi
mrkva koje pola fali
ni metla, koja vidjela je puno svijeta.
Sretan je što djeca se vesele
skaču oko njega
pozdrave mu dijele...
Jedino od čega ga hvata strah
je topli zrak.
Kada dođe
snješko loše prođe
ostane samo lonac...
Djeca će mu već, naći poklopac!

АКРОСТИХ ЗА ТЕОДОРУ

Тихо рој пахуља веје
вејавица брашно сеје...
Беле браде до појаса
с ирвасима Дед Мраз каса.

Ено, пајки Теодора
а сванула бела зора!
Џивџан под стрехом скакуће
већ се пуши млеко вруће.

О, буди се, Теодора,
ручкати се, срећо, мора!
Црна крава – бело млеко
папи, папи, моја секо!

Дете треба све да једе!
Гледај како маџан преде!
Доста празна разговора
ручкати се, сунце, мора!

Опет нећеш, Теодора,
по гузи се пругић мора!
Нема другога избора!
Не бауљај до прозора!

Решила да швићне мајка
а на то ће Мирка бака:
– Каква гуза, нема туче!
Не дâ бака своје луче!

И док Дора рони сузе
прут се мота око гузе...
јечи, дречи – има дара
чује се се чак до „Врбара“!

Кука, мазно јеца сека:
– Окани се, мама, м'ека...
Ја ћу толте оне наше
добити од тате Саше!

Осмехну се Љиљка мајка
и сети се брижних бака:
– Нек донесу медањака
а торту нек купи тајка!

Санке тражи Теодора
јездити по снегу мора:
– 'Оћу баке Мирке, Анке
возаће на блзе санке!

И два деде нешто вреде
они ће да све то среде,
деде Миленко и Ђура
знају шта би њина цура.

Јурца ветар, свија грање
у сан зове ноћна вила:
– Теодора, на спавање
нека расту машти крила!

Ено, маџан преде, дише
Теодора цуцлу сише...
Куд ће, шта ће – нема збора
у сан тоне, кад се мора.

Радо Дед Мраз стакло шара
лик бебице вешто ствара –
Теодори ваја лице
ко из бајке Снегуљице!

АЗБУЧНИЦА

- А** Ако је ценити по дечјим песмама
Б бити поета – баш није тешко нешто:
В велелепне речи окитиш римама
Г глас птица претвараш у песмице вешто.
Д Дођу ми у снове птице лакокриле:
Ђ – Ђуро – шапућу ми нежне, лакокриле –
Е ево нас, песниче, рој речи смо свиле
Ж жедне песме сунца са извора јаве!
З Зором будимо се жељне бела дана
И и кликтањем звонким дивимо животу.
Ј Јечи до небеса, сунцем обасјана,
К крилата песмица што слави лепоту.
Л Лаковерне ми смо твоје певачице –
Љ љубављу саткамо вечне песмарице.
М Маме нас мириси пролећног буђења
Н нестварне, плаветне зене љубичице –
Њ њине гошће пчеле, с цвећа привиђења.
О О, дивно је срцем песму снова ткати
П пити слатки нектар цвета поезије
Р расти кô у бајци, тајне чудне знати
С срећу откривати коју живот крије!
Т Трајање је тужно без латица песме
Ђ Ђутање је ружно – песма нек нас лечи

У у искреност душе сумњати се не сме!
Ф Фраза није: пажња – прејакe су речи
Х хоће да те сможде, сажегну и сатру!
Ц Целим бићем негуј речи бајколике
Ч чувај бисер, драгуљ – говор, вечну ватру!
Ц Цаба, залуд бекство од речи музике –
Ш шала, смех нек буду твог живљења слике!

Ђура Шефер Сремац

ПЕСМА РОЂЕНИЦА

(УНУЦИ АНДРЕИ)

*„Ја волим да сањам,
а то се може некажњено
у књижевности за децу.“
(Десанка Максимовић)*

**АНЂЕО ЈЕ РОЂЕН, АНДРЕА МАЛЕНА,
НАЈЛЕПШИ НАМ ЦВЕТАК У БУКЕТУ ЦВЕЂА!
ДАРУЈЕ НАМ СРЕЂУ ЗВОНКА ДРЕКА ЊЕНА!
РАДОСНА ЈОЈ ПЕСМА НА СВЕТУ НАЈВЕЂА!
ЕВО СТИХА ПЕСМЕ, ЕВО ЗВУЧНИХ РИМА –
АНДРЕА ЈЕ ПОНОС, ДИКА КОСИЈЕРИМА!**

ВУКУ У СПОМЕН

Векови пролазе... Ти мудрујеш, Вуче,
Уз далеки ехо јуначких гусала...
Крепког старца гледам како брке суче,

Србија га роди, неука и мала –
Тог генија слова и визионара.
Епохалне мисли утисну у књигу,
Фраза није: Вук је лик револуционара,
А поље му бојно та азбука стара.
Нова слова блесну – Вук пребрину бригу!
Од чобана малог, бистрога детета,
Вук постаде доктор универзитета.
Ишао је ногом хромом кроз науку
Ђутке досегао дугу славолуку.

Као да још чујем стару „бекавицу“,
Анђеоска слова у Троноши вечној –
Радо Вук читаше стару ћирилицу,
Ал' не оста дуго у црквици срећној.
Џагара му беше за учење место,
Ипак, за козама он иђаше често...
Ђирилица поста слова савршенство.

ФУДБАЛСКА ЗАВРЗЛАМА

Сетила се деца у сеоској школи
у дворишту малом кочеве поболи.
Да им гол то буде, фудбал да играју
али девојчице играти не знају.

Дечаци се смеше, играће га они
за цурице мале биће шампиони.
Није било фрке, одлучише лако
фудбал не може играти баш свако.

Започеше игру, лопта им крпена
кад је мали Аца пао на колена.
Девојчице брзо притрчаше Аци
не гледају више шта раде дечаци.

Залуд су остали игру савладали
Аца беше главни, нису се надали.
Девојчице миле око Аце стоје
па му брижно нуде марамице своје.

Није плакô Аца, било га срамота
под ноге му лако улетела лопта
пријала му пажња школских другарица
зато му осмех не силази с лица.

DEVOJČICA I MEDA

U kutu sobe
devojčica sedi,
svoju pažnju poklanja
plišanom medi.

Govori mu tiho,
tajnu mu poverava,
kako je još rano
da ide da spava.

Ostala bi još
da mu priča kraj priče,
kako je samoća
često dotiče.

Kako je roditelji
često ostavljaju samu,
zaključanu,
pored televizora u stanu.

A ona se boji
pa se žali medi,
dobar prijatelj
u nevolji вреди...

Tako znaju
da razgovaraju svakog dana
devojčica i meda
kad ostane sama...

ŽABE

Kreketale žabe
iz obližnje bare
žele starog patka
da nasamare.

Važan se pravi
dok u bari pliva,
svima se hvali
kako uživa.

Još su mu žabe
njegova strast,
jednu bi za ručak
pojeo u slast.

Čule su to žabe
svaka se ljuti
šta to patak veli
još im vodu muti.

Zakreketale su skupa
smislile i plan,
naći će novu baru,
komforan stan.

Onda nek se patak
od jeda puši
neće više moći
mir da im naruši.

Videće patak
šta sve mogu žabe
neće mu više
kreketati džabe.

Pa nek razmisli
šta će ceo dan,
bez njih mora
kreketati sam.

SVU NOĆ JE BATA

Svu noć je bata
prelistavao knjige,
hteo je kroz igru
da zaboravi brige...

Gledao je slike
počeo je da se pita
koja su to slova
kako da ih čita.

Brecnuo se ljuto
na sve te lepe strane
al' knjiga ni da bekne
da nešto izlane.

Stajala su slova
sva po nekom redu,
kao da su se rugala
bracinom pogledu.

Rešio je braca
ići će u školu
naučiće sve
o svakom slovu.

Čitaće sve priče
pesmice iz knjiga
njima bi on hteo
da se zabavlja i igra.

Naći će ono što voli
smisliće već nešto,
napisaće i pisamce
i to vrlo vešto...

Ima jedna seka
hvalila mu se juče
da su prva slova
krenuli da uče...

I on rado jedan
bukvar želi,
na odmoru sa njom
užinu da deli...

POZIVNICA

Pozivaju se,
pozivaju:
sve strašne zveri
da napuste svoje dveri,
pozivaju se
da domile i dopuze
sve bube i mravi,
svici i jelenak garavi,
da napuste logove i rupe
na proplanak da se skupe,
pozivaju se ptice
kreštalice i pevačice
sa drveća neka slete
kô s druge planete,
lakokrili leptiri
dok vetar piri
nek ukrase travu,
biće igre, biće plesa
biće prelep zbor
pevaće cvrčaka hor
sve u čast i u slavu
gospodaru caru lavu.

ZECA BOLI UVO

U zoološkom vrtu,
baš u doba gluvo,
galama se digla...
zeca boli uvo.

Koga da pronadu
da graju uguši?
Ko će da izleči,
te velike uši?

Nudili mu šargarepu,
jedan kupus manji,
nadali se to će,
bol da mu umanji.

Al' lekovi ovi
bolove ne leče,
ni što brižni čuvar,
čak i tortu seče.

A zeka se bolan,
prevrće u letu,
Svoje uši voli
najviše na svetu.

Ne dajte im ljudi
da mi ih odseku,
Kunem vam se neću
krasti šargarepu.

I konačno razrešiš
tu nezgodnu stvar,
kada zeca pregleda
čika veterinar.

ГДЕ ЈЕ ДЕКА МОЈ

Да ли сам имао деду?
То питање мучи ме сад.
Видео га никада нисам
јер је преминуо млад.

Хендикеп је то велики,
дете деку када нема,
бајке лепе да му прича
и играчке да поспрема.

Гледао сам срећну децу
деке их за руку држе,
у школу их доводе
поклоне им купују.

Питао сам мајку моју:
„Где је, мама, дека мој?“
„Отишао, сине, дека твој,
на вечити покој.“

Одвела ме на гроб један
хладан камен обрисала,
пољубила и казала:
„Љуби, сине, руку деди свом.“

САВЕТИ УНУКУ

Ој, Немања, мали враже,
слушај шта ти тата каже.
Не шали се, добро школу учи,
пусти врага што у теби чучи.

Тата теби добар савет даје,
читај тихо, вежбај „матиш“
да се касније не кајеш
и не мораш да патиш.

Чуј, Немања, мали враже,
слушај шта ти дека каже.
Времена се променила
нису више као што су била.

Није више фрајер што је био
зато што је цигарете пушио,
зато што је много пио,
зато што би цурице кињио.

Сад је фрајер ко не пуши,
ко не пије акохолна пића,
ко цурице поштује и воли,
помаже им кад су у невољи,
таквог дасу свака цура воли.

СЕСТРА ВОЛИ

Мајка Ана честитке прима,
поред сина, сад и ћерку има.
Михајлу је сестрицу родила
да би брату живот украсила.

Ти, Михајло, имаш среће,
што ти мајка сестру роди.
Куд год пођеш ти ћеш знати,
сестрина те љубав прати.

Од сестрине љубави
нема ништа драже.
У невољи када будеш
љубав сестре ти помаже.

Милозвучни глас кад чујеш
да те зове „мили брате“,
ти застани пољуби је
она увек мисли на те.

У невољи заштити је
нека зна да није сама.
Захвалите вашој мајци
и живите кô у бајци.

Сестрина се љубав заменити не да.
Јака као гром а слађа од меда.
Сестра воли и жели ти срећу,
добити не можеш љубав већу.

ХОЋУ БРАТА!

Зашто стално мени носе,
коцке, лутке златокосе,
ђаконије, чоколаде,
чаробњаке дуге браде?

Зар не знају, мама, тата,
мени треба један бата,
није много, кошта мало,
до тога је мени стало.

Ето тако, сада знате,
за рођендан бар да дате,
мени поклон такав треба,
као што је бата беба.

Писала бих Деда Мразу,
Роди некој, ил` Пегазу,
кад би бар адресе знала,
и писати, ал` сам мала.

Шта је игра кад сам сама?
Мисли о том, мила мама,
и ти имаш свога брата,
а сестрицу драги тата.

И нек буде то што брже,
за руке се блиски држе,
ја је немам коме дати,
а желим је моме бати.

И играчке дајем своје,
за игру нас треба двоје,
и за свађу, и за срећу,
ја без брата више нећу!

ПЕСМА О ДЕДИ И СЕЛУ

Ох, кад ли ће лето стићи,
желим опет к' деди ићи.
Мало је већ доста мени,
градске гужве, стани-крени.

И спратова, солитера,
буке, мајке што ме тера,
да се стишам и не трчим,
будем добар – само учим.

Код деде је друга прича,
у селу је познат чича,
брига њега за све школе,
и без тога сви га воле.

Не треба му ни рачунар,
има деда један бунар,
пун чисте хладне воде,
малу кућу, на њој роде.

У обору каже, блага,
има коња, један мага,
чет'ри краве, два`ест овци`,
чет'ри овна, на њим` звонци.

Свуд ливаде, свукуд шуме,
мили деда свашта уме,
и свираљку свира радо,
кад напаса своје стадо.

А веран га Шаров прати,
ко утекне он га врати,
па уз ногу деду крочи,
не склапајућ` будне очи.

Е, кад ли ће лето више,
моје срце већ уздише,
за тим чудом од милине,
сваком травком дедовине.

Да заједно с дедом бројим,
козе, свиње, зовем својим,
трчим док ме ноге носе,
гледам косце када косе.

Па се спустим под хлад храста,
питајућ` се како наста,
све заблудно што град нуди,
па ово је живот људи!

Нигде буке, само поји,
птица разних, ко да зброји,
коке, гуске, ћурке, патке,
све сазреле воћке слатке.

Пожури ми, лето, хајде,
од даљине слабе вајде,
у загрљај деде, села,
жури срце, душа цела!

KOŠMAR JEDNOG VAMPIRČETA

Podne je, velika i mala kazaljka se zaljubljeno grle
Sunce visoko i nasmejano na nebu čuča.
Deca napolju za igrom razdragano hrle
a jedno malo vampirče strašan košmar muči.

U sivom zamku vampirče je danju spavalo
u sobi sa svojim ljubimcem – mišom slepim,
za Sunce pet para ono nije davalo
ono je pun Mesec i zvezde smatralo lepim.

Pred zoru je opralo zube i obuklo svoju pidžamu,
u ćebence je ušuškalo svoje hladne pete,
prethodno je pre spavanja poljubilo svoju mamu
i proverilo da se ispod kreveta nije skrilo neko dete.

Vampirče se plašilo dece i njihovih pegica,
plašilo ih se gotovo koliko i petla i luka belog,
od pomisli na decu hvatala bi ga drhtavica
i ta strašna drhtavica tresla bi ga celog.

Oh, kako za vampirče beše grozan ovaj dan,
tumbalo se po krevetu i vrtelo kao čigra,
razlog tome je što mu jedno pegavo dete dođe u san
a to isto dete ga je primoravalo da se sa njim igra.

Vrištalo je u snu nemoćno da se košmara reši
plakalo je i izistinski je bilo tužno.
Probudi se u majčinom zagrljaju koja ga rečima uteši:
„Smiri se, sine, samo si sanjao ružno.“

LIVADSKE PONOSNE PRIČE

Jedan stari svitac, zvaćemo ga Svitac Čiča,
mučio je muku sa veštačkim kukom,
voleo je priče iz davnina da priča
i da vreme provodi sa svojim Svitac Unukom.

Pričao bi Svitac Čiča kroz veštačke zube
uvek novu priču i uvek u neki kasni sat:
- Znaš li ti, derane, da mi nismo kao obične bube?
Znaš li ti da je nama Sunce najrođeniji brat?

Unuk Svitac, koji je nestašno unaokolo sijao,
udobno bi na listu smestio stražnjicu što svetli,
dedine reči bi raširenih očiju znatiželjno upijao
ne obazirajući se na vreme koje oko njih leti.

- Derane moj, prvo su nebo i zemlja sklopili brak
I iz te velike ljubavi oni su dobili dva sina
prvo svica koji na zemlji svetli kada je mrak
a kasnije Sunce, koje danju svetli sa visina.

Svitac Unuka bi posle priče obuzeo ponos,
Znao je da nije običan kao cvrčci ili tamo neki mravi
Zbog osećanja ponosa on bi svetleo i dizao bi nos
I bio bi, čini se, najveseliji u čitavoj travi.

A na jednom udaljenijem listu Unuk Mrav sedi
i zbog priče koju upravo sluša uši mu bride
sav se prepustio Čiča Mravu, odnosno svom dedi
koji priča kako su mravi izgradili prve piramide.

PESMA O ODBAČENOM TETRAPAKU I LIZALICI

Jedna mala kovrdžom ukrašena seka
neke manire nikako da savlada neće
na ulicu je bacila tetrapak od čokoladnog mleka
navikla se da tako razbacuje smeće.

Bačen van korpe, probušen slamčicom,
tetrapak samo iskorišćen za užinu
sada usamljen obitava ulicom,
ali rešen je da pronade sebi svoju družinu.

Jednom malom smeđokosom bati
takođe nije stalo do lepih manira i bontona
njegova odbačena lizalica sada na ulici pati
uličar je postala ta na dršci nataknta bombona.

Sretoše se na ulici odbačen tetrapak i lizalica
i postaše njih dvoje i cimeri i drugari,
jer zajednički dom im je postala ulica
a na ulici zajedno žive svi uličari.

Uskoro su naučili pogani jezik ulice
osnovali su bandu, psovali su i lagali,
takav je život odbačenog tetrapaka i lizalice
a ništa od toga ne bi bilo da su ih u korpu odlagali.

СТРАХИЊИНА ЗБРКА

Залетео се – сав у трку
јури да стигне збрку.
Страхињи је много тешко
Малена му заузела место.

Плаче, тражи, сања нешто.
У сну се вешто осмехује,
граби Мала љубав за себе,
осваја, трукује.

Отворила једно око, глас подигла
А Страхиња око ње игра као чигра.

„Шта је, Мала, шта те мучи?
Реци бати да то решим!“
Шепури се као паун
И сав важан испод ока
тас љубави премерава
час у маму, час у тату погледујући.

У чуду се нашао.
Раменима слеже;
уши рукама покрива,
Маленина песма га нервира.

Његове су страшне муке
како пажњу да преузме.
Маленој треба љубав брата,
а њему да га воле мама и тата.

У тој збрци, рачун му баш
не иде од руке – рачуница та
да два срца куцају за два,
а да љубав се не дели,
већ множи и дуплира.

Брзо ће Малена на ноге лагане.
Брзо ће схватити да узор
нису ни мама, ни тата,
већ старији бата.

ВРАПЧЈА ШКОЛА

Ударцем о гонг
означавам тачно седам сати.
Добро јутро!
Прва песма за буђење је цив, цив...
Пева познати хор „Моји врапци малени“
Из оближње врапчје школе.

Нек се зна, то је школа
за стицање хорског знања
подизања самопоуздања.
Сви врапци су добри ђаци
и прваци и петаци.

Испред школе гужва нека,
за упис у ред се чека.
У врапчју школу сви лете,
да запевају своје „сонете“.

Драги моји, на вратима школе
стари учитељ говори:
„даје се на знање,
могу само одабрани
и још услов је један,
мораш бити врабац вредан.“

НОЋНА АВАНТУРА

Пробудило ме је гребуцкање
Ања такође, била је будна
рекох јој да се врати на спавање
али моја молба беше узалудна.

Нисмо могле да спавамо
преплашене смо биле обе
шта је то, сада се питамо
ко је још станар ове собе.

Спреј за уста сам дохватила
да нас одбраним ако шта скочи
у соби мрак, ноћ је била
а у страху су велике очи.

У том трену преста гребање
Ања је у ћошку, уплашена
тада се чуло тихо мјаукање
кад испод кревета излази Мицана.

Сад знамо одакле гребуцкање
због Мицане наста бура
вратиле смо се на спавање
то је моја ноћна авантура.

PITOMA RAVNICA

Meni uvek srećna lica,
Pored mene pitoma ravnica.
Ona vam je vrlo plodna,
Ako radiš blagorodna.
U visine leti ševa,
Svoju pesmu vedro peva.
Po livadi zec se igra,
Vihor vrti kao čigra.
Vetar svira kao lira,
Fazan neko zrno bira.
Srndać srećno njivom šeta,
U šumarku bagrem cveta.
Lasta leti, cvrkut, poj.
Roda živi život svoj.
Kuca krupno kaže av,
Napolju je život zdrav.
Lagan život ovde prija,
To je naša Panonija.
Krava muče, ovca mirno pase;
To je pitoma ravnica, zna se!
Lagan tempo, takva je sredina,
To je naša Vojvodina.

VETROVITA KIŠA

Razigrani oblaci nebom plove,
Vetrić svira, kišu da dozove.
Nebo veze, oblak za oblakom,
Jutro tmurno, zagrmjeno mrakom.
Izmaglica tiho putuje,
Vetar svira, kroz grane se čuje.
Ne čuje se ni ptica poj,
Tu su kabanica, kišobran.
Čizme za kišni boj.
Valjaju oblaci preko sela, grada
Melodijska kiša pada, pada.
Ravnicom, gorom, kišne kapi putuju,
Kao morski talasi se svirkom čuju.
Vreme neće skoro da se stiša,
Napolju svira vetrovita kiša.

IGRALIŠTE MAŠTALIŠTE

U ulici nasred sela,
igra mašte tek počela,
dečija se družina sreła,
igru lako započela.
To je mali dečiji hor,
čuje se radosni žagor,
za sreću dece trubi zbor.
Dečije reči srećno lete,
tu se igra svako dete.
Svi veselo ciče, pište,
zvoni dečije igralište!
Poligon za maštalište,
Igru kuća i ognjište,
klikeri se divni vijū,
ko će trokut, a ko liniju,
A šarena lopta skače,
u gol leti jače, jače.
Za decu je pesak dar,
zanima ih svaka stvar.
Prave kulu, dvor i čar.
Devojčice spretno lete,
lastišom se samo plete,
plovi maštom svako dete
Grupa dece igra "jure",
U potaji spremne žmurke.
Bezbrižnost se svuda rađa,
brzo prođe zavist, svađa.

PTICA SLOBODE

Plavo nebo, vedar dan,
let slobode odabran;
Po prostranstvu golub leti,
svaki čovek tad se seti:
Sloboda se ne sme uzeti!
Beli golub ptica mira,
svojom pesmom srce dira.
Ka slobodi on sad žudi,
svakom biću savest budi;
Sloboda je blago – znajte, ljudi!
Srećnim letom, ka visini hita,
kuda žuri ako neko pita?
Sreću nosi svakome narodu,
podari im osmeh i slobodu!

ТАЈНА

Ову тајну чуваћу,
нико неће знати,
она није порука,
да се може слати.

А зар је то тајна,
ако кажеш неком,
не смеш је пустити,
да оде далеко.

Важну тајну не могу,
тек тако одати,
мада треба неко,
некад је сазнати.

Ова моја тајна,
важна је толико,
зашто бројим звезде,
нек не пита нико.

Можда ова песма,
чак постане трајна,
о коме је пишем,
нек остане тајна.

АКО ИМАШ СВОЈЕ СНЕ

Ако имаш своје сне,
одај неком, зашто не,
као када пружиш руку,
чућеш шапат у олуку.

Чућеш неки нови шум,
што ведрином храни ум,
кô пролеће када крене,
па све живо тад покрене.

Ако имаш своју жељу,
тајну срца ил' потребу,
испричај је пријатељу,
ил' је шапни Сунцу, небу.

Маштај, сањај, замишљај,
планирај и размишљај,
ево како стоје ствари:
можда ти се сан оствари.

РЕЧИ

Без речи би били чудни,
ко би мог'о да нас схвати,
ко би знао на мисао,
теби некад да узврати.

Шта ти мислиш и шта желиш,
зар би неко икад знао,
ни поруку нико, никад,
не би теби ни послао.

Не би знао ни за слово,
ни шта ове речи значе,
шта у срцу има ново
и зашто ти очи зраче.

Многе ствари не би знао,
ни за тајну било кога,
зар би некад ти сазнао,
шта је у дну срца мога.

ZA PRVAČIĆE

Danas započinje novo, čarobno, putovanje
koje u sebi ima igru, prijateljstvo i znanje
sa svakim slovom što u sebi krije tajne
spoznavat ćete istine velike i trajne.
Sa svakom brojkom što u knjizi se skriva
lakše ćete shvaćati što se u životu zbiva
iz pjesmica raznih učit ćete kako se sanja,
a na tjelesnom kako se lopta lovi i ganja.
Glazba nosit će vas u zemlje vilenjaka i vila,
a slika obojati će šarena leptirova krila,
saznat ćete da svatko od vas dio je čudesnoga svijeta
jedinstven i neponovljiv, kao osmjeh cvijeta.
Spoznat ćete da smijete biti drugačiji
i naučit da raduje vas uspjeh svačiji
svaki novi početak je kao bajka nasmiješena,
pamtit ćete ga u sebi za sva vremena.

DOBRO DOŠLI

Dobro došli u školu duginih boja
gdje nije važno koja boja je moja, a koja tvoja,
gdje važno je da osmjeh srca daruje čudesan sjaj
gdje biti ljubazan je neminovnost i običaj,
gdje će hvala, molim, oprosti iz srca da ječi,
gdje svi zajedno raduju se tuđoj sreći,
gdje učitelji blagost u dlanu nose,
gdje djeca se raduju kapljicama rose.
Dobro došli u školu duginih boja
gdje prijatelj će da pruži prijatelju svome ruku,
gdje svatko ima lijepu riječ za tuđu muku,
gdje svatko od vas je izvor dobrote,
gdje i slova se smiju od krasote,
gdje roditelji učitelje cijene i vole,
jer znaju da oni su duša škole.
Dobro došli u školu duginih boja,
gdje svatko je vrijednost prava
i u svakom trag znanja i topline spava.
Dobro došli u školu duginih boja,
nek plemenitim srcem krasi se škola tvoja.

DEČIJA RAZMIŠLJANJA

Lik im se ocrtavao na površini vode
Bacala su kamenčiće
Buć, njihovi likovi se rasplinuli
U širokim krugovima nestali...
Što bi fino bilo, razmišljaju deca,
Da sve one čike što ih jure i traže
I posle žmurke u veliku zgradu vode
Još im pokriju lica i leđa da se ne prehlade
Da svi imaju svoje slike na mirnoj površini vode
Kamenčićima u lice deca da ih pogode
Buć... i nema ih više odnesu ih krugovi vode
A sve one papire što o njima pišu
Podele deci da crtaju sunce, oblake, cveće
Tate i mame, bake i deke, tetke i teče...
Za ruke bi se čvrsto svi uhvatili
Venac od srca oko Zemlje spleli
Svi radosni bili, na krilima smeha leteli
Bilo bi lepo kada bi površina vode
Uvek kao ogledalo glatka bila
Na njoj bi se videla lica čika
Koji bi se ponovo žmurke igrati htela
Kraj vode deca mali čuvari svojih snova
Razdragano kamenčićima lica na vodi gađala
Buć... zle čike bi nestale nema ih više
Opet bi zavladała srećna nasmejana lica
Odjekivala bi zvonka pesma razdraganih bića.

ЗАБОРАВНИ ЗЛАЈА

Ја сам Мина! Је л' ти јасно?

– викнула је гласно.

То разумем,

а да памтим имена

никако не удем.

– Ја сам Мина! Понови за мном!

– Ја сам Мина!

– Не, глупане! Кажу: ти си Мина.

– Да кажем да сам Мина ја

или да си ти та?

– Јаој, Злајо! Да ли се шалиш

или ме мало блесавом правиш?

– Ни једно ни друго не радим ја,
помешала су ми се имена сва.

– Моје ти се помешало?

– Не! Наравно да сам твоје
запамтио лако!

Баш је слатко и врло кратко.

Лепи си, добра и много фина

твоје је име сигурно – Нина!

ПЕСМА С ГРЕШКОМ

Зашто маче кокодаче?
Зашто жаба зуји?
Зашто мува крекеће
а крава мекеће?
Зашто куче гаче
зец кваче, ли кваче?

Баш ништа овде
мени није јасно,
ал' кад будем схватио,
смејаћу се гласно!

Ништа овде није
онако како треба,
ал' кад будем схватио,
скакаћу до неба!

Тврдим сад кад сам
решио проблем
с муком великом
и тешком:
Ово је једна обична
дечја песма с грешком!

ЧАРОБНА ТАШНА

Кад сам био мали
мама је имала
чаробну ташну.
Имала је кратке дршке
и велику машну.

Све што бих пожелео
ташна би створила,
али само ако би је
мама отворила.

Како сам растао
тако сам схватао
да није ташна та
која је чаробна.

Чаробне су маме
и њихова жеља
да за децу увек буде
радости и весеља.

БАКА И РАЧУНАР

И бака је хтела
пред рачунар сести,
ал' све што је успела
је удобно да се смести.

Унуци су хтели да
покажу баки
да на њему може
да ради лаик сваки.

Иконица много,
слова су јој мала,
рече деци строго:
– Није ово шала!

Рекли су јој текст
да прекуца мали,
јер су мислили
да се бака шали.

Миш јој бежи
задатак све тежи
пет је слова накуцала
пре нег' што је у сан пала.

KAD JE UNUK LJUT

Jednog dana kad je stigô iz vrtića
Naljutila ja sam svoga unučića,
Čokoladu ili kolač za užinu hoće
A ja mu donosim različito voće.

E, pa neću to, ljutnja mu u glasu,
Od sutra za unuka uzmi drugog dasu.
I ja se naljutih, pa hoću da zna –
Sutra u novine oglaš ću da dam:

Unučića jednog dobrog baka traži
Iako i dalje njen joj je najdraži.
A unuk će na to – ti taj oglaš stavi,
Ja na oglaš tvoj neću da se javim.

KAKO DOĆI DO PUTA KROZ ŠUMU

Kako doći do puta kroz šumu?
Put je dalek a šuma je gusta,
Pa ni savet što ti je na umu
Ne pomaže kad nemaš iskustva.

Gledaš levo pa pogledaš desno,
Svud drveće, nigde nema kraja,
I odjednom postane ti tesno
Pa si samo korak do očaja.

Al' na listu zatreperi zračak,
To se sunce u rosi ogleda.
Gledaj gore, ugledaćeš tračak
Neba što ti da zalutaš ne da.

Pa kad posle svih muka i truda
Stigneš negde na sam obod šume,
Ti odahni, ne postoje čuda
Već iz šume ti izaći umeš!

PROLEĆNA LJUBAVNA PESMA

Negde na dnu ormana
Među naftalinom i džemperima,
Veliki tatin kišobran sanja
O srećnim kišnim vremenima.

Negde na dnu mamine tašne,
Mali šareni kišobran želi
Da padne bar jedna sitna kišica
Da bi se on i tatin kišobran sreli.

I evo proleća, i liju kiše,
A srećan i skakutav, to svi vide,
Pored tatinog crnog kišobrana
Šareni mamin kišobran ide.

ŠPATULA

Ja mislim da su doktori
Podmukla bića
Jer u ordinaciji imaju puno
Od sladoleda štapića.
Oni sladoled pojedu
A štapiće sačuvaju
Da ih meni u grlo
Kad se razbolim guraju.
A da im sladoleda ostane više
Meni kažu –
Ti ne smeš hladno da jedeš!
Pa sami sladoled smažu.

BAKINA ŽELJA

Krezuba baba gleda kroz prozor
kad li će doći poštar Mika
da joj njen ček od penzije preda
i možda pismo od unuka.

Nada se pismu već dosta dugo
još kad je izgubila pretposlednji zub,
a eto ode i ovaj poslednji
al` pisma niotkud.

Ne traži ona baš puno toga,
tek da joj kaže kad li će doć`
jer baka se sprema da ode od njega
pa da ga vidi, dok još ima moć.

PETAO

U našem dvorištu
mnogo koka ima,
a petao jedan
pa ga svaka prima.

A on se šepuri i
ponekad čudi
što pas na njegov` laje
zar ga se ne pudi?

A i koke ljubomorne
što on tako bira,
koju će da ključne
negde iz šimšira!

Potuku se tako
zbog tog naduvenka
a on tada raste,
misli da je zverka!

Digne glavu tako
pa nikog ne vidi,
kad ga gusan pojuri
tad se on šćućuri
i nikud ne juri.

ЕЦИ, ПЕЦИ, ПЕЦ...

Еци, пеци, пец,
побеже ми зец.
Одлетела препелица,
одлетела ластавица,
а дечица?
А у колу кец?

Зеки, ено, репић видим.
Шта ти видиш, само реци,
реци деци.
Ја не могу,
ја се стидим,
ти испеци!

Сакрила се препелица,
успорила још на – еци.
Не видиш је, ту, у трави.
Спора птица,
лепотица,
реци деци.

Ластавица-зујалица,
комарица,
над нама је, ено, горе.
Десно-лево,
свуд је има,
та вредница.

А дечица, а дечица?
Која ли је
то игрица?
И где нам је зец?
И где нам је ластавица?
Еци, пеци, пец!

ЉУБОМОРНА КОКОШКА

Растужила се кокошка
с гускама се кошка,
другој коки одвели су
њеног драгог Бошка.

Туговала је два дана
онда поста љута
беснела је, беснела,
па нагло заћута.

По дворишту се смуцала
ћурке и маце кљуцала,
пилад није гледала
ни зором није певала.

Узнемирила је сву живину
ни за доручак ни ужину,
није снела нити једно јаје
откад љубомора спопала је.

ЧОКОЛАДА

Кад гране јутро и отпочне дан
Док јава полако сустиже сан
У своме уху чујем баладу
Неко је појео чоколаду.

Тешим се, али утехе нема
Љута срџба на лицу се спрема
Нећу да чујем за мармеладу
Неко је појео чоколаду.

Нервозу не могу да савладам
Сви су ми криви, сваког нападам
Само желим да осетим правду
Ко ми је појео чоколаду?

Нисам знала да су такви људи
Злобом су им испуњене груди
Преварише они мене младу
Поједоше моју чоколаду.

Ал' кад сазнам, нећу се смирити
Ни небеса га неће спасити
Добиће удараца канонаду
Јер појео је моју чоколаду.

SKENDERU

Uplela sam se,
čak
i u tvoj blesavi pokrivač s medama.
Čuvam te.
Svim medastim bićima
zubima
priprijetila sam
da te ne bude dok spavaš,
ali da u horu pjevamo
ako te mrak prepadne.
Čuvamo te.
Uzidala sam se i u vrtić kojeg mrziš
a umjesto cigle, postat ću
i onaj tvoj plavi helikopter ako treba
samo da bez mene ne plačeš i zavoliš svoje tete.
Čuvaju te.
Čuvam te.
Čuvamo te.
Ni mede na pokrivaču
nikada
oba oka ne zatvaraju.

ŽELJA JEDNE DJEVOJČICE

Sanjala je nedosanjane snove
Tražeći u njima izgubljenog tatu.
Mama joj reče s ljubavi puno:
Oca ti ubiše u ratu.

Imala je veliku želju
Da raste uz jednog malog brata.
Saznala je istinu grubu,
Za brata je poteban i tata.

Tada je nježna mala
Djevojčica čuperka plava
U čistoj djetinjoj duši
Zakletvu sebi dala.

Moja kći će imati brata
S njima će uvijek biti i tata
Na ovoj našoj planeti
Nikada više ne smije biti rata.

GODIŠNJA DOBA

Godini dosadili dani sivi
Uzela kist i paletu
I krenula da se zabavi
Da slika bajku o svijetu.

Prvo slikala zeleno, zeleno
Dodala ružičaste malo
Tri mjeseca se igrala
Zelene boje ponestalo.

Uzela tada boju plavu
Farbala nebo, more jezera
A zlatnom bojom jarko sunce
Ni plave boje više nema.

Onda je žutom, crvenom, mrkom
Poprskala polja i šume
Dok posljednji žuti list
Ne pade sa brezine krune.

Ostala samo boja bijela
Da naslika haljine snježne
I samo malo, malo crvene
Da narumeni obraze nježne.

BAKINO LICE

Zašto tvoje lice,
Mila moja bako,
Nije kao kod mame
Rumeno i glatko.

Dijete drago, to je zato
Jer na mome licu
Godine što prodoše
Ispisaše jednu priču.

Svaka briga, bolest, suza
Jednu boru ucrtala
Lice se izboralo
Al' osmjeh isti ostao.

KIŠNI DAN

Gdje li se sakrilo sunce
Nebo prekrili sivi oblaci
Plaču čitavo jutro
Ne daju u park izaći.

Naja sjedi uz prozor i gleda
Kroz zamagljeno staklo
Nešto je steže u grudima
Šta li sad radi jedan Darko.

Tako bi rado otrčala
Da vidi osmjeh vragolast
I nad čelom tršavi, ljupki
Neposlušni plavi čuperak.

Mama, mogu li do parka
Evo, kiša je skoro stala
Uzeću kišobran, ne brini,
Moli Nataša mala.

Preskače barice vode
Ulica mokra, čista
U parku Darkov osmjeh
Kao rosa zablista.

МАТЕМАТИКА И ЉУБАВ

Математика и љубав
Тајне нити плету,
Из формула, једначина
И закона започете.

Један плус један
Увек је два, ал' код
Љубавне математике
Одступа се од овог,
Крутог правила.

Тако постојана правила
Најчешће хемија мења,
Кад проради адреналин,
Па услед бурне реакције,
Спојева и једињења.

Један плус један
Није више два, већ три,
И овде се
математичко правило
без изузетка, руши.

Следе га закони физике
И формуле њене,
У новом љубавном процесу,
Додатно мењајући
Аксиоме и теореме.

На крају путање, биологија
Преузима прво место,
Као главна покретачка сила
Свих закона у природи,
И њених функција.

Без двоје заљубљених
Шта би хемија, физика,
Математика и остала наука,
Када је у питању сва
Љубавна проблематика.

ДОБРО МИ ДОШАО, СИНЕ

Први сусрет са Тобом
Засветлио је бисерима,
Препознавши себе,
У твојим
сафирним очима.

Уз нежност највећу,
Речима из срца,
Пожелела сам Ти
Сретно рођење
И трајни осмех лица.

Држећи Те
Први пут у наручју,
Лепшег од цвета,
Осетила сам
Нову вредност света.

Полуплачним
И дрхтавим гласом
Из груди дубине,
Прошапутала,
Добро ми дошао, сине!

ГАЂЕ ЈЕДНОГ СЛОНА

Носим гађе много крађе
жарко јаког тона
иако знам да се косе
с правилом бонтона.
Носим гађе много крађе
жарко јаког тона
и баш сматрам да приличе,
и да стоје шмекеру
једном сивом,
једном младом,
и модерном слону, да,
какав сам баш ја.

ШТА ДА РАДИМ КАД ЈЕ ТАКО

Волим диње, петроваче,
смокве, шљиве
и дудиње,
лубеницу, оскоруше, крушке слатке
и дрењине,
брескве беле виноградске,
и купине, кестен, бадем, лешник велим
и кукуруз кад украдем,
печен, куван, свеједно је,
чак и живи кад га солим,
пите, крофне и колаче,
од свих штрудли нарочито маковњаче.
Волим кнедле са шљивама,
Златнобраон затрпане
у шећеру са презлама.
Волим месо са кромпиром, грашак млади
и, нормално, пилетину док се сасвим
не охлади.
Све печење док је вруће
и сендвиче с парадајзом
и сланином нарезаном сасвим танко,
на листиће,
док уживам под орахом иза куће...
Све то јако, јако волим,
просто ми је немогуће да одолим!

Шта да радим?
Кажите ми како мало да предахнем,
да застанем,
на том путу...
Јер ја волим и јабуке у шлафроку
ил` капуту,
некако их тако зову док их служе...
А на јесен, морам рећи и питати
оно што ме страшно мучи,
уосталом ко све моје око мене...
Како да до школе стигнем
у скамију како ући
кад сам као дулек,
и још горе,
округао као бурек!?
Знам, мало сам претерао
али
боли, увек боли,
све до сада набројано што ја волим
и што мене исто воли.
Треба знати, није лако такву љубав
прекинути тек онако!
Олако и баш напречац...
Јесам мали али тврдим
јер од деде знам за јадац,
нико од нас ни у чему није
светац!

ИЗ ПСЕЋЕ УЧИОНИЦЕ

Кад сам био мало штене,
сасвим мало
причала ми бака Мими
да су неки људи лоши
док су, опет, неки други баш напротив –
сасвим, сасвим другачији,
добри, јако деликатни,
наскроз фини.
У сећању ту бих стао...
Сав пун жеље из те приче
да пренесем најважније упамћено,
и сви схвате:
Да сви добри међусобно увек личе
док сви лоши
баш „добротом“ могу да нас
суноврате.
Па је бака Мими увек
понављала исте речи –
– лажни видар прича приче
али прави, онај прави,
ћутке лечи.
Данас више нисам штене,
имам жену,
и седморо здраве деце,
и у ноћи о Месецу

пуном као ћуп пун злата,
ја окупим своју децу
и учим их трагом прича
као некад Мими мене,
нарочито истичући
да је душа блиставија
од дуката
иако се зло у свему
јачим бљеском од ње
смеје.

Кад сам био мали, штене,
причала ми моја бака
што ја причам свим штенцима,
својој деци
која чуче око мене,
ове меке јулске ноћи
док се Месец са Даницом
посребреним небом пење.
Причам сетан али срећан
јер је наук баке моје
учинио да сам ево,
хвала њеној доброј школи,
полетан и дуговечан!

ПЕСМУЉАК

Из улице моје клинчардија мала,
негде прошлог петка
питања ми дала.
Питају ме они, док кроз игру лете,
где су кози пете,
питају ме они, све тако док јуре,
где је крај почетку,
куд сусрети журе,
шта питају врапци у пролеће рано,
да ли нова метла мете добро само,
каким тротинетом месеци се возе,
да л` је лимунада настала пре бозе,
где су мајице лала,
шта то једу руже,
куда иде старо,
како сове круже,
шта ли је то шире – тесно или уже.
Шта пролеће воли,
да ли оно уме на глави да стоји,
сме ли да се свађа
да ли је салата од ротквица млађа,
шта је слађе: шећер ил` је слава слађа,
где су сунцу перле,
и звездама локне,
зашто се чарапе некад зову сокне,

где се маје подне,
где време залута,
шта брже отплови, талас ил` плута.
Ко вредније учи – мрави или пчеле
да ли зуби воле погачице вреле,
где откриће спава,
шта учине зуби кад их боли глава,
зашто ексер куца пре но у зид уђе,
да ли су и моје ствари некад туђе.
Где зева досада,
шта љуљашке раде,
зашто лопов неки крађу не украде.
Шта раде ципеле када им се дрема,
куда иде време када се саплете,
чему служе пете.
Зашто зјале лете
што комарац боде,
шта доносе роде,
шта...
И тако без краја питала ме деца,
а питања брза као ноге зеца,
ја да одговорим не постигох лако,
па одлучих тада да радим овако:
питања сам њина све у ретке сврсто
од А па до задњег све средио чврсто,
на вас је изгледа ред дошао реда
погледајте хрпу од страга до спреда
и одговор неки попаметни дајте
деца су га жељна... чекају га знајте.

ПИРУЕТА С МОДНЕ ПИСТЕ

Посвећено: Куц Марији, 11. август 2003.

Куц Марија,
то је куца
која модном пистом
штуца.
Штиклицама та, у ствари,
штрика врело
у комплету црно-белом,
свом од сјајног
маестрално црног лака
и капицом на њој с велом
преко лица
над мермерно белим челом,
белих длака,
и спуштених ко завесе
трепавица.
Куц Марија, осмехом се
сјајним смеје,
сјајним као кутијица пудријере
Коко Шанел
меким као сомот дана
и пицаме током ноћи
најфинијег велвет-фланела!
А публика с обе стране
модне писте,

главама на вратовима кривим
као кишне глисте
силуету њену ломну
помно прати.
Куц Марија, блиста, сија,
превазишла и врх моде
високе кô саме роде
лупи својим штиклицама у окрету
заносно се насмејавши
публици под штиклицама
и уједно маси страних
фотки скупих репортера
показавши целом свету
са лакоћом свога тела
савршену силуету.

НОЛЕ, ЦАРЕ, ИГРАЈ ДАЉЕ

*Посвећено Новаку Ђоковићу,
тениском шампиону*

Ноле нам је светска класа.
Њега цени људска раса.
Прави је хуманиста и велики спортиста.
Ноле нам је први шмекер.
Тренер му је Борис Бекер.
Жена му је Јелена.
Има сина Стефана.

Он за децу много даје:
Обданишта реновира, компјутере донира.
Са сваким се рукује, вешто се потписује.
Духовит је и слатко се смеје.
Његов осмех наша срца греје.
Уме да имитира, а и школе тениса оснива.
Ноле има јахту малу.
Паркира је у Монте Карлу.

Док је био шврћа прави,
волео је да се хвали.
Мислили су да се шали.
Ал' то шала била није.
У детету се шампион крије.
- Бићу једном првак света!

Гледаће ме цела планета!
Моје име свак ће знати,
ко тениске турнире прати.

Од Вимблдона до Роланд Гароса,
Аустралијен опена, Калифорнија купа
и других терена,
а гледаће ме и Београдска арена.
Енди Мареј и Федерер,
Надал, Цонга и Радек Штјепанек...
Све елита „белог спорта“,
Многима важнијем од живота.

Рачуни су моји чисти.
Први сам на рејтинг листи!
Противници моји мили,
На терену смо се јуначки борили.
Постали смо и другари.
Ко за рекет тада мари?

Наш Новак је шампион.
Целом свету знан је он.
Ноле нам је прва класа.
Њим се дичи људска раса.
Ноле, царе, играј даље!
Ноле, царе, играј даље!

POTRUDI SE MALO, TATA

Povedi i nas, tata,
Povedi mene i brata,
Biće ti jednog dana žao
Što nas nisi zvao...

Mi jesmo mali ljudi
Al' imamo svoje želje,
Da što više vremena
Provodimo uz roditelje...

Uzmi loptu, tata,
Zaigraj fudbal sa nama,
Da naši drugari vide
Što radimo nogama..

Potrudi se malo, tata,
Nama pažnje fali,
Porašćemo jednoga dana
Nećemo biti mali...

Pazi dobro, tata,
Ti si nam uzor u svemu,
Nemoj jednog dana
Da crveniš na ovu temu...

Ne čudi se kad odrastemo
Na koga ti deca liče,
Zaboravljaš detinjstvo
Kao da nisi iz ove priče...

Potrudi se malo, tata,
Zbog mene i zbog brata !

VESNINO OGLEDALO

Što se duriš, Vesna,
Ogledalo pita,
Pazi vragolana
I misli mi čita...
Nasmeši se, Vesna,
I ako je ljuta,
Nemoj da me zezaš
Sva sam zabrinuta...
Ima jedan Miša
Jako mi se sviđa,
Lice mu je lepo
A kosa mu riđa...
Ne mogu da ukrotim
Ovu moju kosu,
Šiške su mi duge
Grebu me po nosu...
Ogledalo sija
Kao da se smeje,
Kada se pojaviš
Njega sunce greje...
Uteši se, Vesna,
I zabaci kosu,
Pa požuri putem
Trči u zanosu...
Pred školom je stala
Da srce utiša,
Jer tamo je čeka
Njen voljeni Miša.

ШИШАЊЕ

Добро пази када кренеш
Са фризуром од фризера,
Од тог трена никад не знаш
Одакле ти ко шта смера.

Наоколо свет се скупи,
И настане права драма,
Неко би да чвргу лупи,
Ил' те дирне по шишкама.

Ти изађеш као нови
Са фризуром кô из снова,
Лете чврге са свих страна –
Није им баш нека фора.

И да више не околишам:
Ја одбијам да се шишам!

МОЈ ТАТА И МОЈА МАМА

Срце моје мора рећи
ко је љепши, ко је већи
одлучити морам сама
или тата или мама.

Тата има снажне руке
подигне ме без по муке
мама поглед љупки има
топлином ме обузима.

Тата висок ко јелика
мама лијепа као слика
и прави су муж и жена
а ја сам им до кољена.

Тата грли моју маму
мама онда љуби мене
ја одлучим сасвим сама
најљепши су и највећи
мој тата и моја мама.

НА МОМ РОЂЕНДАНУ

Јуче на мом рођендану
пита маму деда Сима:
„Како учи мој унучић
и колико цура има“?

„Јесу ли му још увијек
у дневнику све петице
или му је пречи фудбал,
изласци и дјевојчице“?

Онда пита теча Мирко,
што од збиље, што у шали:
„Како стојиш са науком?
Имаш ли ти цуру мали“?

„Немој да ти неке кике
ил чуперак неки плави
створи хаос и промају
у тој твојој лудој глави“.

Стрико Душко њима рече:
„Шта је вама данас људи,
шта ако и има цуру,
није мали, шта вас чуди“.

Умијеша се ујка Драган
и озбиљно рече свима:
„Ваки момак и делија
и треба да цуру има“.

AUTORI

GORDANA SARIĆ

Profesor francuskog jezika, piše ljubavnu i dječiju poeziju, kao i prozu za šta je dobila brojne nagrade. Ima 18 objavljenih knjiga. Kao istaknuti kulturni radnik dobila je najveće priznanje grada Nikšića “NAGRADU OSLOBOĐENJA GRADA”. Organizator je i voditelj brojnih kulturnih manifestacija. Njen “PJESMOSLOV”, pjesme o slovima, koji je komponovan, uči se u drugom razredu osnovne škole. Član je brojnih društava i dobitnik prve nagrade za volonterizam Crne Gore. Čest je gost škola i vrtića, kao i učesnik mnogih poetskih festivala i književnih manifestacija.

ЉУБИЦА ПЕРОВИЋ

Рођена је 07. 02. 1958. у Београду. Ради као наставник виолине у Музичкој школи „Мокрањац“. Добитник је две награде за изузетне педагошке резултате Удружења музичких и балетских педагога Србије. Године 2013. добила је звање педагошког саветника. Ауторка је више музичких бајки које су, адаптиране у представе, од 2009. доживеле више од 20 извођења. Од 2015. почиње са писањем кратких прича.

MARINA RAIČEVIĆ

Рођена је 1968. у Пироту. Детinjство је провела у Бору. Основну школу завршила је у Бору, а у Пироту припремни степен Педагошке академије. Studirala је у Нишу где је стекла звање професора engleskog jezika i književnosti. Pisanjem pesama bavi se od ranog detinjstva.

Takođe, piše aforizme i satirične pesme. Njeni aforizmi objavljeni su u nekoliko zbornika i časopisa. Do sada je objavila dve knjige "Aforizmi i još ponešto" i "Spomenar jedne učiteljice". Radi kao profesor engleskog jezika u Osnovnoj školi "Vuk Karadžić" u Boru.

САЊА ШКОРИЋ

Сања Шкорић (Давидов) рођена је 18. децембра 1979. године у Новом Саду. Одрасла је у Дероњама у Бачкој. Дипломирала је на Правном факултету у Новом Саду 2003. године, на ком је 2009. године и магистрирала. До сада је објавила две књиге под насловом „Ослушкивања“ 2003. године, „Комацић сна“ 2005. године, једну стручну монографију под насловом „Тржишна доминација и њена злоупотреба“ 2010. године и више научних чланака. Године 2014. објавила је свој први роман у издању Stylos arta „Тридесет и нешто“, који је био представљен на београдском Сајму књига 2014. године. Осим промоције на Сајму књига, роман је представљен на промоцијама у Футогу, Новом Саду, Бачкој Паланци, Вршцу и Суботици. Године 2015. објавила је своју прву збирку песама, под насловом „Сећам се и заборављам“, у издању Књижевног клуба ДИС из Бачке Паланке. До сада су три песме из збирке награђене. На литерарном конкурс пројекта Став младих, освојила је треће место за кратку причу на тему Најјача жена, под насловом „Из дневника једне жене“. Осим писања, бави се и цртањем. Сви цртежи у збирци су ауторски цртежи. Исто тако, бави се и ручном израдом хекланог накита. Запослена је на Правном факултету за привреду и правосуђе у Новом Саду на месту секретара факултета. Удата је и мајка је две девојчице, Милице и Тијане. Живи у Футогу.

JASNA JEREMIĆ

Рођена је 2. 6. 1987. у Lozници. Живи у Младеновцу. Завршила је Visoku школу струковних studija за vaspitače и poslovne informatičare – *Sirmijum* у Sremској Mitrovici, smer струковни vaspitač. Пише ljubavne pesme и приче.

STEVO BZDILIK

Rođen je 01. 01. 1964. godine u Đakovu, Slavonija. Završio je srednju tehničku školu u (na) Rijeci, brodomonter. U Šapcu je završio metaluršku školu, livac. U Loznici mašinsku, mašinbravar. Živi u Loznici. Oženjen je Jadrankom, imaju dve kćerke: Dolores i Janu. Pesnik je i aforističar. Objavio je dve knjige pesama; JADRANKA i VEČNO ZLATO, i knjigu aforizama i misli OBRAZ. Pesme i aforizme je objavljivao i objavljuje u književnim časopisima i novinama; SVITAK, SRPSKA VILA, JESENJIN, DVOJE, REPORTER, NADA, FRONT, SABOR, VEČERNJE NOVOSTI, JEŽ, AFORIZAM, LOZNIČKE NOVOSTI, GLAS OSIGURANIKA... Zastupljen je u zbornicima: *Vršačka poetska susretanja, Izvedrice, Haiku festival – Odžaci, Mera sviju stvari, Rodoljublje Srbije, Leptirica u ćilibaru, Dani od snova, More na dlanu, Ko je ko u aforizmu, Rane pesmom vidane, Desanki u čast, Isprepleteni dušama stiha, Dunavski dragulji, Zbornik poezije stopama Alekse Šantića, Snovi injem posuti (Jesenjinu), Mesopotamija, Ognjište moje vekovima traje, Kad nadodju vode, Valentinovo, Sarajevska jutra poezije, Pesnički venac...* Dobitnik je nagrada i priznanja: *Najbolji aforizam* objavljen u VEČERNJIM NOVOSTIMA u 2014. godini, *Najbolji ciklus haiku pesama* na Međunarodnom festivalu haiku poezije u Odžacima 2014, *Bronzani aforizam* u Mrkonjić Gradu 2016, ...

JELENA JEKA KOČOVIĆ

Jelena Jeka Kočović, r. Stepanović, rođena je 26. avgusta 1984. godine u Kragujevcu. Svoje detinjstvo i školske dane, provela je u rodnom gradu. U junu 2003. godine završila je srednju ekonomsku školu, smer-ekonomski tehničar, a u maju 2004. godine počinje da radi u mlekari *Kuc Company*. Od malena piše i do sada je napisala oko trista pesama, jednu kratku priču i jednu zbirku priča *Sasvim obična priča*. Dobila je nekoliko priznanja za učešća na konkursima za poeziju i kratke priče. Njene radove redovno objavljuje časopis *Avlija - Rožaje* na svom portalu. Priča *Novi početak u Sen Tropeu* objavljena je u *Zborniku savremenih ljubavnih priča* u izdavanju KR Balkan. Poezijom je zastupljena u *Zborniku poezije stopama Alekse Šantića* u izdanju KR Balkan. Član je *Kreativne radionice Balkan*.

VIOLETA PENIĆ

Violeta Penić rođj. Marić 22. 11. 1974. u Vršcu. Detinjstvo je provela u selu Omoljica kraj Pančeva. Od 1993. živi u mačvanskom selu Dublju. Majka dvoje dece. Pesme su joj nevine od žudnje, pisane u psihotično naumnom transu, u želji da približi kontakt sa čitaocima o blaženstvu duše i besmrtnosti ljubavi kao pokretačka snaga života. To je poezija koja govori a ne zbunjuje svojim metaforama. Njene pesme su našle svoje mesto u mnogobrojnim zbornicima. Dobitnica je književne nagrade *Artistic cluba* 2015. za najsenzualniju ljubavnu pjesmu u Mrkonjić Gradu (BIH) za pesmu "SLATKO PIJANSTVO LJUBAVI". Objavila je zbirku poezije *SRCE JEDNOG PESNIKA* 2016. Godine u izdanju KR Balkan.

SNEŽANA MARKO-MUSINOV

Rođena je 1958. godine. Kao samostalni tehnički saradnik zaposlena je u Laboratoriji za ispitivanje semena Instituta za kukuruz, Zemun Polje. Rodom iz Padine, opština Kovačica, živi, radi i stvara u Zemunu. Član je književnih klubova: *Gilgamesh*, *Kreativna radionica Balkan* i *Zvezdani kolodvor*. Objavljuje od 2013. godine i zastupljena je (kratke priče, pesme za decu i odrasle, aforizmi i kritika) u pedesetak zajedničkih zbornika i časopisima u zemlji i regionu („*Avlija*” (12), „*Književne vertikale*” (2, 3, 4-5, 7-8), „*Kreativni magazin*”, „*Hlas ludu*” (6/4581/), „*Buktinja*”, „*Zvezdani kolodvor*” (1, 2, 3, 4 i 5), „*Voštanice*” (2, 3), „*Književni pregled*” (9), „*Afirmator*” (36, 38, 44, 46, 48, 49, 50 i 52), „*Slovošlovlje*”, „*Kutija ljubavi*”, „*Tragovi*”). Objavljena joj je poezija originalno napisana na engleskom jeziku. Prevođena je na arapski i slovački jezik. Višestruko je pohvaljivana/nagrađivana. Npr. za pesmu „*Humanost na delu*” dobila je diplomu udruženja „Dr Saša Božović” Beograd, za pesmu „*Suđeno jesam*” pripala joj je diploma Najlepša ljubavna pesma o nadi na XIV Međunarodnom književnom konkursu ljubavne poezije „Pjesma nad pjesmama” *SJEĆANJE NA LJUBAV*, februara 2015, *Kluba umjetničkih duša* u Mrkonjić Gradu; pesma u akrostihu „*Kad tane grune*” ponela je titulu najoptimističnije satirične pesme na XIV Međunarodnom konkursu humora i satire u Mrkonjić Gradu, a diploma je na istoj manifestaciji povodom 1. aprila – Dana šale i zbilje, stigla i za posrebneni i najizazovniji

aforizam na temu Američki poker-ruski rulet. Na manifestaciji Flert (Festival lepih reči Titel) 2015. aforizam joj je ušao u 10 počasnih flertorizama. Godine 2016. dodeljena joj je književna nagrada za najiskreniju pjemu na XV javnom konkursu „Pjesme nad pjesmama” povodom dana zaljubljenih (Mrkonjić Grad).

MARKO ČURČIĆ

Rođen je 14. 11. 1973. g. u Zagrebu, gdje i danas živi. Pisanjem pjesama počeo se baviti u prvoj polovici 90-ih godina prošlog stoljeća, na početku studija elektrotehnike koji je završio 1997. Zaposlen je i radi u jednoj od rijetkih tvornica koje i danas posluju u našem gradu. Živi sa suprugom i dvoje djece. Vjeruje u ljudsko poštenje i dobre namjere.

NADA RANKOVIĆ

Potiče iz skromne radničke porodice kao jedno od osmoro dece svojih roditelja, koji su ličnim primerom pokazali deci prave moralne vrednosti. U šali često za sebe kaže: “Maštala o prosveti, školovala se za čatu, a sad kao konduker zarađujem platu”. Po prirodi nemirnog duha, prepuna emocija, prosto ima potrebu da nadošle misli, slike života, prenese na papir i tako je objavila prvu zbirku poezije “Pišem vešto, svašta nešto”. Pesme su joj štampane u nekoliko zbornika i časopisa. Član je književnog kluba “Prota Vasa Živković” iz Pančeva.

HAJRO IKIĆ

Rođen je 1947. godine u selu Petrovi u blizini Novog Pazara, Srbija. U sedmoj godini života njegova porodica se preselila u selo Slatina kod Sopoćana. Osnovnu školu je pohađao u Sopoćanima, u Požegi i Dojeviću. Završio je Učiteljsku školu u Novom Pazaru 1969. godine i Pedagošku akademiju u Svetozarevu 1976. godine sa visokom prosječnom ocjenom. Proglašen je za učenika generacije Učiteljske škole. Bio je jedan od najboljih učitelja u Sandžaku. Objavio je zbirku dječjih pjesama pod naslovom “PISMO UČITELJU” 2005. godine. Pjesme objavljuje u beogradskom dječjem časopisu “Školarać”, u časopisu “Bošnjačka riječ” (Novi Pazar), u “Almanahu” (Po-

dgorica), u “Zborniku poezije – stopama Alekse Šantića”, Beograd: *Kreativna radionica Balkan*, 2015. godine. Priprema za štampu drugu zbirku dječje poezije.

SELVIJA FERIZOVIĆ

Živi u Novom Pazaru, po struci je ekonomista. Rođena je 20. jula, 1991. godine. Uglavnom piše prozu. Nedavno objavljeni roman „Sebi stranac” u izdanju *Kreativne radionice Balkan*, prvo joj je objavljeno delo.

ГОРДАНА РАДОВАНОВИЋ

Рођена је 23. августа 1963. године у Марибору. Гимназију и студије је завршила у Бањалуци. Пише песме, хаику и кратке приче. Заступљена је у већем броју зборника и часописа. Више пута је награђивана на конкурсима за поезију и кратку прозу. Поједини хаикуи су јој објављивани на енглеском, италијанском, румунском, јапанском, немачком и кинеском језику. Аутор је седам самосталних књига: „Док певају капи светлости“ – збирка поезије; „Пет копрена сна“ – приче; „Бродећи за маглинама“ – песме; „Лиле у ноћи“ – збирка хаику поезије; „Кремен“ – песме; „Анђели и они други“ – приче; „Мађионичар“ – песме. По образовању је дипломирани инжењер машинства, професор информатике и професор енглеског језика и књижевности. Живи у Бањалуци.

МАТИЈА R. DRLJAČA

Рођен је 13. децембра 1975. године у Београду. Завршио је Правни факултет и Филолошку гимназију у Београду. До сада је издао једну збирку лирске поезије под називом “Ћекajući да пролиста”. Објављивао је песме у више зборника до сада. На путу је издавања и друге збирке лирске поезије.

SUZANA ĐIKIĆ

Рођена је 9. јануара 1965. године у Сарајеву, Босна и Херцеговина, где је и данас живи. По завршетку основне школе, уписује се у V са-

rajevsku jezičku gimnaziju. Nakon završetka srednjeg obrazovanja, upisuje Pedagošku akademiju u rodnom gradu, Odsjek predškolskog obrazovanja. Bavila se, a i danas se bavi humanitarnim radom kroz okupljanje i rad sa djecom, izdavanje dječijih časopisa „Ananas“ i „Anpi“, te humanitarnim radom u organizaciji „Cvjetovi ljubavi“. Volontira u Biblioteci za slijepa i slabovidna lica u BiH gdje snima audio-knjige za njihove korisnike. U slobodno vrijeme bavi se pisanjem dječije poezije. Neobjavljena zbirka poezije za djecu „Karta za zaboravljene snove“ na konkursu „Fra Grga Martić“ dobila je odlične kritike i bila vrlo zapazena.

ДРАГАНА МЛАДЕНОВИЋ

Рођена је 1972. године, у Београду. Дипломирала је 1998. на Факултету ликовних уметности у Београду (ФЛУ), са статусом самосталног уметника од 2002. при Удружењу ликовних уметника Србије (УЛУС). Стипендиста индонежанске владе академске 2003/04. године на Одсеку за индонежански језик и књижевност, *Университас Негери Себелас Марет* (УНС), Суракарта, Централна Јава. Учи индонежански језик и изучава сликање традиционалног вајанг сликарства (fb: Wayang kain) острва Јава базираног на *wayang kulit* позоришту сенки и на еповима Махабхарате, Рамајане и древним јаванским причама. Године 2004. добија почасно чланство Удружења модерних сликара Цакарте, Индонезија; 2009. објављује јој се ауторски путописни текст у култур-пропагандном листу „Картон Но.4“, Суботица; 2013. књига „Море од шкоља саткано“ Фондација Дејан Манчић, Дом Ваздухопловства, Земун; 2014. „Поезијом за поетичнији живот“ манифестација „Parking Day“, Стари Град Котор; рад у колекцији „Имаго Мунди“ Луђана Бенетона; објављена песма „Осмех занавек“ у књизи „Живот и љубав – песме и приче“. Награде: 2014. за најзаводљивију љубавну песму XIII Конкурса „Љубавне пјесме над пјесмама“ у категорији зрели пјесници љубавног пјесништва, Клуб умјетничких душа, Мркоњић Град, РС; 2013. Прва награда за књигу поезије „Море од шкоља саткано“, Фондација Дејан Манчић, Ниш; 2008. Похвала жирија, 15. Пролећна изложба, „Галерија Стара Капетанија“, Земун; 1997. „Награда

за зидно сликарство/мозаик“ из фонда ФЛУ-а, Србија; 1995. „Награда за цртеж“ из фонда ФЛУ-а, Србија. Излагала на 22 самосталне изложбе и преко 40 колективних изложби у земљи и иностранству. Тренутно живи и ради у Тивту, Црна Гора.

GORAN PILIPOVIĆ

Рођен је 1959. године у Банјалуци гдје је завршио основну и средњу школу. На Архитектонском факултету у Сарајеву дипломирао је 1984. године. Ради у струци у земљи и иностранству. Живи у Банјалуци. Пише поезију.

VILDANA ALAJBEGOVIĆ

Vildana је ученица петог разреда основне школе. Veoma је активна у драмској секцији школе и често учествује са малом драмском трупом на различитим дječјим фестивалима. Voli да чита и пише, а највише voli да прича о својим животinjама, којих има за прави мали ZOO-врт. Vildana се брине о njима, а у томе јој често помажу и njени другари.

мр МИЛАН С. КОСОВИЋ

Рођен је 10. јануара 1955. године у Београду од оца mr. рh. Слободана и мајке Данице, рођене Недељковић. Објавио је до сада седам књига поезије, међу којима је приредио и једну антологију. Објављене књиге поезије: „У сенци которског сата“, ЗККС, 1989. године, Београд; „Где никад није постојало време“, *Интер ЈУ-Пресс*, 1992. године, Београд; „Хачкар“, *Просвета*, Београд, 1993. године; „Бока плаво ћути“ (са групом аутора – Б. Цветковић-Витић, Н. Павловић, Б. Бојић и Д. Јовановић), *Просвета*, Београд, 1995. године; „Акобогда“, *Интерпринт*, Београд, 1995. године; „Лирика воде” – Изабране песме о водама, *Интерпринт*, Београд, 2002. године; „Благодарник“, *Интерпринт*, Београд, 2009. године; „Љута 317“, ЗМ – Макарије, Подгорица 2015. Заступљен је у многобројним антологијама, зборницима и часописима. Бави се књижевном и ликовном критиком. Преводи поезију са италијанског и на италијански језик. Објављује стручне и научне радове из области заштите вода и екологије.

Спрема докторску тезу. Живи, ради и ствара у Београду и Љутој у Боки Которској.

ЉИЉАНА ПОПОВИЋ

Рођена је 1953. године у Зајечару. Живи и ради у Књажевцу. Завршила је Економски факултет у Нишу. Цео свој радни век провела на разним руководећим функцијама у производној фирми. Сад ради оно што највише воли на свету – пише. Учествује на бројним конкурсима, а радове објављује у зборницима и часописима од октобра 2013. године (преко 30). Пише поезију и прозу. Награђивана је и похваљивана. У рукопису јој је књига мисаоне поезије и роман „(сви) На капију“

ЂУРО МАРИЋИЋ

Рођен је 1934. године у селу Наšанима, код Босанске Крупе. Дипломирао је на Факултету електротехнике у Загребу 1962. године. Пише поезију за дјecu и одрасле, приче, романе, критику књижевности за дјecu и одрасле, афоризме. Сурaђивао је и сурaђује у више од 60 гласила. Часописи за дјecu су му објавили више од 250 пјесамa. Објавио је 36 књига. Посебну пажњу је посветио поезији за дјecu. Пјесме су му ушле у удзбенике у Србији и Хрватској. Преко 30 година бавио се шахом. Међународни је шаховски судија, судио је на пет олимпијада и бројним другим турнирима. Био је предсједник Предсједништва Шаховског савеза Хрватске 1982–1984. Превођен је и објављен на енглеском, руском и мaкедонском језику.

ГРОЗДАНА ЦРЕПАЈАЦ

Рођена је 12 .4. 1971. године у Банатском Карловцу. Поезију пише још од ране младости а објављивала је у листовима и у заједничким књигама. Заступљена је у антологијама: „Додир снова“, Нови Сад 2002; „Брат у пјесмама“, Подгорица 2004; „Мајка у пјесмама“, Београд 2008; „Здравица љубави“, Београд 2009 и у *Антологији савремене љубавне поезије*, Београд 2012. До сада је објавила 12 књига поезије и 2 романа.

ЈАСМИНА МАЛЕШЕВИЋ

Рођена је 18. 10. 1962. године у Београду. Члан је Удружења књижевника Србије. Објављене књиге: *Рођени из исте смрти*, Јасмина Малешевић и Војислав Брковић, *Сфаирос*, 1990. (поетски дијалог о љубави); *Скарабег*, Јасмина Малешевић, *Сфаирос*, 1992. (поезија у прози); *Адаме не љути се*, Александра Слађана Милошевић и Јасмина Малешевић, *Драслар Партнер*, 2001. (проза); *Јади младог анђела*, Јасмина Малешевић, *Asocijacija Ars et Norma*, 2010. (поезија); *Дневник урбане сирене*, Јасмина Малешевић, *Драслар Партнер*, 2013. (поетски роман); *Чарна шума*, Јасмина Малешевић, *Принт 2 Принт*, 2014. (поезија у прози); *Мачкасте приче*, Јасмина Малешевић, *Принт 2 Принт*, 2015. (књига за децу)

ДРАГИЦА БЕКА САВИЋ

Рођена је 1958. године у угледној породици Слијепчевић, у банатском месту Сечањ, где је завршила основну школу и гимн називу. Дипломирала је на Правном факултету Универзитета у Београду. По занимању је дипломирани правник, а по вокацији песникиња. Као аутор је заступљена у више десетина зборника поезије у Србији и региону. До сада је објавила три збирке песама. Добитник је више похвала и награда. Члан је Савеза књижевника у отаџбини и расејању. Живи и ствара у Бачкој Паланци.

EMIR VAJROVIĆ

Рођен је 1988. у Новом Пазару. Рано дјетинство провео је на Пећерској висоравни а тинејџерске дане у Новом Пазару, сада живи са породицом у Данској. Основну школу завршио је у Делимеђу, потом и гимназију у Новом Пазару. У Данској је завршио школу за зубарског асистента, а тренутно похађа школу за педагошког асистента. Оженjen је и отац је једног дјетета. Пише поезију и кратке приче, објављивао је на многим порталима (*Avlija, ibalkan.net, Pisanija, MSO...*). Neiscrпna инспирација cy му родни Пећер и његова породица.

ВАЛЕНТИНА ВУЛИЋ

Рођена је 2. 12. 1969. године у Врбасу, где и сада живи. На Филозофском факултету у Новом Саду дипломирала је на смеру Југословенска књижевност и српско-хрватски језик, а претходно је завршила Карловачку гимназију, смер књижничар. Ради у Основној школи „Иса Бајић“ у Кули. Објавила је збирку песама „Верујем у црвене реке“ 2008. године.

ŠEFIK DAUPOVIĆ FIKO

Рођен је 18. колovoза 1951. године у Сарајеву, гдје је завршио Педагошку академију, Oдсјек за језик и књижевност. Објавио је књиже поезије: „Večer na večeru pada“, „Vjetar prodaje novine“, „Nobel nije kod kuće“, „Konak za snove“ и „Kraljevstvo Jah Jah“, те књигу „Priče sa Slonovog jezera“ и „Priče sa rijeke Pa Pa“ из којих је извршен избор и преведен на енглески језик (Elephant Lake), те радио-игре за дјecu „Audicija u zoološkom vrtu“, радио-dраме „Dolina mačaka“ и сликовнице за дјecu „Mali ekser“. Добитник је више награда и признанја за књижевност. Заступљен је у неколико антологија и различитих избора, као и у читанкама и лектири за основну школу. Нјегове пјесме и приче објављене су у познатим часописима и листовима за културу, књижевност и умјетност Bosне и Hercegovине и изван нје. Превођен је на више језика. Осим поезије и прича, пише игроказе, humoresке и афоризме. Члан је Друштва писача Bosне и Hercegovине. Живи и ради у Сарајеву.

ГОРДАНА ВЛАДИСАВЉЕВИЋ

Рођена је у Нишу, 18. 06. 1961. године. По образовању је дипломирани правник. Пише дечију поезију и прозу. Члан је Удружења писаца „Чегар“ Ниш. Арт група Акт – Богојевићева издања припрема *Збирку поезије за децу* у којој ће бити објављене и неке од њених песама.

САНДРА ШКРБИЋ

Рођена је 10. 02. 1973. године у Новом Саду. Ради као наставник здравствене неге у Медицинској школи „7. април“ у Новом Саду. Пише песме, приче и бајке за децу.

МИНА РАЈИЧИЋ

Мина је ученица трећег разреда Основне школе „Филип Филиповић“ у Чачку.

МИРЈАНА МИРЧА ЦВЕТКОВИЋ

Рођена је у Београду 1946. године, где је и провела прву младост. Сада живи у Смедереву. Аутор је три самосталне објављене књиге поезије: „Звуци из недара“ (лирика) „Мудролије“ и „Мало, велико моје“ (поезија за децу). Њене песме се могу наћи и у заједничким књигама: „Стихом говорим“ (1, 2, 3, 4, 5), у књизи путописа „Корак исписан пером“ (проза), „Не остављај ме“ (проза), као и у многобројним алманасима и зборницима. Роман „И опанак је ципела“ у припреми је за штампу. Објављује на електронским гласилима.

AVDULAH RAMČILOVIĆ

Pesnik Avdulah Ramčilović, učitelj i magistar pedagoških nauka, rođen je 1945. godine u Petnjici/Berane. Završio je Učiteljsku školu u Novom Pazaru, Pedagošku akademiju u Užicu, Filozofski fakultet i postdiplomske studije pedagogije u Zagrebu. U periodu 1971–1987. godine radio je kao učitelj, direktor škole i školski pedagog u Osnovnoj školi „25. maj“ Delimeđe, Tutin. Od 1987. godine živi i radi u Lincu na Dunavu, Austrija, kao školski pedagog i nastavnik maternjeg i nemačkog jezika. Književnost u celini, posebno poeziju, voli, čita i stvara od rane mladosti. Književno stvaralaštvo: *Poslovice i izreke iz celog sveta*, Beoknjiga, Beograd 2008; *Putevi života*, zbirka poezije Šumadijske metafore, Mladenovac, Beograd 2011; *Osmjehni se suncu*, zbirka poezije, *Stihom govorim*, Bijelo Polje 2013; *Najlepša je ljubav tvoja*, zbirka poezije, Udruženje pisaca Poeta, Beograd 2014. Njegove pesme su objavljene i u 49 zajedničkih knjiga, zbirki poezije, pored ostalih u *Zborniku savremene ljubavne poezije*, Kreativna radionica Balkan, IP Jovan, Beograd 2014. i *Zborniku poezije stopama Alekse Šantića*, Kreativna radionica Balkan, Beograd, 2015. Član je Međunarodnog udruženja književnika *Stihom govorim* Bijelo Polje; *Udruženja pisaca Poeta*, Beograd; *Kreativne radionice*

Balkan, Beograd; *Pesničkog konkursa*, Novi Sad; *Književnog kluba Zvezdani kolodvor*, Beograd i drugih.

МИОМИР М. ЛАКИЋЕВИЋ

Рођен је 22. октобра 1949. године у Малом Врановцу, код Дечана, у Метохији. Књижевношћу се бави од средњошколских дана. Пише песме и приче за децу и одрасле. Објављивао је у више дневних листова, часописа и зборника, широм Србије, Црне Горе и у Републици Српској. Његова дела су заступљена и у заједничким збиркама: *Хвостански круг* – српски песници Пећи и околине; *Небески храм* – поезија о Манастиру Високи Дечани; *Србијом сија бистрица*; *Здравица љубави*; *Сазвучје*; и у антологији *Најлепше песме о негињи Милици*. До сад је објавио петнаест књига песама и прозе за децу и одрасле. По струци и занимању је био економиста, а сада је у пензији. Живи у Јагодини.

СВЕТЛАНА МАТИЋ

Рођена је 19. јуна 1966. године у Београду. Завршила је Педагошку академију за образовање наставника разредне наставе и Филозофски факултет, Одсек педагогија у Београду. Дипломирала је на Вишој теолошко педагошкој школи у Штребесдорфу, покрај Беча. Професор је матерњег језика у бечким основним школама. Добитник је „Вукове повеље“, специјалне плакете „Симо Цуцић“, „Златне значке“, „Плакете за зближавање матице и дијаспоре“, „Витезове златне повеље“, итд. Објавила је до сада књиге: Буквар „Наш језик“, „Наставни листови за наставу матерњег језика“, „Дечји бисери“, „Игра“, „О љубави с љубављу“ (заједно са Александром Чотрићем), „Крштење у настави православне веронауке“. Реализовала је многе пројекте који доприносе развоју двојезичности у бечким основним школама и добитница је похвала и повеља. Многе песме су јој објављене у зборницима и антологијама песама за децу. Члан је Удружења књижевника Србије и Управног одбора СПКД „Просвјета“ – одбор у Аустрији.

KRISTINA JANKOVIĆ

Rođena je 1974. godine u Zemunu. Od detinjstva se bavi pisanjem poezije. Pojedine radove objavljivala je u dečjim časopisima. Radila u *Telenoru*. Majka je dvoje dece. Iznenada, razboljeva se od neke neurološke bolesti, baš u periodu kada treba najviše da pruži svojoj deci. Blokirana joj je govor i teže hoda. Pisanje joj pomaže da se bori sa bolešću koja je teška i naporna, sa bolom zbog fizičkih blokada i da ispolji sebe na način na koji želi. U toku 2015. godine njene pesme su izašle u sledećim zbornicima: *Zborniku Društva živih pesnika*, *Zborniku poezije Stopama Alekse Šantića*, *Zborniku međunarodne pesničke škole za Srbiju*, u digitalnom zborniku FB grupe „Nekazano“ i u Antologiji pesama posvećenih Sergeju Jesenjinu, pod nazivom „Snovi injem posuti“. Takođe, objavljena je i njena prva zbirka pesama „U okrilju noći“, u decembru 2015. godine u izdanju KR Balkan.

LIDIJA LESKUR

Rođena u Kotoru, živjela u Crnoj Gori, BiH, Njemačkoj, a sada živi u Splitu. Ima status umirovljenice. Počasna je doživotna predsjednica Umjetničke likovno-književne unije „Vlaho Bukovac“ u Splitu. Objavila je dvije samostalne zbirke pjesama „Dok prolazi sve“ i „Ne ulazite bez poziva“, jednu zajedničku „Simbioza lutanja“, te su joj više puta pjesme odabrane i objavljene u zbornicima radova u zemlji i izvan nje. Godine 2015. tiskana je zajednička zbirka pjesama ULKU „Vlaho Bukovac“ pod nazivom „Trajni trenutci“, a treća samostalna duhovne poezije „Prebiranje“ je u pripremi. Članica je Matice Hrvatske, ogranak Split. Piše i kratke priče.

SLOBODAN M. STEFANOVIĆ

Rođen je u Beogradu 1948. godine. Diplomirani je istoričar umetnosti. Član je Udruženja književnika Srbije, Udruženja novinara Srbije i Udruženja prim. umetnika i diz. Srbije (ULUPUDS). Društvena priznanja: Zahvalnica povodom 100-godišnjice Pedagoškog muzeja za umetnički doprinos (1996); Godišnja nagrada – Plaketa ULUPUDS za 2005; Srebrna plaketa Udruženja Beograđana

za kulturu (2007); Zlatna značka Kulturno-prosvetne zajednice Srbije (2007); Godišnja nagrada – Plaketa ULUPUDS za 2007; Zlatni BEOČUG za trajni doprinos kulturi Beograda (2013) i još velikog broja nagrada i priznanja. Objavio je knjige: „Žali se Marksu“, 1989, *Književne novine* (koautor sa Milutinom Alempijevićem i Draškom Antovom); „Satanski aforizmi“, podlistak, 1991. *Privredni pregled*; „IN VINO VERITAS“, 1992, *Solid*; „Stepenice koje nikud ne vode“, (beogradske priče), 1998, *GEA*; „Beograd u Beogradu“ (beogradske priče 2), 2002 *Singidunum* (Knjiga je dobila nagradu „6. april“ za knjigu godine o Beogradu za 2002. godinu) i „Liberio aforizmi“, 2007. *Grafički atelje „AS“*. Zastupljen je u više antologija i zbirki za prozu, poeziju i aforizme. Književna omladina Valjeva prihvatila je 1993. i 1996. dva projekta za štampu. Učesnik je u TV seriji RTS-a „Priča za laku noć“ (2002).

ZORANA PETRIČEVIĆ

Rođena je 19. 11. 1991. god. u Podgorici. Na Univerzitet „Mediterranean“, Fakultet za strane jezike, Odsjek poslovni engleski jezik se upisuje 2010. god, gdje je 27. juna 2013. god. stekla stepen Bachelor poslovnog engleskog jezika sa prosječnom ocjenom 8,95. Na istom Univerzitetu je na nastavničkom smjeru, engleski jezik i književnost, 25.08.2014. god. diplomirala sa prosječnom ocjenom 9,95. Diplomski rad je odbranila na temu Konektivi u romanu *He knows too much*, Alana Maley-a. Sada je na magistarskim studijama na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Nikšiću, Engleski jezik i književnost, smjer nauka o jeziku. Bila je član *Udruženja mladih pisaca Podgorice*. Sada je član Udruženja građana *Philologia* u Beogradu.

ЈОВАН БАЈЦ

Рођен је 13. јула 1976. год. у Аранђеловцу. У родном граду завршио је основну, а у Младеновцу Техничку школу. Од ране младости бави се писањем поезије, коју и објављује по школским и локалним књижевним часописима. Осликавајући реалну слику Србије кроз сва времена, ствара поетски роман „Ватрено оружје“ (2003), чиме је доказао да поседује изузетан таленат за

приповедање. Савременим романом “Распеће” (2005) потврђује своје књижевне способности, што му отвара многа врата у свету културе и уметности. Активно учествује на књижевној манифестацији Инспирација Дунав, презентујући своје литерарно стваралаштво по европским дестинацијама. По многобројним зборницима објављене су његове одабране песме, приче и афоризми. Из штампе излази и збирка афоризама “Лет беле вране” (2014), где се истиче бритким, сатиричним хумором. Наступа на многим књижевним манифестацијама, презентацијама књига и књижевним вечерима, укључујући и гостовања по иностранству. Добитник је дипломе на Фестивалу сатире у Мркоњић Граду (2014), златног одличја на Фестивалу љубавне поезије у Барајеву (2014) и златног одличја на Фестивалу Поетска харфа у Скопљу (2015), као и дипломе на Фестивалу љубавне поезије у Мркоњић Граду (2015) и (2016), те диплома похвала на два Фестивала љубавне поезије у Београду (2015) и друго. Уважени је члан књижевног клуба Аранђеловац у истоименом граду, где иначе живи и ствара.

ЖЕЉКА МАРКОВИЋ

Рођена је 10. 01. 1979. године у Укриници код Теслића. Завршила је средњу техничку школу у Теслићу, а у Бањалуци на Филозофском факултету дипломирала на одсјеку Учитељски студиј. Ради у Јавној установи Основна школа „Вук Караџић“ Теслић као учитељица. Пише поезију још од дјетињства. До сада је објавила једну збирку пјесама „Поље пупољака“. У слободно вријеме воли да ради на пројектима који имају велику корист за школу и ученике. Удата је и мајка троје дјеце.

MILICA SPINČIĆ

Рођена је у Дивоселу код Госпића. Одрасла и студије дефектологије завршила је у Београду, а радни век провела у Минхену. Живи у Опатiji и повремено у Земуну.

BRANISLAV BOŽOV ĐINĐINOVIĆ

Rođen je 1967. godine u Zagrađu pokraj Sutomora u Crnoj Gori. Tamo je završio osnovnu školu i kao relativno mlad, sa svojih 19 godina, dolazi u Beograd na dalje školovanje. Nakon toga, dobija posao u Beogradskim elektranama, gdje i sad radi. Interesovanje za pisanje se rodilo odavno, još u mladalačkim danima, ali je shvaćeno kao trenutni izazov koji je uistinu i nestao uz par sačuvanih zabilješki. U 45. godini, jednog lijepog 1. maja, krenulo je ponovo buđenje i velika inspiracija, što ga dovodi do trenutka u kojem se i sad nalazi sa željom za daljim stvaralaštvom. Piše poeziju kako za djecu tako i za odrasle. Dvije od četiri svoje zbirke posvetio je djeci, NESTAŠNI MAČAK i GORSKI HOR. Zbirku pjesama ŽAR OGNJIŠTA posvećuje razmišljanjima o svojim korijenima i ognjištu prenoseći tako deo duše daljim pokolenjima. U zbirci SPIČANSKA ZORA opisuje vlastito viđenje djetinjstva i sadašnjice. Vezan je za svoj rodni kraj i često mu se vraća, svojoj majci, rođacima, prijateljima iz djetinjstva sa kojima voli da se prisjeti na dane srećnih vremena iz mladosti, uz žal ali i radost jer opet odlazi u Beograd, koji mu je pružio svoje ruke prije skoro trideset godina. Zastupljen je sa svojim pjesmama u desetak zbornika. Otac je sina Boža i ćerke Sanje. Živi i stvara u Beogradu.

МАРИЈА ВРАНИЋ

Рођена је у Београду 1987. где живи и ради. Завршила је Факултет за специјалну едукацију и рехабилитацију, Универзитета у Београду. Учествовала је на стручним, међународним скуповима, на којима је представљала своје изуме за децу оштећеног вида. Ради као тифлолог, а у слободно време бави се писањем дечије поезије, израђује пињате и игровно-едукативна средства. Удата је и има ћерку Вишњу. Најбоље је описују стихови из аутобиографске песме, те Вам прилажемо одломак:

... За децу свашта смишља моја глава.

Они ме инспиришу, за њих постојим,

Трудим се да им живот срећом бојим.

Изумела разна игровно-едукативна средства ја сам,

Нека мој циљ свима буде јасан,

*Да дете свако у радости проведе дан,
Нико нема права да одузима му сан!
Децу учим, обучавам, по потреби анимирам,
Ниједну њихову идеју не минирам,
Већ их ослушкујем и нотирам,
Потом за њих дела стварам...*

СЛАВИЦА ЕРИЋ МЕДАКОВИЋ

Рођена је 1981. године у Кикинди, у равном Банату. Средњу економску школу завршила је у Ваљеву. Аутор је збирки поезије под називом: *Хвала ти за све, Благослов и У сенци душе*. Њене песме су објављиване у бројним зборницима, алманасима и антологијама у земљи и иностранству. Љубав према поезији и писаној речи датира од детињства. Током свог школовања била је члан литерарне, драмске и рецитаторске секције. Песникиња планира да преведе на немачки језик своје досадашње стваралаштво. У припреми има збирку својих цитата. Тренутно је преокупирана писањем поезије за децу и усавршавањем немачког језика на Гетеовом институту. Говори три страна језика: немачки, италијански и енглески. Живи и ствара у Немачкој. Члан је Литерарног удружења „Здравко Ђекић“ из Ваиблингена.

SVETLANA RADOJEVIĆ

Рођена је 20. 1. 1979. у Београду где и живи са супругом и њихово двоје деце. Воли да пише поезију, песме за музичко извођење и приче. Њена истинита прича објављена је у часопису “Stil” под називом “Srećan kraj” (2008). Iste године објавила је и збирку песама под називом “Ко пажњу има богат је тај сигурно волјен је”. Њена песма “Rekao si mili”, објављена је у *Zborniku savremene ljubavne poezije* 2014. године. Песма “Šta je ljubav” пронашла је своје место у *Zborniku poezije stopama Alekse Šantića* 2015. године.

PREDRAG MILOVANOVIĆ

Рођен је у Крупњу, бажковитом градићу на западу Србије. Поезију је почео да пише изненада, иако му је корен наклоности пре-

ma stihovima stariji od pamćenja. Pесma koja je pred vama je sve od njegovog stvaralaštva за decu, што и не чуди, имајући у виду да такву врсту књижевности сматра најзахтевнијом. Ону другу поезију је испратио у једну самосталну збирку песама (коју је објавио у средношколским данима), те у две заједничке збирке песничке групе *Поезираније*.

МЛАДОМИР КНЕЖЕВИЋ

Рођен је 1955. у Липници код Чачка. Пише савремену поезију и афоризме. Објављивао је у књижевним новинама „Свитака“ – Пожега, листу „Момчило“ – Пожега, часопису „Сретања“ – Ниш, часопису „Буктиња“ – Неготин и часопису „Авлија“ – Рожаје. Његова поезија је заступљена и у *Књижевним новинама Бгд/УКС/*. Превођен је на македонски и арапски језик. Заступљен је у домаћим и међународним зборницима и лексиконима (51). Објавио је књиге песама: „СВИМ ЖЕНАМА СВЕТА, С ЉУБАВЉУ“ (2009); „ЉУБАВНЕ ПОРУКЕ КОЈЕ НЕПРЕКИДНО ТЕКУ“ (2012); „СЕНКА КАСНОГ СВИЦА“ (2013); „СВЕ ВИШЕ МИ НЕДОСТАЈЕ“ (2013); „НЕБО НА ЈАСТУКУ“ (2014); „ЗАНЕСЕН ЖЕЉАМА“ (2015) и „НА ТЕПИХУ“ (2016).

БОЖИЦА МИХАЈ

Рођена је у Вршцу, где и живи са породицом. Радник је Општинске управе, Општине Вршац на пословима биротехничара. Пише поезију за децу и одрасле. Члан је Вршачког књижевног клуба и Удружења српских књижевника у отаџбини и расејању „УСКОР“. На књижевним конкурсима учествује од 2010, до сада јој је објављено 55 песама. Од тога највећи број у зборницима књижевних клубова из Ниша, Ивањице, Соко Бање, Барајева, Змајева код Врбаса, Ћуприје, Житишта, Суботице, Чачка, Горњег Милановца, Пожеге, Кикинде, Бечеја, Београда, Смедерева, Беча, Вучја и Мркоњић Града, као и у вршачким књижевним клубовима и вршачким новинама. На конкурсима је добијала бројне захвалнице, похвале, повеће и дипломе.

ДРАГИЦА ДОБРИЈЕВИЋ

Рођена је у Аранђеловцу 1944, школовала се у Санском Мосту, а студирала и дипломирала 1967. у Београду на Природно-математичком факултету – Група биологија. Радила је у Санском Мосту, Аранђеловцу, Бору и Смедереву. Од 2001. је у пензији. Почела је да пише 1999. (ратни дневник), и наставила активно до сада. Објавила је збирку песама „Весела биологија“, издавач: Народна библиотека Смедерево 2003. Члан је СКОР-а и смедеревског клуба „Расковник“. Више прилога објавила је у локалним зборницима „Смедерево и Смедеревци“, билтену Црвеног крста Смедерево, зборницима „Сазвежђа“ и „Огњиште моје вековима траје“. Има припремљено више потенцијалних „збирчица“ дечјих песмица, на биолошке и друге ђачке теме, углавном едукативног карактера. Путопис „Египат“ и ратни дневник „Шенлучење милосрдног анђела“, необјављени прозни радови део су њене мале збирке која јој чини велико задовољство.

ZORICA MLADENović ZOJA

Рођена у Београду 1969. године, остала је да живи у њему. Писање јој је лек и излаз. Писање је њена утеха и стварност. Пише за своју душу и за ljуде као што је она.

MIRJANA MAGURA

Рођена је 02. 06. 1961 године у Вршцу. Од своје пете године живи и ради у Већу, где се и школовала на немачком језику. По професији је: фризерка, сестра за негу и dipl. социјални пратилас. Пише од детинства, а своју прву самосталну збирку песама “Pesnička duša” објавила је 2014. године. Њене песме и прозни текстови су објављени у многобројним међународним збиркама, зборницима, антологијама, лексиконима и алманасима. Оsvajала је прва, друга и трећа места на конкурсима за поезију и прозу. Чланица је неколико књижевних и песничких удружења: Удружење писача “POETA” Београд, Удружење књижевника “Sjeverac” Подгорика, СПКД “Prosvjeta” Већ, Удружење “Kreativna radionica Balkan” Београд, KOV Вршач, Удружење “Већке poete” Већ, Удружење књижевника “Kultura snova” Загреб. Песме

i prozni radovi su joj objavljeni i u raznim štampanim i elektronskim časopisima, a objavljuje u mnogim književnim grupama na *Facebook-u*.

SLAĐANA BENKUS

Rođena je 9. srpnja 1984. godine u Varaždinu. Živi u malom naselju Cerju Nebojse, nedaleko od Varaždina. Diplomirala je na Fakultetu organizacije i informatike u Varaždinu, te završila pedagoško-psihološku naobrazbu pri Učiteljskom fakultetu u Zagrebu. Radi u Osnovnoj školi „Ljudevit Gaj“ Mihovljan kao učiteljica informatike. Od djetinjstva piše poeziju na standardu i na kajkavskom narječju, ali ih javno objavljuje od 2010. godine. Pjesme su joj objavljivane u različitim međunarodnim i hrvatskim zbornicima i javno izvođene na recitalima. Dobitnica je nekoliko nagrada i priznanja od kojih je najznačajnije priznanje Međunarodnog instituta za književnost za doprinos književno-umjetničkom stvaralaštvu u Republici Hrvatskoj. Aktivna je članica Varaždinskog književnog društva od 2012. godine na čijim recitalima redovito interpretira izabrane i pobjedničke pjesme, te objavljuje radove u zajedničkim zbornicima radova Društva. Redovito održava i ažurira FB stranice Društva. Svoje stvaralaštvo je predstavila u nekoliko časopisa (*Zagorski list*, *VaraždIN*, *Školske novine*), te se javno predstavila u radijskim emisijama HRT-a (emisija “Između redaka”) i Radija Megaton (emisija “Dugo u noć”).

MARIN ČAVELIŠ

Inženjer elektrotehnike, rođen je 1959. godine u Podgorici, Crna Gora. Živi i stvara u Podgorici. Objavio je zbirku pesama „Poezija mojih iluzija“ (2014). Redovno objavljuje na portalu „Očaravanje“ i na drugim internet portalima. Objavljivao je naučne radove i knjigu iz teorijske fizike, a takođe i novinske članke, autorske tekstove u štampi i na portalima.

GORDANA MITROVIĆ DRAŽIĆ

Rođena u Vukovaru 1977. godine, odrastala je i živi u Borovu, mestu kraj Vukovara. Deo svog života provela u Beogradu i tu se

stvorila velika ljubav ka tom gradu. Osnovnu školu do sedmog razreda završila je u Borovu, a osmi razred osnovne škole u Beogradu. Nakon završetka rata u Hrvatskoj iz Beograda se vratila u rodno Borovo i u Vukovaru završila gimnaziju. Nakon završene gimnazije upisala je fakultet u Somboru, gde je diplomirala za profesora razredne nastave. Trenutno radi u osnovnoj školi kao nastavnik njegovanja jezika i kulture srpske nacionalne manjine u Hrvatskoj. Još kao mala devojčica volela je da piše pesme, a na studijama joj se produbljuje ljubav prema dečjoj književnosti, tako da pored pisanja pesmi piše i bajke za decu. Do sada je objavila pesme u više zbornika: “S ljubavlju ženi” *Kulturni centar Mesopotamija* 2014; Zbornik poezije i proze “Ispod duge”, *Sven* 2014, zatim Međunarodni zbornik peziije i proze “Sve boje leta”, 2014. i Zbornik “Želim da ti kažem”, 2015. Knjiga bajki joj je u pripremi i očekuje da će uskoro i ona biti objavljena.

РАДОЈКА УШУРЕЛ

Рођена је 1958. године у Вршцу, где и живи са својом породицом. Ради већ тридесет и шест година у Општинској управи и пише песме и приче душом и срцем. Од 2010. године учествује на песничким конкурсима, на којима је награђивана и похваљивана. До сада јој је објављено више од осамдесет песама и десет кратких прича у зборницима и књижевним часописима у Београду, Нишу, Бечеју, Сокобањи, Прањанима, Змајеву, Тополи, Ђуприји, Петровцу на Млави, Великом Поповцу, Врњачкој Бањи, Суботици, Горњем Милановцу, Кикинди, Раковици, Инђији, Чачку, Смедереву, Рожају (Црна Гора), Мркоњић Граду (БиХ), Житишту, Ријеци (Хрватска), Скопљу (Македонија), Вршцу и Бечу (Аустрија).

BISERKA GAJIĆ

Рођена је 9. 9. 1990. године. Живи у Колару, селу код Јагодине. Најлепше тренутке детинства провела је са својом покојном баком по мајци Даном. Са писањем поезије počela jako рано јер су је животне околности на то наеле. Сва своја осећања била она позитивна или негативна најлакше исказује кроз стихове. voli читанје колико и писање.

Prvu pesmu objavljuje joj Fondacija Marije Božinović *Osmeh život krasi* 2013. Sa njima nastavlja saradnju i 2014. sa još jednom objavljenom pesmom. Godine 2013. KK Petar Stokić iz Bečeja joj dodeljuje pohvalu i ilustraciju u Zborniku, *Tragovi na pesku*, za pesmu "Lepota snova" i sa njima saraduje tokom naredne godine. KK Paun Petrović iz Užica joj 2014. dodeljuje povelju za najlepšu ljubavnu pesmu "Pismo galebu". Tokom 2014. ostvaruje saradnju sa još nekoliko nižih književnih klubova koji joj objavljuju pesme. Već tri godine objavljujane su joj pesme u izdavačkoj kući *Arte Knjiga*, prva u Zborniku "Trijumf pesme i vina", druga u Zborniku "Kad regant u vinu peva" i poslednji u nizu "Arte stih vol 3" objavljuje dve njene pesme. Godine 2013. književna manifestacija "Garavi sokak" iz Indije objavljuje joj rad. Početkom 2015. KK Raskovnik iz Smedereva objavljuje pesmu "Majka", kao i Udruženje pisaca "Poeta" pesmu "Srpkinja". *UP Poeta* na *Pesničkom saboru Svete Petke* objavljuje njenu duhovnu poeziju. Početkom godine učestvovala je na FEJSBUK FESTIVALU. Na konkursu "Nikole Vasića Topolovačkog" takođe se plasirala sa pesmom "Nebeske njive"; UG *Srpsko-bugarsko prijateljstvo* objavilo joj pesmu "Zlatna obala" na srpskom i bugarskom jeziku.

АЛЕКСАНДАР КНЕЖЕВИЋ

Рођен је 21.5.1973. године у Београду. Основну школу завршио је у Пожаревцу, а средњу у Костолцу. Студирао је на Филолошком факултету у Београду, Одсек Српски језик и књижевност и на Високој школи за менаџмент и пословне комуникације. Љубав према књизи и наклоност према поезији осећа од најранијег детињства. Његови песнички првенци из школских дана штампани су у локалним новинама.

MILAN BURSAC

Рођен је 27. 01. 1942. године у месту Bosanski Doljani, општина Bihać, Bosna i Hercegovina. Odrastaо је у Banatu. Završio је srednju ekonomsku školu i ekonomski fakultet. Radio је u spoljnoj trgovini. Govori i piše nemački i engleski језик. Član је Udruženja naučnih i stručnih prevodilaca Srbije i, pored ostalog, bavi se i prevođenjem

tekstova sa nemačkog i engleskog jezika. Poeziju piše još od srednjoškolskih dana, ali je vrlo malo objavljivao (u listu *Mladost, Dečjim novinama i Neven*). Kao srednjoškolac dobio je nagradu Saveza književnika Jugoslavije za najbolje pismene zadatke iz srpskog jezika.

РАДОВАН СИНЂЕЛИЋ

Рођен је 1. 11. 1994. у Сремској Митровици. Завршио је Школу примењених уметности у Шапцу, гравер уметничких предмета. Добитник је више награда: Специјална награда за песму "Путује Свети Сава" на конкурс Друштва свесловенске писмености и заштите ћириличног писма; I место на Светосавском књижевном конкурс у Београду 2013; I награда за песму „Ноћ“, на конкурс Библиотеке за слепи и слабоумни лица 2014. године у Бањалуци; I награда за причу „Улица Фехервари“ у Бањалуци на конкурс „Славко Јунгић Јесеј“ 2014; I награда за причу „Улица Фехервари“ 2014. на конкурс „Карло Бјелицки“ у Сомбору. I награда за прозу 2015. На конкурс Друштва српско-руског јединства у Тителу. I награда „Голубић 2014“ за причу „Улица Фехервари“. II награда на конкурс „Драгутин Кујовић“; II награда за песму о библиотеци у Градској библиотеци у Новом Саду; III награда за песму „Леонидин одговор Персијанцима“ на конкурс „Трагови у песку“; III место на VIII конкурс Библиотеке за слепи и слабоумни лица Републике Српске 2016. у Бањалуци. III награда за поезију средњошколаца на II међународном конкурс „Михајло Ковач“ 2013; II награда за кратку причу у категорији средњошколаца 2013. на конкурс „Раде Томић“. II награда за кратку причу на конкурс „Душко Трифуновић“ 2013. итд... Објавио је једну збирку песама, збирку приповедака „Трагом црних морки“ и збирку прича за децу „Зека, Меда и Змајче“.

ГОРДАНА КУЖЕЉКО

Рођена је 4. 01. 1963 у Власотинцу. Основну школу завршила је у Костолцу, где живи од своје шесте године. Академију за васпитаче завршила је у Пироту. Ради као васпитач у вртићу

„Мајски цвет“ у Костолцу већ тридесет година. Још од основношколских дана писање јој је било потреба и начин живота. Рад у вртићу је ту способност усмеравао ка избору тема које су блиске деци, а у исто време и применљиве за потребе вртића. Писала је текстове за бројне представе за децу, приредбе и разне пригоде (рекламе, слогане, писма, говоре, зборнике и сл.). Привилегију да учествује у одрастању, прво своје, а онде и туђе деце, сматра благословом и посвећује им сваку реч коју напише.

АЛЕКСАНДАР ЈАЊУШЕВИЋ

Рођен је 1975. године у Крагујевцу. У родном граду завршио је основну и средњу школу, као и студије на Правном факултету, на коме је 2003. године стекао звање дипломирани правник. Ожењен је и отац је двоје малолетне деце. Запослен је у Основној школи „Наталија Нана Недељковић“ у Крагујевцу, на радном месту секретара школе. Писањем за децу се бави последњих десетак година. До сада је објавио три збирке песама, и то: „Нека деца буду деца“, ауторско издање, 2013. године; „Где сунце спава“, ауторско издање, 2014. године и „Кад порастем бићу мали“, ИП „Клуб културе“, 2016. године.

ЛЕНА ВУЈЧИЋ

Ученица четвртог разреда ОШ „Карађорђе“ из Тополе.

RAMIZ NANI ŠAĆIROVIĆ

Рођен је 11. 07. 1949. у селу Руђа. Радио је у селима Кониће и Мелaje, у основној школи као професор српског језика и књижевности. Од ране младости писао је pjesме, а у задње вријеме пише и прозу у чему га подржава већина пријатеља. Издао је пет knjига: dvije zbirke ljubavnih pjesama, dvije knjige proze i dječiju ilustrovanu priču „Zečija dolina“, 2005; „Plavetnilo u poznom svitanju“ 2011; „Kletva“ 2012; „Ispiću nebo u svitanju“ 2013. i roman „Krvavi trag“ 2015. године, који је nominovan за roman године и Ninovu nagradу. Objavljuje по часописима и zajedničkim zbirkama.

ЈЕЛИСАВЕТА ПОПОВИЋ

Рођена је у Београду 2006. године. Ученица је четвртог разреда Основне школе „Браћа Барух“ у Београду.

NEVENKA BOŠNJAK-ČOLIĆ

Nevenka Bošnjak-Čolić, profesor srpskog jezika i lektor, živi i radi u Beogradu. Pretežno se bavi pisanjem kratkih priča, ali neguje i poeziju, kao i stvaralaštvo za decu. Objavila je tri knjige pripovedne proze: „Sofkine unuke“, „Čovek koji je dvaput živeo“ i „Plave oči trave“ (priče za decu). Pesme i priče su joj više puta na književnim konkursima objavljivane, nagrađivane i pohvaljivane. Sada priprema knjigu pesama za decu, kao i novu knjigu pripovedne proze, takođe za najmlađe čitaoce.

KIMETA NUMANOVIĆ

Kimeta Numanović, profesorica filozofije, rođena je 04.02.1962. godine u Tutinu. Srednju ekonomsku školu završila je u Tutinu a na Filozofskom fakultetu - NNSG Filozofija diplomirala 1985. godine. Radi kao bibliotekarka u Narodnoj biblioteci u Tutinu. Piše kritike, poeziju i prozu. Svoje radove objavljivala u časopisima i zbornicima.

БОРИСЛАВ ГАВРИЋ

Рођен је у Ораховици на Озрену, општина Лукавац, БИХ, 1936. Завршио је Филозофски факултет у Сарајеву, живи у Бијељини, Република Српска. Објавио је десетак књига пјесама, четири романа, стотинак прилога у часописима и новинама, заступљен је у бројним антологијама, зборницима и књигама књижевне критике. Члан је Удружења књижевника Србије, Удружења књижевника Републике Српске, редовни члан Матице српске, Нови Сад, и књижевног клуба „Јован Дучић“ Бијељина. Награде: „Кочићево перо“ за роман *На царској цести*; прва награда на конкурс у „Вукови ластари“, Лозница, 2007. за поему – сонетни вијенац *Озрен распоућена земља*; носилац „Златне значке“ и звања „Српски витез“ (додјељено од Културно-историјске установе „Српска круна“, Крагујевац, 2013; прва награда

да борацке организације Бијељина за пјесму *Божурима Српска процвјетала*, 2008; прва награда „Прљача 2013“, Дервента за пјесму *Мост од дугиних боја...*

RADOVAN JAKOVLJEVIĆ

Рођен је 15. септембра 1974. године у Лозници. Богословију је завршио 1994. године у Београду, а 1995. године уписује студије на Богословском факултету у Београду. Долazi у Џикаго 1995. године где наставља студије на Богословском факултету Sv. Save у Libertivillu. Године 1999. године уписује постдипломске студије на Академији Sv. Владимира у Нјујорку. Завршава 2001. године са дипломом магистра из области Хришћанског образовања. Од 2001. до 2008. године ради као директор Хришћанског образовања при епархији Средње-западноамеричкој, рукоположен је за свећеника 2004. године од стране митрополита Христофора. Од 2008. године постављен је за сталног свећеника при храму Sv. Васкресења Христовог у Џикагу. Живи у Џикагу са супругом Милијаном и двоје деце Андрејем и Анастасијом. Поред поезије, приређује и књиге за децу из области црквеног и хришћанског образовања, а у припреми је његов можда и најзначајнији рад који ће бити прилагођен деци, а то је живот и дело владике Николaja Velimirovića.

DUŠICA RADOSAVLJEVIĆ

Рођена је 1974. године у Аранђеловцу, живи у Младеновцу. Радила је као новинар RTV Младеновац, уредник информативног програма, заменик главног и одговорног уредника, дугогодишњи уредник и водитељ различитих формата емисија из културе, као и дописник појединих београдских медија. Од школских дана пише поезију. Песме су објављиване у ђачким часописима, неке и награђиване. Радови новижег датума су уврштени у зборнике “Џумадијских метафора”, објављивани у часопису “Космајска вила” и антологији поезије “Снови инјем посути”. За животни мото бира Јесенјиново “...Немој да ти је свеједно, од тога се човек никад не опорави”...

JADRANKA POPOVIĆ

Rođena je 20. 1. 1968. u Brčko Distriktu, gde živi i radi. Udata je, majka troje dece, u slobodno vreme se bavi pisanjem pesama. U prethodnom zborniku Kreativne radionice Balkan „Zbornik poezije stopama Alekse Šantića“ objavila je jednu pesmu.

SLAĐANA LAZIĆ POLJAŠEVIĆ

Rođena je 29. 4. 1978 u Gračanici BiH. Školovala se u Doboju, smjer tehničar drumskog saobraćaja. Trenutno je nezaposlena.

MIRJANA ĐAPO

Rođena je 1950. u Smederevu. Završila je Filološki fakultet u Beogradu, grupa za srpskohrvatski jezik i književnost. Živi u Brčkom kao profesor u penziji. Objavljena dela: zbirke poezije “U bunilu”, “Tumaranje po egu”, “Grafiti po zastorima duše”; zbirka priča “Klupa za tihu raj”, roman “Elysion”, priče za decu “Put u središte bajke” i “Lepe i ružne reči”; knjige aforizama: “Talasanje po suvom” i “I vi ste tu”. Dobila je više prestižnih nagrada i priznanja. Zastupljena je u antologijama i zajedničkim zbirkama. Prevođena je na više jezika. Nosilac je Zlatne značke Kulturno-prosvetne zajednice Srbije. Član je Udruženja književnika Srbije.

MAJDA FRADELIC

Majda Fradelic je rođena jednog vrućeg ljeta 6. 9. 1962. godine u Splitu. Diplomirala je na Ekonomskom fakultetu u Splitu. Poeziju piše još od školskih dana. Kao članica ULKU-e „Vlaho Bukovac“, nastupa na pjesničkim večerima udruge. Ima dvije zbirke poezije u pripremi za tiskanje. Piše standardnim književnim jezikom, kao i na čakavštini, a tematski raznoliko: od lirskih i pejzažnih motiva do socijalnih, duhovnih i ljubavnih.

ЂУРА ШЕФЕР СРЕМАЦ

Књижевник **Ђура Шефер Сремац** (1950, Рума), професор југословенских књижевности, објавио је следећа дела: „Титов

венац сонета“ (1982), „Звездане њиве“ (1987), поезија; „Тамбурица, коло и песма румских Брежана“ (1994), монографија КПД-а „Матија Губец“; „Досетљиве доситејке“ I, II (1995, 2003), басне у стиху; „У Вуковој ризници речи“ (2002), азбука у стиху; „Колевка сремског паора“ (2005), поезија; „Пикали смо лопте крпењаче“ (2007), поезија за децу; „К’о сатаром сатире ме сатира“ (2008), афоризми и сатирична поезија; „Паника граматика“ (2009), поезија за децу; „Лабудов пев“ (2009), сонетни венац; „Сремачки шеретлуци“, збирка прича хумора и сатире, I Е - издање, DHIRA, Künsnacht, Schweiz, 2011. Добитник је више награда и признања. Заступљен је у антологијама и зборницима. Сарадник је више листова и часописа у земљи и иностранству: *Шипак*, *МаксМинус*, *Носорог*, *Поета*, *Балканске зоре*, *Сремске новине*, *Афоризам-ЈЕЖ (УБССЈ)*, *Лига духовитих*, *Афирматор*, *Сретања*, *Авлија*. Члан је Удружења писаца Чегар, Ниш; Удружења балканских сатиричара Србије ЈЕЖ (УБССЈ), Београд. Живи у родној Руми.

ГОРЈАНА АНА ДАБИЋ

Рођена 1959. године, уз своју децу и сада унуке, упоредо са поезијом за одрасле пише и поезију за децу. До сада је аутор две штампане збирке и једне електронске поезије за одрасле, а поезија за децу је у припреми за штампу. Добитник је више награда и признања за своја ауторска дела. Рођена Београђанка, сада је лоцирана на Фрушкој гори где је обogaћена инспирацијом у природи и сеоској средини.

SNEŽANA ŠOLKOTOVIĆ

Рођена у Кладову, а живи и ствара у Корбову. Писање јој је хоби. Издала је седам књига, поезије и прозе, за децу и одрасле: *Pesma je moj život*, *Od srca srcu*, *U znaku ljubavi - Surove sudbine*, *Izvor života*, *Kad progovori duša*, *Šapat vetra i Dečja zavrzlama*.

MILOSAV B. VLAJIĆ

Rođen je 1950. godine u Kovačevcu. Osnovnu školu i gimnaziju završio je u Mladenovcu. Apsolvirao je na Grupi za jugoslovensku književnost i srpskohrvatski jezik na Filološkom fakultetu Beogradskog univerziteta. Bavio se radio i TV novinarstvom. Objavio je četiri zavičajne monografije. Piše pesme i kratke priče koje su mu štampane u tridesetak zbornika i nekoliko antologija. Proučava jezik i govor kosmajskog kraja. Osnivač je, vlasnik i urednik lista „Kosmajska vila“.

ZVEZDANA PRŽIĆ MILOSAVLJEVIĆ

Rođena u Čupriji, živel je u Beogradu i Čupriji. Piše poeziju i kratke priče. Radove je objavljivala u mnogim zbornicima. Za neke od njenih pesama pisana je i muzika.

ЖИВОРАД ЖИКА МИЛОИЧИЋ

Рођен је 1. маја 1949 год. у Брзану, СО Баточина. Основну школу завршио је у родном месту, а средњу ЖТШ у Београду. Радио је на радном месту СТТ (отправник возова). Уз рад дипломирао је на Вишој железничкој школи. После тога, ради на радном месту иследника за ванредне догађаје у Унутрашњој контроли и на крају радног века пензионисан са радног места шефа станице Параћин. До сада је објавио књигу поезије „ТРИ ТОПОЛЕ“ ; књигу прозе, кратких прича, „МАЂЕХА“ и заједничку књигу поезије „Шапат душе“ са песникињом Милицом Лесјак из Чаковца, РХ. Заступљен је у више зборника.

ЗОРАН ТАНКОСИЋ

Рођен 5. 8. 1981. у Сомбору, већ од раних школских дана пише поезију, налазећи међу стиховима сигурно окриље под притиском опште ситуације која влада у друштву. Како расте, расту и његове песме. Основну и средњу школу завршава у Апатину, као осредњи ђак. Озбиљније прилази поезији у зрелијој доби, учествује на разним конкурсима и бива објављиван у многим зборницима. Поред писања поезије за одрасле, бави

се и дечјом. Ожењен, отац двоје деце. Живи, ствара и ради у Апатину.

ŽELJKO ŽELE JOVANOVIĆ

Rodio se 22. juna 1989. godine u Kragujevcu u radničkoj porodici. Kao dete maštao je da postane glumac, nešto kasnije želeo je da postane muzičar da bi se na kraju ipak opredelio za poziv pisca. Piše satiričnu i socijalnu poeziju i prozu, kao i poeziju i prozu za decu i sve one koji se tako osećaju. Pored navedenih pisanija, piše i aforizme. Često voli da kaže da je njegova tragedija ta što se rodio u pogrešno vreme. Do sada zvanično nije objavio nijedno svoje delo za šta krivi hroničnu besparicu koju je svečano upoznao tog leta gospodnjeg 1989. godine. No, on ne odustaje. Priprema se da objavi svoju prvu zbirku satirične i socijalne poezije i nada se da će mu to uskoro poći za rukom. Objavljivao je na pojedinim sajtovima, u novinama i zbornicima. Nagrađivan je na pojedinim konkursima a poslednje čime može da se pohvali jesu prve nagrade za poeziju i prozu na međunarodnom festivalu „Trifun Dimić“. Dok je pisao ovu biografiju grickao je hleb sa sedam kora koji može da priušti budući da je zaposlen u jednoj privatnoj firmi. Živi i stvara u Kragujevcu.

ИЛИНКА МАРКОВИЋ

Објављене збирке песама: „Између јуче и данас“ 2014. и „Право на живот“ 2016. године, издавач Књижевна омладина Србије. Добитник неколико награда на књижевним конкурсима.

ЕМА ДОРНИК

Рођена је 2007. године у Београду. Ученик је ОШ „Јован Стерија Поповић“ на Новом Београду. Воли да чита и да пише. Ово су њени почеци у поезији.

SAŠA MILIVOJEV

Rođen je 08. 01. 1974. u Zrenjaninu. Rodom iz Melenaca, živi i radi u Zrenjaninu. Pesme piše od 2011. godine.

НАДЕЖДА ТАНАСКОВИЋ

Рођена је 30. 04. 1959. Чачку. Од ране младости, пише песме за децу. До сада је објавила три збирке поезије за децу под називом: „За сваког има места“, „Можда је важно“ и „Анитино прасе“. У припреми су јој две нове збирке, под називом „Наше време“ и „Део света“. Песме су јој објављиване у многим зборницима. Члан је књижевног клуба „Драгослав Грбић“ Чачак и Књижевног клуба Краљево. Живи са породицом у Краљеву и ради у Привредном суду Краљево.

JULIJANA PLENČA

Rođena je u Rijeci 28. 8. 1962. U Rijeci stjekla i naziv profesora pedagogije pri Pedagoškom fakultetu. Radi u Osnovnoj školi *Zvonka Cara*, Crikvenica. Majka je tri sina. Suradnik je *Školskih novina* i *Primorskih novitadi*. Pjesme su joj objavljene u časopisu *Književnost uživo* i u nekolicini međunarodnih zbirki u izdanju *Kulture snova*, te u zborniku *Webstilusa* za 2015. godinu. Poeziju objavljuje i u književnim FB grupama. Osvojila je 1. mjesto na 5. međunarodnom konkursu regiona, u organizaciji časopisa „Avlija“, s pjesmom *Riječ*, te je pjesma i tiskana u njemu. Polazila je kreativne radionice pisanja CEKAPE. Prva samostalna zbirka поезије под насловом *Trag tajanstva* bit će promovirana за Dane hrvatske knjige u listopadu.

ANA IVAN VIROVKIĆ

Objavljuje pod imenom Ana Ivan Virovkić (Ana Žigić), živi u Novom Beogradu. Ima objavljene knjige i elektronska izdanja, zajedničke zbornike... no to i nije bitno jer voli da piše i uživa u tome. Trudi se da to bude kvalitetno i da ljudi vole da pročitaju napisano.

МИЛИЦА МУНИЖАБА ПЕЈЧИНОВИЋ

Рођена је 12 .09. 1971. у Београду. До сад је објавила две књиге савремене прозе (кратке приче): „Бекства и трагања“ (2011) и „Срце на снегу“ (2015). Инспирисана сином, његовим другарицама, друговима, симпатијама и догодовштинама, упустила се у авантуру писања за децу.

MIRJANA DANILOVIĆ

Mirjana Danilović (Živanović), iz Krnjeva, rođena je 1953. godine. Lekar pneumoftizilog, jedan je od osnivača Udruženja lekara pisaca "Vidar". Objavila je zbirke poezije: "San o ptici" 2005. godine, "Snevač" 2014. godine, pesme za decu "Baš neću" 2008. i roman "Jorgovan za Čajkovskog" 2011. godine. Pesme i kratke priče objavljivane u zbornicima i periodici kao i u "Antologiji boemske poezije", Interpres 2010. i "Najlepše ljubavne pesme srpskih pesnikinja", Gramatik 2013. godine. Dobitnik je više književnih nagrada. Živi u Beogradu.

MILENA SAVIĆ-MICALETTO

Rođena je u Osipaonici kod Smedereva, gde je završila osnovnu školu. Za pomoćnog kuvara školovala se u Frankfurtu na Majni, gde je i živela 22 godine. Potom se preselila u Beč, gde i sada živi. Objavila je jednu knjigu poezije pod naslovom "Vasionska žena". Nagrađivana je u Frankfurtu za dečju poeziju, 2009. godine osvojila je treću nagradu, a 2011. godine osvojila srebrnu liru za poeziju.

СЛОБОДАН ЂЕКИЋ

Рођен је 26. 01. 1953. године у Малој Иванчи, општина Сопот, Србија где је завршио основну школу. Гимназију је завршио у Београду. Дипломирао је на Факултету политичких наука и стекао стручну спрему - дипломирани политиколог. Члан је Удружења књижевника Србије као и других удружења и савеза којима је уметност начин изражавања. Добитник је више награда и признања за свој рад. Објавио пет збирки за децу (три сликовнице) и две збирке за одрасле. Радови су му објављивани у Књижевним новинама, дневним новинама, зборницима и часописима. Превођен је на румунски и македонски језик. Издавачка кућа „Либертате“ објавила је 2011. збирку „Чудна војска“, рецензија Миодраг Јакшић. Живи и ради у Вршцу.

БРАНКА ВЛАЈИЋ ЂАКИЋ

Бранка Влајић Ђакић, рођена је у Задру, 8. марта 1953. године. Од августа 1995. године живи и ствара у Београду. Пише

поезију, приче, приповетке, палиндроме и романе. Писањем се бави одавно, али је до сада објавила само део написаног опуса. Објавила је књиге песама: „Род по души“, „Љубав у души пробуди“, „Пјева ми душа“, „Душа зна“, Непозната арија“, те збирку песама за децу „Контрабас“. Њене песме објављене су и у разним зборницима поезије. Цео живот трага за лепотом, вечитим добром и смислом. Од свих занимања којима се силом прилика или по сопственом избору бавила, најдраже јој је звање маме. Рад са децом, те размену идеја и енергије са малишанима, убраја у најлепше и најинспиративније тренутке свога живота. Чиста срца и светле дечје душице стално је подсећају колико је добро што је у себи успела сачувати тај дечји, радознао, зачуђен, неискварен и разиграни део личности.

САША БОШКОВИЋ

Рођен је 30. 7. 1990. године у Винковцима. Завршио је мастер студије српског језика и књижевности на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу. Тренутно живи и ради у Горњем Милановцу. Учествовао је на књижевним конкурсима, а песме и афоризми објављени су му у зборницима у: Кикинди (Међународни песнички маратон „Никола Васић Тополовачки“), Београду („Пошто Београд“ у организацији Књижевног клуба *Мала птица*), „Зборник афоризама и карикатура“ *Креативна радионица Балкан*), Горњем Милановцу („Год XV“, у организацији *Књижевног клуба Запис*, „За тебе, љубави моја“). На књижевном конкурсима за афоризме „Конкурсно III“ осваја другу награду.

MIRZANA PAŠIĆ KODRIĆ

Bosanskohercegovačka historičarka književnosti, književna kritičarka i spisateljica. Studirala je književnosti naroda BiH, bosanski, hrvatski, srpski jezik i komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Sarajevu, gdje je i magistrirala iz književnohistorijskih nauka, dok trenutno završava doktorsku disertaciju o književno-putopisnom djelu Zuke Džumhura. Predaje na Pedagoškom fakultetu Univerziteta u Sarajevu, Internacionalnom univer-

zitetu u Sarajevu, te Američkom univerzitetu u BiH, a više godina predavala je bosanski, hrvatski, srpski jezik i kulturu na Institutu za kritične jezike Državnog univerziteta u Arizoni (SAD), gdje je bila i direktorica Sarajevske ljetne škole bosanskog, hrvatskog, srpskog jezika i kulture. Autorica je više književnonaučnih radova, a posebno se bavi bosanskohercegovačkim putopisom, te pitanjima interkulturalnosti u književnosti. Poeziju i prozu objavljivala je u više bosanskohercegovačkih i inostranih časopisa, jedan od njenih radiodramskih tekstova – Plave, žute i crvene misli 2005. godine emitiran je na sarajevskom Radiju 202, a objavila je i samostalnu zbirku pjesama „Lirska subjekta“ (O flertu i odanosti) (Dobra knjiga, Sarajevo, 2014) kao samostalnu knjigu drama „Smijeh koji boli – O razlikama i ratovima“ (Kultura snova, Zagreb, 2015), koja se premijerno i izvela u Zagrebu u „ITD“ teatru u režiji Marka Jurage. Neke od pjesama su joj prevedene na engleski, turski i arapski jezik. Aktivna je članica „Sarajevskih jutara poezije“ sarajevskog pjesničkog udruženja „Planet poezija“, te hrvatskog udruženja književnika „Kultura snova“ iz Zagreba.

VESNA OBORINA

Ljekar, primarijus, magistar medicinskih nauka, rođena je u Mostaru, BiH, 1944. godine. Studij medicine završila je u Beogradu, Srbija. Radila kao ljekar u Mostaru i Podgorici. Sada Živi u Podgorici, Crna Gora. Slika i piše poeziju za odrasle, djecu i haiku. Objavila jedanaest zbirki poezije, od toga jednu za djecu, pod nazivom „Boje jutra“. Za knjigu „Na mostu“ dodijeljena joj je nagrada „Dušan Kostić“, izdavačke kuće „Unireks“. Pjesme su joj uvrštene u više antologija i objavljene u više književnih časopisa. Član je Udruženja književnika Crne Gore i Haiku udruženja Srbije i Crne Gore. Slike je izlagala na 29 samostalnih i mnogo kolektivnih izložbi u Crnoj Gori i okruženju.

ЦВИЈА АШЋЕРИЋ-МИТРОВИЋ

Рођена је у једном планинском селу недалеко од Зворника, Република Српска (БиХ). Одрасла је у Тузли, где је завршила ос-

новну школу, гимназију и Педагошку академију. Српски језик и књижевност је дипломирала на Филолошком факултету у Београду, а стекла је и Graduate Diploma in Education - The University of Adelaide, Australia, 2006. Радила је као професор српског језика у Тузли и Зворнику. Тренутно живи и ради као професор српскога језика у Аустралији. Првим стиховима и литерарним саставима огласила се још у основној школи и као гимназијалка. За књижевне радове је награђивана. Објавила је пет збирки песама: *“Испод забрањеног неба”* – „Просвјета”, Зворник, 1996, *“Расути драгуљи”* – “ПОЕТА” 2010, *“Откуцаји из светлосних груди”* – “ПОЕТА” 2011, *“Цвијино вино”* – “ПОЕТА” 2012, *“Сан ушушкан у жеље”* – хаику песме; “ПОЕТА” 2013. Песме су јој објављиване у многим часописима у Србији, Републици Српској - Босна и Херцеговина, Немачкој, Бугарској и Аустралији, као и на многобројним електронским песничким сајтовима. Уврштена је у више зборника и лексикона поезије. Члан је Удружења књижевника Србије, Удружења Књижевног друштва Косова и Метохије, Удружења писаца „ПОЕТА“ Београд, Србија и више струковних удружења.

ХЕРЦЕГ РОГИЋ

Херцег Рогич је стар тридесет година и рођен је у Београду. Активно пише и објављује. Живи, ствара и страда у Србији, околностима Београда. До сада учесник и махом финалиста већине значајних песничких фестивала. Војску је одслужио без двоумљења и са радошћу, што је атипично. Васпитан патријархално-патриотски и свакако православно. Ипак особењачки слободан, не припада ниједном систему и антиглобалиста је. По сопственом виђењу, Херцег Рогич је позитивно различит и будан. Као човек и као аутор, Рогич је личност одлучна да корача кораком будућности, без обзира на све. Део критике из књиге Херцег Рогича *„УРАНИЈУНСКО ПРОЛЕЋЕ ДВЕХИЉАДИТЕ У БЕОГРАДУ“*. Критику је написао књижевни критичар Мома Димић: *Нимало случајно у овој збирци Херцега Рогича присутна је симболика и ритуал Ускрса, односно страдалника који ће ускрснути. Међутим, за нас Србе још увек је далек час ускрснућа, оног правог. До-*

тле се морамо задовољити макар с тиме сто песник види, осећа и поручује: „Већина је преживела/ али нико није заиста жив!“

ЉИЉАНА РИМ ЖИВКОВИЋ

Добитник је значајних признања из области књижевног стваралаштва. Само у 2015. години: две прве награде за песму и причу на фестивалу у Ћуприји, такође прва награда на књижевном конкурс у „Извор“ за најлепшу песму и причу о завичају (сарадња представништа Републике Српске у Србији и Фондације *Радост*), по други пут прва награда за љубавну поезију на фестивалу „Миљковићеве вечери поезије 2015“ у Нишу... Објављивана у бројним зборницима, заступљена у духовној поезији, боемији, сагири... Нажалост занемарена од Савеза слепих Београда и Србије, иако је и ту добитник великих признања из области књижевности (Скупштина Града Београда за дело *Feliks Rotulijana*, у удружењу „Бели штап“, такође прва награда). Заступљена на Сајму књига...

ЛАЛА ЛАРА БРАНКОВ

Лала Лара Бранков је рођена у Београду, шездесетих година. Школовала се у Београду и Паризу, где је завршила школу за модне стилисте „Fleuri-Delaporte“. Добитник је многих награда и признања за књижевно стваралаштво. Поред књижевности, бави се модом, дизајном, новинарством, компонује хорске композиције, као и популарну музику на своје текстове (кантаутор). До сада је објавила девет збирки поезије: *Дах* (2000), *Час блаженства* (2001), *Вреле сенке* (2002), *Божја рука* (2003), *Српска бајка* (2004), *Пред Богом и људима* (2006), *Госпа од стихова* (2009), *Деца Камелота* (2013), *Тројеручне очи* (2015). Своју поезију објављивала је и у зборницима: *Зборник савремене љубавне поезије* и *Зборник поезије стопама Алексе Шантића*. У припреми је и збирка поезије *Алхемија стиха*.

MILKA J. ŠOLAJA

Večiti sanjar... Rođena u Lici, u R. Hrvatskoj... Posle otišla u Zagreb gde je živela do 1991. godine. Od 2000. godine živi u Beogradu. Poeziju je obožavala još u školi, kao i prozu. Veliki dio pesama, sonata i poema zna naizust. U zadnje tri godine piše intenzivno i pronalazi sebe i u zavičajnoj, ljubavnoj, dečijoj poeziji, pa pomalo i u duhovnoj... Njene pesme su pronašle mesto u velikom broju zbornika na raznim konkursima, a bilo je i priznanja i nagrada... Piše za svoju dušu.

НАДА МИШЧЕВИЋ

Рођена 18. 11. 1975. у Вршцу. Живи и ради у Пландишту, у основној школи „Доситеј Обрадовић” и предаје енглески језик. Завршила гимназију у Вршцу, а затим и Филолошки факултет у Новом Саду, на Одсеку за англистику. Љубав према деци и борављење у њиховом свету, као и љубав према књижевности довели су је до писања песама за децу. Песмама се труди да обогати и улепша дечији свет, пробуди радозналост и љубав према песмама и песништву. Већ је имала понуде за штампање песама или објављивање збирке песама, али није била у могућности да покрене тај пројекат. Учествује на конкурсима негујући лепи српски језик, народну традицију и дивећи се свим ствараоцима који су чуваоци наше културе.

МИЛАД ОБРЕНОВИЋ

Рођен 1954. у Рогатици. Основну и средњу економску школу завршио у родном граду, а студиј на Економском факултету у Крагујевцу. До сада објавио: - књиге афоризама: „Додир“, 1999., „Немири“, 2007., „Судари“, 2010. и Зборник афоризама: „Источно од запада“, 2012. Књиге поезије: „Боје дуге“, Коаутор, 2005., „Згажени божури“, 2007., „Молитва“, 2013., „Није вољети лако“, 2013., „Да ми струјиш скитничким венама“, 2015. Књиге сатиричне поезије: „Мало сутра“, 2007., „Шишање“, 2010., „Ђоравој мачки даво не даво“, 2014. Књиге поезије за децу: „Чудо невиђено“, 2010., „Ко је јајету тата“, 2013. Књиге приповјетки:

„Дошла сам да завршим причу“, 2015. Пјесме и афоризми су му објављени у сто двадесет зборника и антологија у Србији, Македонији и Републици Српској. Превођен на енглески, њемачки, арапски, руски, русински, македонски и словеначки језик. Више пута награђиван за афоризме, поезију, здравице, епиграме и кратке приче. Члан Удружења књижевника Србије. Живи и ради у Рогатици, Република Српска.

Zbornik
poezije za decu

SADRŽAJ

Obraćanje pesničkom parlamentu Zbornika poezije za decu	5
KRALJEVSKI MASKENBAL – Gordana Sarić	7
KRALJEVSTVO ŠIGI MIGI – Gordana Sarić	9
ЦРНО-БЕЛИ САН – Љубица Перовић	11
МУЗИКА – Љубица Перовић.....	13
ВИЛИНСКА ПЕСМА – Љубица Перовић	14
KOFER – Marina Raičević	16
ZAMISLI – Marina Raičević.....	18
ПЛАЖА – ШАРЕНА ЛАЖА Сања Шкорић.....	19
КОЛАЧИЋ – Сања Шкорић.....	21
РОЛЕРИ – Сања Шкорић.....	22
СИРЕНА – Сања Шкорић	24
НИТРО – Jasna Jeremić	25
LJUTI ОБЛАЧАК – Jasna Jeremić.....	26
PROLEĆE – Jasna Jeremić	27
KOSMONAUT – Stevo Bzdilik	28
ZBOG JEDNE MALE DEVOJČICE – Jelena Jeka Kočović...29	
DRUGARSTVO OD PERA – Violeta Penić	30
BEZAZLENA LAŽ – Snežana Marko-Musinov.....	32
ORAN ZA IGRU – Snežana Marko-Musinov.....	33
VITLANJE ČAROBNIM ŠTAPOM – Snežana Marko-Musinov.....	34
PRIZNANJE – Snežana Marko-Musinov.....	35
DJEČAK SA KOSIM OČIMA – Marko Ćurčić.....	36
MRAV – Nada Ranković	37
MILICA I MEDA – Nada Ranković	38
PAMETNA GLAVICA – Nada Ranković	40

PISMO UČITELJU – Hajro Ikić.....	41
MAČAK SE VRATIO IZ HAJDUKA – Hajro Ikić	43
MANEKENKA IZ DJEČIJEG VRTIČA – Hajro Ikić.....	45
BOLESNE CIPELE – Hajro Ikić.....	46
AJLANOVA USPAVANKA – Selvija Ferizović	48
СРПСКО ДЕТЕ ИЗ ТРШИЋА – Гордана Радовановић.....	50
РОЂЕНДАНСКА ПЕСМА – Гордана Радовановић.....	51
ДУГА – Гордана Радовановић.....	52
ИВАЊИЦА – Гордана Радовановић.....	53
MALI SNOVI – Matija R. Drljača.....	55
KRALJ LAV – Suzana Đikić.....	56
РАЋЕ – Suzana Đikić.....	57
PUTOVANJA – Suzana Đikić.....	58
ZIMA – Suzana Đikić	59
ВАШКЕ У ВРТИЋУ? – Драгана Младеновић	60
ЗРАЧАК – Драгана Младеновић.....	61
КОТРЉАЛО СЕ СУНЦЕ – Драгана Младеновић	62
LENINA PJESMA – Goran Pilipović	63
MAČAK ŽUČKO I MIŠIĆ MIŠA – Vildana Alajbegović.....	65
ГОРОЛИСТ – мр Милан С. Косовић	66
ВУК – Љиљана Поповић.....	68
ХАЈДЕ – Љиљана Поповић	70
MALA DARA – Đuro Maričić	72
РАЧИЋ ПРВАЧИЋ – Đuro Maričić	73
ZIMSKI PROBLEMI – Đuro Maričić.....	74
VAŠAR U STANU – Đuro Maričić.....	75
SIMO I RAČE Grozdana Срепјас	76
ЉУБАВНА ФАНТОМСКА ПЕСМА – Јасмина Малешевић	77
ФАНТОМГРАДСКИ СЛАТКИ СНИ – Јасмина Малешевић	79

ЧАС ЕКОНОМИЈЕ – Драгица Бека Савић	81
ЋИЛИМ МОЈЕ НАНЕ – Emir Vajrović	83
ПИСМО ДЕЦИ СВЕТА – Валентина Вулић	84
ПЕСНИКУ – Валентина Вулић	85
ТО И ЈА НОЋУ – Šefik Daurović Fiko	86
ПОРОДИЦА – Гордана Владисављевић	87
ШИШАЊЕ ЈЕДНОГ ЛАВА – Гордана Владисављевић	89
ЛЕЛА – Сандра Шкрбић	91
МАЈСКА ПЕСМА – Сандра Шкрбић	92
ЗАШТО – Мина Рајичић	93
ЦВЕТНА ПЛАНЕТА – Мирјана Мирча Цветковић	94
РАВНОДНЕВНИЦА – Мирјана Мирча Цветковић	96
МАЧЈА ПОСЛА – Мирјана Мирча Цветковић	97
ДЕТЕ – Avdulah Ramčilović	98
РОЏЕТАК ШКОЛЕ – Avdulah Ramčilović	99
МЕДОВА ЛЈУБАВ – Avdulah Ramčilović	100
СУНЦЕ ЈЕ ЉУБАВ СВАЧИЈЕ СРЕЂЕ – Миомир М. Лакићевић	101
СУНЦЕ – Миомир М. Лакићевић	102
ДЕЧЈА СРЕЋА – Svetlana Matić	103
НАШЕ ШТЕНЕ – Kristina Janković	104
IDEMO SE IGRATI – Lidija Leskur	106
ВОЏИЧНО ДРВЦЕ – Lidija Leskur	107
УНУК НЕСА – Slobodan M. Stefanović	108
МОЈА ВЕКА, СТАША – Slobodan M. Stefanović	109
PORUKA – Zorana Petrićević	110
ПУК’О ФУДБАЛ – Јован Бајц	111
БУБАМАРА – Жељка Марковић	113
ZAVOĐENJE REDA – Milica Spinčić	114
ДЕСА И РТИЦЕ – Milica Spinčić	116
DJEČJI VOZ – Branislav Božov Đinđinović	119

МАЌАК ЖУЌКО – Branislav Božov Đinđinović.....	120
ŠKOLSKA LJUBAV – Branislav Božov Đinđinović.....	121
ZEMLJA ČUDA – Branislav Božov Đinđinović	122
ВИШЊА – Марија Вранић	123
КУЋНИ РЕД – Марија Вранић	124
ДЕДА МРАЗ – Славица Ерић Медаковић	125
РОДИХ СЕ ЦАРСКИ – Славица Ерић Медаковић.....	126
ХЕЈ, ДРУГАРИ – Славица Ерић Медаковић	127
МОЈ АНЂЕО – Svetlana Radojević.....	128
АНА СЕ ЛЈУТИ – Predrag Milovanović.....	129
ЂАК – Младомир Кнежевић	130
СЛАДОЛЕД – Младомир Кнежевић	131
ЛЕПА МИЦА – Божица Михај.....	132
КАЛЕНДАР – Драгица Добријевић.....	134
МУЛА И МАЗГА – Драгица Добријевић.....	136
СЛОВО О – Драгица Добријевић	138
КАКО БИ БИЛО – Драгица Добријевић.....	139
LOLA – Zorica Mladenović Zoja.....	140
BAVAROGA – Zorica Mladenović Zoja.....	141
МАСА – Zorica Mladenović Zoja	143
GLISTA – Zorica Mladenović Zoja.....	144
ДЕЌЈА СРЕЌА – Mirjana Magura	145
NOVI DAN – Slađana Benkus	147
PASJI ŽIVOT – Slađana Benkus.....	148
U ZOOLOŠKOM VRTU – Slađana Benkus.....	149
ALA JE LEP NOVI SVET – Marin Čaveliš.....	150
ILUZIJE IZ DETINJSTVA – Marin Čaveliš.....	151
ZAKON PRIRODE – Marin Čaveliš.....	152
KLIMA – Marin Čaveliš.....	153
BUBAMARA – Gordana Mitrović Dražić	154
NUNA NUŠKE – Gordana Mitrović Dražić	155

СИМПАТИЈА – Радојка Ушурел	156
MILINA VAJKA – Biserka Gajić	158
ЧАБАР – Александар Кнежевић	159
РЕКЛИ БИ, ЕТО, ОВО НИЈЕ ЛЕТО – Александар Кнежевић	160
DA NAM VALŠA STASA – Milan Bursać	162
ПЕСМА О ЛАСИЦИ – Радован Синђелић	163
ЈА КАД САЊАМ – Гордана Кужељко	164
НИКО СЕ НИЈЕ РОДИО САМ – Гордана Кужељко	165
ГДЕ СУНЦЕ СПАВА – Александар Јањушевић	166
КАД ПОРАСТЕМ БИЋУ МАЛИ – Александар Јањушевић	167
СЛАТКА ПЕСМА – Александар Јањушевић	168
ТАТА – Александар Јањушевић	170
ЖУТИ СВЕТ – Лена Вујичић	171
UVELIKO JESEN – Ramiz Nani Šaćirović	172
SNIJEG – Ramiz Nani Šaćirović	174
RAZDRAGANO JUTRO – Ramiz Nani Šaćirović	175
ДАЧКЕ МУКЕ – Ramiz Nani Šaćirović	177
ПРОЛЕЋЕ – Јелисавета Поповић	179
ЈЕЖ – Јелисавета Поповић	180
ВРАБАЦ И МРАВИ – Јелисавета Поповић	181
ЧАРОбНО СЕЛО – Јелисавета Поповић	182
RAZMIŠLJANJA JEDNE MACE – Nevenka Bošnjak-Čolić	183
КАКО ŽIVI PAPAGAJ BOŽA – Nevenka Bošnjak-Čolić ..	184
DVANAEST GODINA – Kimeta Numanović	185
FREDI – Kimeta Numanović	187
МОЈА КУЋА – Kimeta Numanović	189
ЂАЧКА ТОРБА – Борислав Гаврић	192
СРЕБРНЕ СЈЕНЕ – Борислав Гаврић	193

ШОФЕР – Борислав Гаврић	194
ЦОКЕЈ ДАША – Борислав Гаврић	195
ЋИРИЛИЦА СЕ МОРА НАУЧИТИ – Радован Јаковљевић.....	196
МОЈ MILISAV, МОЈЕ BLAGO – Dušica Radosavljević.....	198
РОНВАЛА МАРИ – Dušica Radosavljević	200
ТРИ CVETA – Dušica Radosavljević	202
ЈЕСА СЕ ВОЈИ ZUBARA – Jadranka Popović	203
ОТКУД САД КИША? – Jadranka Popović.....	204
PLETILJA – Jadranka Popović	205
HRANILICA – Jadranka Popović.....	207
MENI SE NE SMJEŠKA – Slađana Lazić Poljašević.....	208
NEMOJ DA ZANOVETAŠ, MIŠO – Slađana Lazić Poljašević.....	210
NEMOЈTE REĆI MAMI – Slađana Lazić Poljašević.....	211
APRILSKA – Slađana Lazić Poljašević.....	212
СТРАН – Mirjana Ђапо.....	213
SLON U STAKLARSKOЈ RADNЈI – Majda Fradelić.....	214
ТАЈНЕ – Majda Fradelić.....	216
КАКО ЈЕ НЕ VOLJETI – Majda Fradelić.....	217
SNJEŠKO – Majda Fradelić.....	218
АКРОСТИХ ЗА ТЕОДОРУ – Ђура Шефер Сремац	219
АЗБУЧНИЦА – Ђура Шефер Сремац.....	222
ПЕСМА РОЂЕНИЦА – Ђура Шефер Сремац	224
ВУКУ У СПОМЕН – Ђура Шефер Сремац	225
ФУДБАЛСКА ЗАВРЗЛАМА – Горјана Ана Дабић	226
DEVOЈČICA I MEDA – Snežana Šolkotović	227
ŽABE – Snežana Šolkotović	229
SVU NOĆ JE BATA – Snežana Šolkotović	231
POZIVNICA – Milosav B. Vlajić.....	233
ZECA BOLI UVO – Zvezdana Przić Milosavljević	234

ГДЕ ЈЕ ДЕКА МОЈ – Живорад Жика Милоичић.....	236
САВЕТИ УНУКУ – Живорад Жика Милоичић.....	237
СЕСТРА ВОЛИ – Живорад Жика Милоичић.....	238
ХОЋУ БРАТА! – Зоран Танкосић.....	240
ПЕСМА О ДЕДИ И СЕЛУ – Зоран Танкосић.....	242
КОЏМАР ЈЕДНОГ VAMPIRČETA – Željko Žele Jovanović.....	244
LIVADSKE PONOSNE PRIČE – Željko Žele Jovanović	246
PESMA O ODBAČENOM TETRAPAKU I LIZALICI – Željko Žele Jovanović.....	248
СТРАХИЊИНА ЗБРКА – Илинка Марковић.....	249
ВРАПЧЈА ШКОЛА – Илинка Марковић.....	251
НОЋНА АВАНТУРА – Ема Дорник.....	252
РІТОМА RAVNICA – Saša Milivojev.....	253
VETROVITA KIŠA – Saša Milivojev IGRALIŠTE MAŠTALIŠTE – Saša Milivojev.....	255
PTICA SLOBODE – Saša Milivojev.....	256
ТАЈНА – Надежда Танасковић.....	257
АКО ИМАШ СВОЈЕ СНЕ – Надежда Танасковић.....	258
РЕЧИ – Надежда Танасковић.....	259
ZA PRVAČIĆE – Julijana Plenča.....	260
DOBRO DOŠLI – Julijana Plenča.....	261
DEČIJA RAZMIŠLJANJA – Ana Ivan Virovkić.....	262
ЗАБОРАВНИ ЗЛАЈА – Милица Мунижаба Пејчиновић.....	263
ПЕСМА С ГРЕШКОМ – Милица Мунижаба Пејчиновић.....	264
ЧАРОВНА ТАШНА – Милица Мунижаба Пејчиновић.....	265
БАКА И РАЧУНАР – Милица Мунижаба Пејчиновић.....	266
KAD JE UNUK LJUT – Mirjana Danilović.....	267
КАКО ДОЋИ ДО PUTA KROZ ŠUMU – Mirjana Danilović.....	268

PROLEĆNA LJUBAVNA PESMA – Mirjana Danilović.....	269
ŠPATULA – Mirjana Danilović.....	270
BAKINA ŽELJA – Milena Savić-Micaletto.....	271
PETAO – Milena Savić-Micaletto.....	272
ЕЦИ, ПЕЦИ, ПЕЦ – Слободан Ђекић.....	273
ЉУБОМОРНА КОКОШКА – Бранка Влајић Ђакић	275
ЧОКОЛАДА – Саша Бошковић.....	276
SKENDERU – Mirzana Pašić Kodrić.....	277
ŽELJA JEDNE DJEVOJČICE – Vesna Oborina.....	278
GODIŠNJA DOVA – Vesna Oborina.....	279
BAKINO LIČE – Vesna Oborina.....	280
KIŠNI DAN – Vesna Oborina.....	281
МАТЕМАТИКА И ЉУБАВ – Цвија	
Ашћерић-Митровић.....	282
ДОБРО МИ ДОШАО, СИНЕ – Цвија	
Ашћерић-Митровић.....	284
ГАЂЕ ЈЕДНОГ СЛОНА – Херцег Рогић.....	285
ШТА ДА РАДИМ КАД ЈЕ ТАКО – Љиљана Рим	
Живковић.....	286
ИЗ ПСЕЂЕ УЧИОНИЦЕ – Љиљана Рим Живковић	288
ПЕСМУЉАК – Љиљана Рим Живковић.....	290
ПИРУЕТА С МОДНЕ ПИСТЕ – Љиљана Рим	
Живковић.....	292
НОЛЕ, ЦАРЕ, ИГРАЈ ДАЉЕ – Лала Лара Бранков.....	294
POTRUDI SE MALO, TATA – Milka J. Šolaja.....	296
VESNINO OGLEDALO – Milka J. Šolaja.....	298
ШИШАЊЕ – Нада Мишчевић.....	299
МОЈ ТАТА И МОЈА МАМА - Милад Обреновић.....	300
НА МОМ РОЂЕНДАНУ - Милад Обреновић.....	301

AUTORI.....303

Ana Ivan Virovkić	262. 334
Avdulah Ramčilović.....	98. 99. 100. 314
Александар Јањушевић.....	166. 167. 168. 170. 327
Александар Кнежевић.....	159. 160. 325
Biserka Gajić	158. 324
Branislav Božov Đinđinović	119. 120. 121. 122. 319
Божица Михај	132. 321
Борислав Гаврић.....	192. 193. 194. 195. 328
Бранка Влајић Такић.....	275. 335
Џвија Ашћерић-Митровић.....	282. 284. 337
Dušica Radosavljević	198. 200. 202. 329
Драгана Младеновић.....	60. 61. 62. 309
Драгица Бека Савић	81. 312
Драгица Добријевић.....	134. 136. 138. 139. 322
Ђуро Мариčić.....	72. 73. 74. 75. 311
Ђура Шефер Сремац	219. 222. 224. 225. 330
Emir Vajrović	83. 312
Ема Дорник.....	252. 333
Goran Pilipović.....	63. 310
Gordana Mitrović Dražić	154. 155. 323
Gordana Sarić	7. 9. 303
Grozdana Срепајас.....	76. 311
Гордана Владисављевић.....	87. 89. 313
Гордана Кужељко.....	164. 165. 326
Гордана Радовановић	50. 51. 52. 53. 308
Горјана Ана Дабић.....	226. 331
Најро Ikić.....	41. 43. 45. 46. 307
Херцег Рогоић	285. 338
Илинка Марковић.....	249. 251. 333
Јасмина Малешевић.....	77. 79. 312

Јелисавета Поповић.....	179. 180. 181. 182. 328
Јован Бајц.....	111. 317
Jadranka Popović.....	203. 204. 205. 207. 330
Jasna Jeremić.....	25. 26. 27. 304
Jelena Jeka Kočović.....	29. 305
Julijana Plenča.....	260. 261. 334
Kimeta Numanović.....	185. 187. 189. 328
Kristina Janković.....	104. 316
Lidija Leskur.....	106. 107. 316
Лала Лара Бранков.....	294. 339
Лена Вујичић.....	171. 327
Љиљана Поповић.....	68. 70. 311
Љиљана Рим Живковић.....	286. 288. 290. 292. 339
Љубица Перовић.....	11. 13. 14. 303
Majda Fradelić.....	214. 216. 217. 218. 330
Marin Čaveliš.....	150. 151. 152. 153. 323
Marina Raičević.....	16. 18. 303
Marko Ćurčić.....	36. 307
Matija R. Drljača.....	55. 308
Milan Bursać.....	162. 325
Milena Savić-Micaletto.....	271. 272. 335
Milica Spinčić.....	114. 116. 318
Milka J. Šolaja.....	296. 298. 340
Milosav B. Vlajić.....	233. 332
Mirjana Danilović.....	267. 268. 269. 270. 335
Mirjana Đapo.....	213. 330
Mirjana Magura.....	145. 322
Mirzana Pašić Kodrić.....	277. 336
Марија Вранић.....	123. 124. 319
Милад Обреновић.....	301, 303, 340
Милица Мунижаба Пејчиновић... 263. 264. 265. 266. 334	

Мина Рајичић.....	93. 314
Миомир М. Лакићевић.....	101. 102. 315
Мирјана Мирча Цветковић.....	94. 96. 97. 314
Младомир Кнежевић	130. 131. 321
мр Милан С. Косовић	66. 310
Nada Ranković	37. 38. 40. 307
Nevenka Vošnjak-Čolić.....	183. 184. 328
Нада Мишчевић	299. 340
Надежда Танасковић	257. 258. 259. 334
Predrag Milovanović.....	129. 320
Ramiz Nani Šaćirović.....	172. 174. 175. 177. 327
Радован Јаковљевић.....	196. 329
Радован Синђелић	163. 326
Радојка Ушурел.....	156. 324
Saša Milivojević	253. 254. 255. 256. 333
Šefik Daupović Fiko	86. 313
Selviija Ferizović	48. 308
Sladana Benkus.....	147. 148. 149. 323
Sladana Lazić Poljašević	208. 210. 211. 212. 330
Slobodan M. Stefanović	108. 109. 316
Snežana Marko-Musinov	32. 33. 34. 35. 306
Snežana Šolkotović	227. 229. 231. 331
Stevo Bzdilik	28. 305
Suzana Đikić	56. 57. 58. 59. 308
Svetlana Matić.....	103. 315
Svetlana Radojević	128. 320
Сандра Шкрбић.....	91. 92. 313
Сања Шкорић.....	19. 21. 22. 24. 304
Саша Бошковић.....	276. 336
Славица Ерић Медаковић.....	125. 126. 127. 320
Слободан Ђекић.....	273. 335

Vesna Oborina	278. 279. 280. 281. 337
Vildana Alajbegović	65. 310
Violeta Penić	30. 306
Валентина Вулић	84. 85. 313
Željko Žele Jovanović.....	244. 246. 248. 333
Жељка Марковић	113. 318
Живорад Жика Милоичић.....	236. 237. 238. 332
Zorana Petrićević	110. 317
Zorica Mladenović Zoja	140. 141. 143. 144. 322
Zvezdana Przić Milosavljević.....	234. 332
Зоран Танкосић	240. 242. 332

SUIZDAVAČI – ПРЕНУМЕРАНТИ – DONATORI

- Gordana Sarić, Nikšić, Crna Gora - 2 primerka
Љубица Перовић, Београд, Србија – 3 примерка
Marina Raičević, Bor, Srbija – 2 primerka
Сања Шкорић, Футог, Србија – 4 примерка
Jasna Jeremić, Mladenovac, Srbija – 3 primerka
Jelena Jeka Kočović, Kragujevac, Srbija – 1 primerak
Violeta Penić, Dublje, Srbija – 1 primerak
Snežana Marko-Musinov, Zemun, Srbija – 4 primerka
Marko Ćurčić, Zagreb, Hrvatska – 2 primerka
Nada Ranković, Pančevo, Srbija – 3 primerka
Најро Ђкић, Нови Пазар, Србија – 4 примерка
Selvija Ferizović, Novi Pazar, Srbija – 1 primerak
Гордана Радовановић, Бањалука, РС – 4 примерка
Matija R. Drljača, Beograd, Srbija – 1 primerak
Suzana Đikić, Sarajevo, BiH – 4 primerka
Драгана Младеновић, Тиват, Црна Гора – 3 примерка
Goran Pilipović, Banjaluka, RS – 1 primerak
Vildana Alajbegović, Plidža, BiH – 1 primerak
Мр Милан С. Косовић, Београд, Србија – 1 примерак
Љиљана Поповић, Књажевац, Србија – 2 примерка
Ђуро Мариčić, Žažina, Hrvatska – 4 primerka
Гроздана Црепајац, Старчево, Србија – 1 примерак
Јасмина Малешевић, Београд, Србија – 2 примерка
Драгица Бека Савић, Бачка Паланка, Србија – 1
 примерак
Emir Bajrović, Nakskov, Danska – 1 primerak
Валентина Вулић, Врбас, Србија – 2 примерка
Šefik Daurović Fiko, Sarajevo, BiH – 1 primerak
Гордана Владисављевић, Ниш, Србија – 2 примерка

Сандра Шкрбић, Руменка, Србија – 2 примерка
Мина Рајичић, Чачак, Србија – 1 примерак
Мирјана Мирча Цветковић, Смедерево, Србија – 3
примерка
Avdulah Ramčilović, Linc, Austrija – 3 primerka
Миомир М. Лакићевић, Јагодина, Србија – 2 примерка
Светлана Матић, Беч, Аустрија – 1 примерак
Kristina Janković, Beograd, Srbija – 1 primerak
Lidija Leskur, Split, Hrvatska – 2 primerka
Slobodan M. Stefanović, Beograd, Srbija – 2 primerka
Zorana Petričević, Podgorica, Crna Gora – 1 primerak
Јован Бајц, Аранђеловац, Србија – 1 примерак
Жељка Марковић, Теслић, Република Српска/ БИХ – 1
примерак
Milica Spinčić, Opatija, Hrvatska – 3 primerka
Branislav Vožov Đinđinović, Beograd, Srbija – 3 primerka
Марија Вранић, Београд, Србија – 2 примерка
Славица Ерић Медаковић, Верден, Немачка – 3
примерка
Svetlana Radojević, Beograd, Srbija – 1 primerak
Predrag Milovanović, Krupanj, Srbija – 1 primerak
Младомир Кнежевић, Пожега, Србија – 2 примерка
Божица Михај, Вршац, Србија – 1 примерак
Драгица Добријевић, Смедерево, Србија – 4 примерка
Zorica Mladenović Zoja, Beograd, Srbija – 4 primerka
Mirjana Magura, Več, Austrija – 1 primerak
Slađana Benkus, Varaždin, Hrvatska – 3 primerka
Marin Čaveliš, Podgorica, Crna Gora – 4 primerka
Gordana Mitrović Dražić, Borovo, Hrvatska – 2 primerka
Радојка Ушурел, Вршац, Србија – 2 примерка
Biserka Gajić, Kolare, Srbija – 1 primerak

Александар Кнежевић, Пожаревац, Србија – 2
примерка

Milan Bursać, Novi Beograd, Srbija – 1 primerak

Радован Синђелић, Богатић, Србија – 1 примерак

Гордана Кужељко, Костолац, Србија – 2 примерка

Александар Јањушевић, Крагујевац, Србија – 4
примерка

Лена Вујичић, Топола, Србија – 1 примерак

Ramiz Nani Šaćirović, Melaje, Srbija – 4 primerka

Јелисавета Поповић, Београд, Србија – 4 примерка

Nevenka Bošnjak-Čolić, Beograd, Srbija – 2 primerka

Kimeta Numanović, Tutin, Srbija – 3 primerka

Борислав Гаврић, Бијељина, РС – 4 примерка

Радован Јаковљевић, Чикаго, САД – 1 примерак

Dušica Radosavljević, Mladenovac, Srbija – 3 primerka

Jadranka Popović, Brčko, BiH – 4 primerka

Slađana Lazić Poljašević, Doboj, BiH – 4 primerka

Mirjana Đapo, Brčko, BiH – 1 primerak

Majda Fradelić, Split, Hrvatska – 4 primerka

Ђура Шефер Сремац ,Рума, Србија – 4 примерка

Горјана Ана Дабић, Београд, Србија – 1 примерак

Snežana Šolkotović, Korbovo, Srbija – 3 primerka

Milosav B. Vlajić, Mladenovac, Srbija – 1 primerak

Zvezdana Pržić Milosavljević, Ćuprija, Srbija – 1 primerak

Живорад Жика Милоичић, Јагодина, Србија – 3
примерка

Зоран Танкосић, Апатин, Србија – 2 примерка

Željko Žele Jovanović, Kragujevac, Srbija – 3 primerka

Илинка Марковић, Београд, Србија – 2 примерка

Ема Дорник, Београд, Србија – 1 примерак

Saša Milivojević, Zrenjanin, Srbija – 4 primerka

Надежда Танасковић, Краљево, Србија – 3 примерка
Julijana Plenča, Rijeka, Hrvatska – 2 примерка
Ana Ivan Virovkić, Beograd, Srbija – 1 примерак
Милица Мунижаба Пејчиновић, Београд, Србија – 4
примерка
Mirjana Danilović, Beograd, Srbija – 4 примерка
Milena Savić-Micaletto, Већ, Austrija – 2 примерка
Слободан Ђекић, Вршац, Србија – 1 примерак
Бранка Влајић Ђакић, Београд, Србија – 1 примерак
Саша Бошковић, Горњи Милановац, Србија – 1
примерак
Mirzana Pašić Kodrić, Sarajevo, BiH – 1 примерак
Vesna Oborina, Podgorica, Crna Gora – 4 примерка
Stevo Bzdilik, Loznica, Srbija – 1 примерак
Џвија Ашћерић-Митровић, Аделаида, Аустралија – 2
примерка
Херцег Рогвић, Београд, Србија – 1 примерак
Љиљана Рим Живковић, Београд, Србија – 4 примерка
Лала Лара Бранков, Београд, Србија – 1 примерак
Milka J. Šolaja, Beograd, Srbija – 2 примерка
Нада Мишчевић, Пландиште, Србија – 1 примерак
Милад Обреновић, Рогатица, РС – 2 примерка

CIP - Каталогизација у публикацији

Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-93-1(082.2)

821.163.41(497.16)-93-1(082.2)

821.163.42-93-1(082.2)

821.163.4(497.6)-93-1(082.2)

ZBORNIK поезије за decu / [grupa autora ; уредник Стеван Крстец].

-Beograd : Kreativna radionica Balkan, 2016 (Beograd : Jovan). - 358 str. :ilustr.
; 24 cm. - (Biblioteka Antologija / [Kreativna radionica Balkan])

Tekst ćir. i lat. - Radovi na srp., hrv. i boš. jeziku. - Tiraž 300. - Str.

5-6: Обраћање pesničkom parlamentu zbornika поезије за decu / Peca
Petrović Marš. - Autori: str. 303-341. - Registar.

ISBN 978-86-6403-030-4

COBISS.SR-ID 226286348